

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 416 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

“Κόφτης”, Φόροι, Ιδιωτικοποιήσεις, Πλειστηριασμοί, Εργασιακά...

ΞΕΠΟΥΛΑΝΕ - ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ!

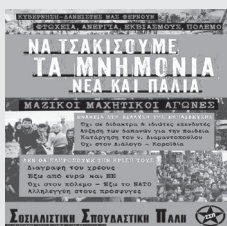
Να τους διώξουμε!

29ο Συνέδριο ΕΚΑ

Προχωράει η κρίση και ο εκφυλισμός

σελ. 5

Φοιτητικές εκλογές

Αποτελέσματα και συμπεράσματα

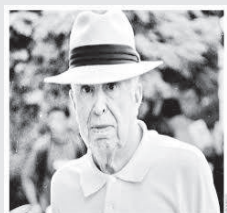
σελ. 6

Βρετανία

Δημοψήφισμα για την παραμονή στην Ε.Ε.

σελ. 13

Ιστορία

20 χρόνια από το θάνατο του Μιχάλη Ράπτη (Παμπλο)

σελ. 15

14ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ: 30/7-7/8, Μονολίθι Πρέβεζας

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, από τις 30 Ιουλίου ως τις 7 Αυγούστου, η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση διοργανώνουν για 14^η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ. Ο χώρος είναι το κάμπινγκ «Πανόραμα» στο Μονολίθι Πρέβεζας, μια περιοχή με φυσική ομορφιά αλλά και αρχαιολογικό ενδιαφέρον.

Κόστος συμμετοχής: 70 ευρώ για μαθητές-φοιτητές-άνεργους, 85 ευρώ για εργαζόμενους-συνταξιούχους. Περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στο εστιατόριο του κάμπινγκ. Για λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα 9 και 11 ευρώ τη μέρα.

Μετακίνηση: μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Υπάρχει και πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας ή Ηγουμενίτσας.

Κεντρικές Συζητήσεις
1. 70 Χρόνια από τον Εμφύλιο. «Νέο ΕΑΜ» ή επαναστατική πολιτική;

2. Η ελληνική λογοτεχνία στον Μεσοπόλεμο

3. 80 χρόνια απ' την Ισπανική Επανάσταση του 1936

4. Ο αγώνας ενάντια στη Διατλαντική Συμφωνία/ΤΤΙΡ.

Παράλληλα, θα γίνουν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών, εκπαιδευτικών, για τον απολογισμό της δράσης και τον σχεδιασμό της επέμβασής μας.

Αγωνίστριες και αγωνιστές από το εξωτερικό θα κάνουν παρουσιάσεις για την κατάσταση, τις εμπειρίες από τους αγώνες και τα κινήματα στις χώρες τους (Γαλλία κ.ά.). **Στόχος μας η συζήτηση και εξαγωγή συμπερασμάτων** για βασικά ζητήματα που απασχολούν το κίνημα στη συγκυρία, όπου η εργατική τάξη, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δέχονται μια τεράστια επίθεση στον πυρήνα των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων τους, από το Κεφάλαιο και τους Ιμπεριαλιστές. **Ταυτόχρονα, η ανάδειξη μιας επαναστατικής πολιτικής, μόνης πραγματικής διεξόδου.**

Δραστηριότητες

Πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό πρόγραμμα του Κάμπινγκ, με βραδιές ζωντανής μουσικής, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, επιτραπέζια παιχνίδια, εκδρομές, διάφορα καλλιτεχνικά δρώμενα κ.ά. Στόχος είναι φέτος να αναβαθμίσουμε αυτές τις δραστηριότητες, δίνοντάς τους ένα περιεχόμενο που να συμβαδίζει με μια επαναστατικής αντίληψη. Προωθώντας δηλαδή έναν εναλλακτικό τρόπο διασκέδασης, ψυχαγωγίας, κοινωνικοποίησης και άθλησης, ενάντια στην σάπια και παρηκμασμένη αστική κουλτούρα.

Επίσης, θα λειτουργήσει παιδότοπος με αρκετά πλούσιο και εκπαιδευτικό πρόγραμμα.

Η οργάνωση του Κάμπινγκ βασιστεί στην αυτοοργάνωση, τη συμμετοχή όλων σε βάρδιες, εργασίες (προετοιμασία φαγητού, μπαρ κ.ά.) και δραστηριότητες. Σας περιμένουμε να συζητήσουμε, να χαλαρώσουμε δημιουργικά, να διασκεδάσουμε αλλά και να οργανώσουμε την αντίστασή μας.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπίνες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/ συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η τρίτη Διεθνής μετά τον Λένιν

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Γενάρης 2016

Σελίδες: 351

Τιμή: 10 ευρώ

Οι εκδόσεις Εργατική Πάλη εκδίδουν το πολύ σημαντικό βιβλίο του Λ. Τρότσκι «Η Τρίτη Διεθνής μετά τον Λένιν (ή Ο Μεγάλος Οργανωτής των Ηττών)», που είναι σχεδόν εξαντλημένο. Το βιβλίο αποτελείται από 4 κεφάλαια: «Το Σχέδιο Προγράμματος της Κομμουνιστικής Διεθνούς - Κριτική των Βασιικών Θέσεων», «Και Τώρα; - Γράμμα στο Έκτο Συνέδριο της Κ.Δ.», «Το Κινέζικο Ζήτημα μετά το Έκτο Συνέδριο της Κ.Δ.», «Ποιοί Διευθύνουν Σήμερα την Κομμουνιστική Διεθνή». Γράφτηκε το 1928 στην Άλμα

Άτα, όπου ο Τρότσκι είχε εξοριστεί από τη σταλινική γραφειοκρατία. «Αγκαλιάζει», όπως γράφει ο Τρότσκι «όλους τους τομείς της δραστηριότητάς της: το Πρόγραμμα της, τη στρατηγική και την τακτική της, τις μορφές οργάνωσης και τις προσωπικότητες που αποτελούν την ηγεσία της... Περιλαμβάνει επίσης μία εκτίμηση της εσωτερικής πολιτικής του Κομμουνιστικού Κόμματος της ΕΣΣΔ, για ολόκληρη την τελευταία περίοδο, αρχίζοντας από την αρρώστια και το θάνατο του Λένιν».

Από τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θριαμβολογεί γιατί πέρασε ένα μέρος του 3^{ου} Μνημονίου και έβαλε τις βάσεις με τον περίφημο «κόφτη» για το 4^ο Μνημόνιο Διαρκείας. Βέβαια οι πανηγυρισμοί της δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα, παρά μόνο με το ότι κατόρθωσε να μείνει στην εξουσία. **Για πόσο διάστημα όμως;** Η «σκληρή» (και αποκλειστική) διαπραγμάτευση του Τσίπρα και της κλίκας του με τους ιμπεριαλιστές και το ΔΝΤ για να παραμείνουν στην κυβέρνηση κόστισαν στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία 5,6 δις ευρώ βάρβαρα μέτρα, την παράδοση όλης της δημόσιας περιουσίας στο Ταμείο Αποκρατικοποιήσεων (διάρκειας 99 χρόνων) πλήρως ελεγχόμενο από τους δανειστές/τοκογλύφους – και βέβαια τον «κόφτη»/4^ο Μνημόνιο Διαρκείας τουλάχιστον μέχρι το 2018 και μετά βλέπουμε. Οι υπόλοιπες μνημονιακές δυνάμεις, κυρίως η μητσοτακική ΝΔ, για το μόνο που φέρνουν αντίρρηση είναι όχι για την ουσία των μέτρων (ψήφισαν το 3^ο Μνημόνιο τον Αύγουστο του 2015) και τον «κόφτη», αλλά για το «μίγμα» πολιτικής και ειδικά τους φόρους! Τέτοια αθλιότητα και υποκρισία μονάχα σε τέτοιες, μνημονιακές δυνάμεις μπορεί να συναντήσει κάποιος.

Χρεοκοπία οικονομική

Το πολυαναμενόμενο Πούρογκρουπ της 24/5 για την **αξιολόγηση** της ικανότητας της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να περνάει στη Βουλή αντεργατικά μέτρα, έληξε μάλλον με μια απόφαση «θολή και αβέβαιη» στην ουσία της. Το μόνο βέβαιο είναι ότι αποφασίστηκαν νέα συμπληρωματικά μέτρα, προαπαιτούμενα της δόσης 10,3 δις ευρώ, που μοιάζει ένα πολυεργαλείο διαρκών εκβιασμών για να κρατηθεί στη «ζωή» διασωληνωμένος ο ελληνικός καπιταλισμός και οι μνημονιακές δυνάμεις παλιές και νέες.

Χρεοκοπία οικονομική και πολιτική

Φαίνεται ότι οι κρίσιμες αποφάσεις για την τύχη του ελληνικού καπιταλισμού (όχι απλά της αναλωσίμης κυβέρνησης Τσίπρα) έχουν **μετατεθεί και εξαρτώνται** από σειρά άμεσων πολιτικών εξελίξεων (ισπανικές εκλογές, βρετανικό δημοψήφισμα, δύσκολες μέρες του Ολάντ στη Γαλλία, προσφυγική κρίση, γερμανικές εκλογές κ.λπ.) και σε πάθε περίπτωση την εξέλιξη της οξυτάτης κρίσης σε ΕΕ και ιδιαίτερα Ευρωζώνη.

Όσο και αν πασχίζει η κυβέρνηση και οι παπαγάλοι της να παρουσιάσουν τα πράγματα καλά ή τουλάχιστον καλύτερα από το παρελθόν, με το “success story” που πλασάρουν («ανάπτυξη το β’ εξάμηνο», «έξοδος στις αγορές το 2017» – καθαρά νεοφιλελεύθερη λογική), η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική και δείχνει την πλήρη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού:

1. Αυτή τη στιγμή το δημόσιο χρέος είναι περίπου 330 δις ευρώ (με αυξητική τάση), δηλαδή σχεδόν **διπλάσιο** του ΑΕΠ (περίπου 175 δις ευρώ) και πολύ σύντομα θα είναι μεγαλύτερο. Τα δε συνολικά χρέος του ελληνικού καπιταλισμού (δημόσιο, ιδιωτικό, ασφαλιστικών ταμείων κ.λπ.) είναι **περίπου 7 ΑΕΠ** και μεγαλώνει διαρκώς.

2. Μέχρι το 2030, δηλαδή σε μόλις 14 χρόνια από σήμερα, θα πρέπει να πληρωθούν στους δανειστές/τοκογλύφους περίπου 350 δις ευρώ (περίπου 2 σημερινά ΑΕΠ) τοκοχρεολύσια – από τα οποία 158 δις ευρώ τόκοι. Αυτά τα ποσά είναι **αδύνατο** να παραχθούν από τον διαλυμένο και χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό. Πολύ περισσότερο που προβλέπονται από

τα μνημόνια πρωτογενή πλεονάσματα 3,5% από το 2018 και για τα επόμενα 15 χρόνια, που θα **αποδιώξουν** την ελληνική οικονομία.

3. Η εξάπλωση της ανεργίας, της δυστυχίας, της φτώχειας και αθλιότητας, που σημαίνουν την αποδιάλυση της ελληνικής κοινωνίας. Μια αντίστροφη πορεία είναι η πρώτη και **απαραίτητη προϋπόθεση** για την επανεκκίνηση οποιασδήποτε οικονομίας αρχικά, της ανάπτυξη μετέπειτα.

Πολιτική χρεοκοπία

Η παραίτηση της βουλευτού Β. Κατριβάνου είναι το **πρώτο σήμα** κρίσης της κυβέρνησης Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2015. Είναι προφανές, όσο και αν προσπαθούν οι φανατικοί μνημονιακοί του ΣΥΡΙΖΑ να υποβαθμίσουν το θέμα, ότι πολύ σύντομα θα υπάρξουν και άλλα παρόμοια περιστατικά. Τα χειρότερα αντεργατικά και αντιδραστικά μέτρα που ψηφίζουν στη Βουλή τους **απομονώνουν** όλο και περισσότερο από το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας – και ιδιαίτερα από τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα και τη νεολαία, την υποστήριξη και ψήφο των οποίων υφάρπαξαν το Γενάρη και το Σεπτέμβρη του 2015. Αυτή η απομόνωση (συχνά εμφανής οργή, εχθρότητα, αποδοκιμασία – και έμπρακτη – των μαζών), όπως πάντοτε, εξαχρειώνει τον «πολιτικό» φορέα ΣΥΡΙΖΑ και ένα μέρος των μελών του το **αντιδραστικοποιεί** ακόμη και στον έσχατο βαθμό.

Η στάση ενός μέρος των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ (σε δεύτερο βαθμό και των ΑΝΕΛ) δεν είναι μόνο θλιβερή, αυτό εί-

ναι το λιγότερο – είναι και ενδεικτική της κατάστασής τους, όχι γιατί εμφανίζονται σαν «θρηνούσες» μωρές παρθένες για την πολιτική και τα μέτρα που ψηφίζουν, όσο για την έλλειψη οποιασδήποτε ιδεολογίας, πολιτικής, ηθικής κ.λπ. Το ίδιο ισχύει και για ένα κομμάτι και της εναπομείνουσας βάσης. Αυτή η κατάσταση **δεν μπορεί να κρατήσει παρά πολύ**. Πολύ περισσότερο που το αντιδραστικό κομμάτι με αρχηγό τον Τσίπρα δεν θα διστασει να ξεπουλήσει τα πάντα (ακόμη και τους ίδιους, όπως παλαιότερα πούλησε το μισό περίπου κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ) προκειμένου μείνει στην εξουσία. Τα νέα μέτρα που πρέπει να ψηφίσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ το φθινόπωρο, ανάμεσα στα οποία και η κατάργηση της εναπομείνουσας «εργατικής νομοθεσίας», σίγουρα θα είναι μια **σκληρή** δοκιμασία για τη συνοχή της άθλιας κυβέρνησης Τσίπρα και το μεταλλαγμένο νεοφιλελεύθερο ΣΥΡΙΖΑ.

Να τους διώξουμε!

Δεν πρέπει και δεν μπορούμε να τους ανεχτούμε άλλο! Δεν πρέπει να σταματήσουμε τους αγώνες μας, χρειάζεται να τους συνεχίσουμε, να βγούμε στους δρόμους και τις πλατείες όπως κάναμε το 2010-12, όπως οι εργαζόμενοι και νέοι στη Γαλλία, το Βέλγιο και πολλές άλλες χώρες της ΕΕ. Να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας! Να παλέψουμε παντού, σε χώρους δουλειάς, σωματεία, σχολεία και σχολές, με συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα. Με ανυποχώρητους αγώνες διαρκείας, για την ανατροπή της άθλιας κυβέρνησης Τσίπρα και των άλλων μνημονιακών που καιροφυλακτούν. Να παλέψουμε για τη δική μας επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων (όχι τις ψευδεπίγραφες «λαϊκές» λύσεις του ΚΚΕ και άλλων αριστερών), την επιβολή πραγματικών λύσεων στα προβλήματα των εργατικών και λαϊκών μαζών – που θα ανοίξει το δρόμο για τη μόνη πραγματική διέξοδο, το Σοσιαλισμό.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Βάσει έρευνας, η άνοδος της ανεργίας και οι δημοσιονομικές περικοπές στον τομέα της υγείας έχουν συμβάλει στην **αύξηση της θνησιμότητας** από τον καρκίνο κατά 500.000 ανθρώπους σε ολόκληρο τον κόσμο. Η οικονομική κρίση συνδέεται με 260.000 περισσότερους θανάτους από καρκίνο στις χώρες του ΟΟΣΑ, κατά το διάστημα 2008-2010, εκ των οποίων οι 160.000 εντός των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι επιστήμονες διαπίστωσαν ότι η αύξηση της ανεργίας και οι περικοπές δαπανών για την περίθαλψη συνδέονται με την αύξηση της θνησιμότητας κυρίως στις ιάσιμες μορφές του καρκίνου. Σύμφωνα με την έρευνα, μία αύξηση κατά 1% της ανεργίας έχει σαν αποτέλεσμα να πεθαίνουν επιπλέον 37 καρκινοπαθείς ανά 100.000 ανθρώπους. Μία μείωση κατά 1% του ΑΕΠ των δαπανών υγείας σημαίνει ότι θα πεθάνουν (ορθότερα δολοφονηθούν) επιπλέον 530 καρκινοπαθείς ανά 100.000 ανθρώπους. Η ανεργία είναι αιτία για 45.000 αυτοκτονίες ετησίως σε 63 χώρες, ανάμεσά τους και δυτικές οικονομίες, σύμφωνα με έρευνα ελβετών ερευνητών. Ενώ, σύμφωνα με άλλη έρευνα του Γαλλικού Ινστιτούτου Υγείας και Ιατρικής Έρευνας, η αύξηση της θνησιμότητας επί του πληθυσμού των ανέργων είναι σχεδόν τρεις φορές μεγαλύτερη από τη θνησιμότητα των απασχολούμενων.

Σύμφωνα με ανακοίνωσή της η πετρελαϊκή εταιρία Shell θα προχωρήσει σε **2.200 απολύσεις**, εξαιτίας (όπως ισχυρίζεται η ίδια) των πολύ χαμηλών τιμών του πετρελαίου, ενώ μέχρι το τέλος του έτους ο αριθμός αυτός πρόκειται να φτάσει τις 12.500. Πέρσι, η ολλανδό-βρετανική Shell απέλυσε 7.500 εργαζόμενους και εξωτερικούς συνεργάτες, ενώ είχε ανακοινώσει ότι, λόγω της ενοποίησης με την BG, θα απολύονταν μόνο 2.800. Η φιλανδική Nokia ανακοίνωσε πως καταργεί 1.032 θέσεις εργασίας στη Φινλανδία, στο πλαίσιο προγράμματος μείωσης του λειτουργικού της κόστους, ενώ πρόκειται να προχωρήσει στην περικοπή 10.000 έως 15.000 θέσεων εργασίας εντός του τρέχοντος έτους. Η βρετανική τράπεζα HSBC πρόκειται να προχωρήσει στην απόλυση 850 εργαζομένων στη Βρετανία, που θα είναι και το πρώτο κύμα περικοπών θέσεων εργασίας από το συνολικό σχέδιο αναδιάρθρωσής της, καθώς συνολικά σχεδιάζει 8.000 απολύσεις, μόνο στη Βρετανία, έως τα τέλη του επόμενου έτους.

Σχεδόν οι μισοί μαθητές (ποσοστό 46%), που φοιτούν σε σχολεία απομακρυσμένων και αγροτικών περιοχών της Ελλάδας, «βιώνουν **επισιτιστική ανασφάλεια με ύπαρξη πείνας**», ένας στους τρεις «αντιμετωπίζει επισιτιστική ανασφάλεια χωρίς ύπαρξη πείνας», ενώ μόνο ένα στα δύο παιδιά έχει φυσιολογικό βάρος. Μάλιστα, στο 87% των οικογενειών, τουλάχιστον ο ένας γονιός δεν έχει εισόδημα και στο 34% των οικογενειών δεν υπάρχει καμία πηγή εισοδήματος. Και δυστυχώς, τον τελευταίο χρόνο, στο 17% των νοικοκυριών πραγματοποιήθηκε διακοπή ηλεκτρικού ρεύματος για περισσότερο από μια εβδομάδα.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΗ, ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ!

Τον Σεπτέμβριο του 2011 απολύθηκε από τα φροντιστήρια Μ.Ε. «Μπαχαράκης», ο καθηγητής Φυσικής Γ. Παπαγιάννης, ιδρυτικό μέλος του Σωματίου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσ/νίκης (ΣΜΕΘ) και επί χρόνια μέλος της Διοίκησής του, διότι αντιδρούσε στη σωρεία εργατικών παραβάσεων της εργοδοσίας. Το Σωματείο ξεκίνησε παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από τα φροντιστήρια του ομίλου, ζητώντας την επαναπρόσληψη του συναδέλφου και την καταβολή των δεδουλευμένων του. Από την αρχή, η εργοδοσία εξαπέλυσε μια λυσσαλέα επίθεση ενάντια στον απολυμένο συνάδελφο, καθώς και στον τότε πρόεδρο και αντιπρόεδρο του σωματίου.

Αφού απέτυχε να στρέψει τους εργαζόμενους του φροντιστηρίου κατά του σωματίου και του απολυμένου συνάδελφου, ο εργοδότης επιστράτευσε τις εισαγγελικές και αστυνομικές αρχές, επιβαρύνοντας τα μέλη της Διοίκησης του ΣΜΕΘ με μηνύσεις, διώξεις και αυτόφωρα. Επιπλέον, και χωρίς να έχει τελεστεί καμία αξιόποινη πράξη, η εργοδοσία αποσπά μια πρωτοφανή προσωρινή διαταγή απαγόρευσης των παραστάσεων διαμαρτυρίας σε απόσταση τουλάχιστον τριακοσίων (!) μέτρων από όλα τα παραρτήματα του φροντιστηρίου.

Πριν από λίγες μέρες, το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης εξέδωσε απόφαση η οποία αναγνωρίζει ότι η εργοδοσία των Φροντιστηρίων «Μπαχαράκη» υπέστη ηθική βλάβη από τις κινητοποιήσεις του σωματίου και επιβάλλει στο σωματείο, τον απολυμένο εργαζόμενο, και τα δυο μέλη τής τότε διοίκησης, τα εξής πρωτοφανή:

α) Την απαγόρευση διοργάνωσης «παραστάσεων διαμαρτυρίας» και γενικά συναθροίσεων όταν γίνονται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να διαταράσσεται και να καθίσταται αδύνατη η επαγγελματική λειτουργία των εγκαταστάσεων των Φροντιστηρίων «Μπαχαράκη».

β) Την απαγόρευση ανάρτησης στο Διαδίκτυο καταχωρήσεων, τη διανομή φυλλαδίων και την επικόλληση αφισών με τέτοιο περιεχόμενο που να οδηγεί σε προσβολή της προσωπικότητας των εργοδοτών (των Φροντιστηρίων «Μπαχαράκη»).

γ) Χρηματική ποινή ύψους διακοσίων (200) ευρώ για τον καθένα εκ των τριών παραπάνω μελών του Δ.Σ. του σωματίου, για κάθε μελλοντική παράβαση εκ μέρους τους.

δ) Τη δημοσίευση περίληψης της απόφασης αυτής σε μια εφημερίδα πανελλαδικής κυκλοφορίας, καθώς και στην ιστοσελίδα του σωματίου «www.smeth.gr», εντός τριάντα (30) ημερών από την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης.

ε) Την καταβολή στον εργοδότη του ποσού των 12.000 ευρώ, ως... ηθική αποζημίωση!

Δικαιώθηκε η συνάδελφος Ε.Π., απολυμένη από το καφέ-μπαρ «Ποτοπωλείον»

Στις 8 Δεκεμβρίου 2014 η συνάδελφος Ε.Π., εργαζόμενη επί δύομισια χρόνια στο καφέ-μπαρ «Ποτοπωλείον» στην Πανόρμου, απολύθηκε επειδή διεκδίκησε τα δεδουλευμένα και τα ένσημα που της χρωστούσε ο εργοδότης.

Η συνάδελφος δεν αποδέχτηκε την απόλυση της και μαζί με την επιτροπή αλληλεγγύης που συγκροτήθηκε για τη στήριξη της, ξεκίνησε έναν πολύμορφο αγώνα διαρκείας για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της. Προχώρησε σε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας όπου δικαιώθηκε και υποβολή αγωγής ζητώντας την ακύρωση της απόλυσης και την πληρωμή των δεδουλευμένων. Παράλληλα η επιτροπή αλληλεγγύης και συνδικαλιστές που συμπαραστάθηκαν στον αγώνα της, πραγματοποιούσαν παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το κατάστημα επί 4 μήνες.

Στις 11 Μαΐου βγήκε και η απόφαση του εργατικού δικαστηρίου, που δικαιώνει πλήρως τη συνάδελφο και την επιτροπή αλληλεγγύης:

α) αναγνωρίζεται όλο το χρηματικό ποσό που διεκδικούσαν: 14.000 ευρώ που προκύπτουν από μη καταβολή επιδομάτων, δώρων, προσαυξήσεων Κυριακών-αργιών, νυχτερινής εργασίας και αποζημιώσεων αδειάς. Από το ποσό αυτό, τα 10.000 χιλιάδες ευρώ πρέπει να καταβληθούν άμεσα.

β) ακυρώνεται η απόλυση

Παράλληλα με την αγωγή για την πληρωμή των δεδουλευμένων, ο εργοδότης σε μία προσπάθεια κάμψης της αντίστασης της επιτροπής και της συνάδελφου, προχώρησε σε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση, ισχυριζόμενος πως αυτά που υποστήριζαν συνάδελφος και επιτροπή, ήταν ανυπόστατα ψεύδη και συκοφαντίες με στόχο να πλήξουν την επιχείρησή του. Μετά από μία δική φαρσοκωμωδία, όπου μέχρι

Τα στοιχεία που κυριαρχούν στο σκεπτικό της απόφασης του Εφετείου είναι:

1) Η «θεοποίηση της επιχειρηματικότητας» (και όταν αυτή υπηρετεί την παραπαιδεία).

2) Η παρακώλυση της εκπαιδευτικής διαδικασίας πιστοποιείται με βάση όχι τα πραγματικά γεγονότα αλλά τις κινητοποιήσεις.

3) Δεν λαμβάνονται υπ' όψιν οι διώξεις που έχουν ασκηθεί στην εργοδοσία για παραβάσεις της ΣΣΕ και η παράνομη απόλυση.

Για αυτούς τους λόγους το Σωματείο απευθύνεται σε κάθε κοινωνική και πολιτική συλλογικότητα αλλά και σε κάθε εργαζόμενο και νέο, και ζητεί την υλική και ηθική συμπαράσταση και στήριξη του. (Για επικοινωνία με το ΣΜΕΘ στο τηλ.: 2310265730, e-mail: somiekth@gmail.com, www.smeth.gr).

Παρόμοια απόφαση στο καφενείο «Μυρσίνη», πρώην «Καφενάι»

Στις αρχές Μαΐου, εκδόθηκε από το Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσ/κης απόφαση, με βάση μήνυση της εργοδοσίας του καταστήματος εστίασης με την επωνυμία «Μυρσίνη» (πρώην «Καφενάι») εναντίον 4 εργαζομένων και 3 συνδικαλιστών του Συνδικάτου Επισιτισμού - Τουρισμού Θεσ/κης, Πιερίας, Χαλκιδικής (δύο μελών του Δ.Σ. και ενός μέλους του σωματίου), με την οποία καταδίκασε τους αγωνιστές να καταβάλουν 2.000 ευρώ ο καθένας (και συνολικά 14.000 ευρώ) και την πληρωμή μέρους των δικαστικών εξόδων ύψους 700 ευρώ, γιατί η εργοδοσία υπέστη... ηθική βλάβη από τις κινητοποιήσεις του σωματίου! Ο αγώνας των εργαζομένων στον Καφενάι-Μυρσίνη είχε ξεκινήσει τον Αύγουστο του 2013, όταν τρεις εργαζόμενοι διεκδίκησαν δεδουλευμένα και τελικά απολύθηκαν. Έτσι, ξεκίνησαν παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το μαγαζί, με τις οποίες οι εργαζόμενοι ζητούσαν την επαναπρόσληψή τους και την καταβολή των δεδουλευμένων τους. Η τακτική αυτή είναι γνωστή για την συγκεκριμένη εργοδοσία, αφού και το 2010 άλλοι 7 εργαζόμενοι είχαν διεκδικήσει με κινητοποιήσεις δεδουλευμένα (στο σύνολο 38.000€ τα οποία και πήραν) και συμβάσεις εργασίας που να ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα. (Διαβάστε τις ανακοινώσεις στο blog της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων: <http://antepithesitonergazomenon.blogspot.gr>).

Οι αποφάσεις αυτές δεν είναι τυχαίες Για την εφαρμογή των μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων μέτρων, απαιτείται η επαναφορά ενός «Κράτους Έκτακτης Ανάγκης» αναβαθμισμένου, για να καταστείλει το εργατικό κίνημα, να εξοντώσει τα όργανά του, να τρομοκρατήσει και να καθυποτάξει τους εργαζόμενους.

και οι μάρτυρες κατηγορίες αλλά και ο ίδιος(!) επιβεβαίωσαν την καταπάτηση της εργατικής νομοθεσίας στο κατάστημα, η έδρα καταδίκασε πρωτόδικα τη συνάδελφο για δυσφήμιση, επιβάλλοντας της 6 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή. Στηριζόμενη στο γεγονός ότι στο κείμενο που μοίραζε η επιτροπή αλληλεγγύης, χρησιμοποιούνταν η λέξη «εργασιακό κάτεργο» για το κατάστημα.

Με την απόφαση όμως του εργατικού δικαστηρίου καταρρέουν πλήρως οι παραπάνω ανυπόστατες κατηγορίες και φαίνεται το παράλογο και το άδικο της απόφασης. Η συνάδελφος έχει καταθέσει έφεση που θα εκδικαστεί στις 15 Ιουνίου.

Παρ' όλα αυτά δεν επαναπαυόμαστε, καθώς οι εργαζόμενοι βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια συνολική επίθεση από το κεφάλαιο και τις μνημονιακές κυβερνήσεις κτλ. Με την κυριαρχία των μνημονίων και των νεοφιλελεύθερων πολιτικών βιώνουμε το συνεχή περιορισμό και την κατάργηση των εργατικών/κοινωνικών κατακτήσεων, καθώς και την ποινικοποίηση των διεκδικήσεων και των αγώνων μας. Δεκάδες ανεκδιήγητες και ξωφθαλμα άδικες αποφάσεις που επιβάλουν στη πράξη το «νόμος είναι το δίκιο του εργοδότη» έχουν βγει το τελευταίο διάστημα, σε βάρος εργαζομένων και εργατικών Σωματίων (αποφάσεις Αρείου Πάγου για εργατικά ατυχήματα, ΣΜΕΘ, εργαζόμενοι «ΚΑΦΕΝΑΙ/ΜΥΡΣΙΝΗ κ.ά.). Δεν υποχωρούμε, συνεχίζουμε στο δρόμο του αγώνα.

Διεκδικούμε:

► Τη συμμόρφωση του εργοδότη με την δικαστική απόφαση και την άμεση καταβολή των δεδουλευμένων

► Να προχωρήσει στην επαναπρόσληψη της συνάδελφου

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Επίκαιρα...

Εργατικό «ατύχημα» στο ΕΚΠΑ και απόλυση του εργαζόμενου

Ο Σύλλογος Διοικητικού Προσωπικού στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο των Αθηνών, δημοσιοποίησε το ζήτημα του Οδυσσέα Βογιατζή, συμβασιούχου εργαζόμενου για 12 χρόνια στο τμήμα της Ιατρικής, ο οποίος έπαθε σοβαρό εργατικό ατύχημα και παραλίγο να χάσει την ζωή του. Το ατύχημα συνέβη τον περασμένο Δεκέμβριο και το ΕΚΠΑ αποφάσισε να τον απολύσει, δίχως καν να καταβάλει τον μισθό που αντιστοιχεί στις μέρες του Δεκεμβρίου που εργάστηκε. Η συνάντηση που ορίστηκε με την Σύγκλητο ακυρώθηκε από το τμήμα Ιατρικής, με την άθλια δικαιολογία ότι ο Οδυσσέας έχει υποβάλει αγωγή. Ξαν να μην έφτανε αυτό, ξαναδιόρισαν στο ταριχευτήριο (όπου συνέβη το ατύχημα) τον προηγούμενο Διευθυντή (βρίσκεται ήδη υπό Ένορκη Διοικητική Εξέταση — ΕΔΕ) ο οποίος έχει ξεκινήσει διαδικασία δίωξης εναντίον του Οδυσσέα, διαστρεβλώνοντας τα πραγματικά περιστατικά και προσπαθώντας να εμφανίσει τον εργαζόμενο ως ένοχο.

Τα ανύπαρκτα μέτρα προστασίας των εργαζομένων στο ταριχευτήριο, συμπληρώνονταν από την έλλειψη προσωπικού. Οι περικοπές στο προσωπικό συνοδεύονται από περικοπές στα κονδύλια για συντήρηση και καθαριότητα, με συνέπεια άλλες δεξαμενές ταρίχευσης να είναι εκτός λειτουργίας και άλλες να υπολειπόμενες, ενώ ο όγκος εργασίας συνεχώς αυξάνεται. Επιπλέον, η Διοίκηση του ΕΚΠΑ «κάλυπτε» την έλλειψη προσωπικού με μη εκπαιδευμένους «εθελοντές» και με τη χρήση ακατάλληλων εργαλείων. Σε αυτή την γενική διαλυτική κατάσταση που δημιουργείται από τις μνημονιακές πολιτικές, τέτοιου είδους ατυχήματα είναι αναπόφευκτα τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για τους ίδιους τους φοιτητές.

Συνεχίζεται ο αγώνας των καθαριστριών στον ΟΣΥ

Οι καθαρίστριες στα λεωφορεία του Οργανισμού Συγκοινωνιών (ΟΣΥ), βρίσκονται εδώ και μήνες σε συνεχείς κινητοποιήσεις. Οι καθαρίστριες δουλεύουν στην εργολαβική εταιρεία Λινκ-Απ. Όπως καταγγέλλουν, η εργολαβική εταιρεία παραβιάζει συστηματικά την εργατική νομοθεσία, ενώ ήδη είχε προχωρήσει και σε μία απόλυση.

Οι εργαζόμενες δεν πήραν ποτέ δώρα Χριστουγέννων και Πάσχα, ούτε επίδομα αδειάς, ενώ δεν τους έχουν καταβληθεί μισθοί αρκετών μηνών. Δεν πληρώθηκαν ποτέ τις προσαυξήσεις για νυχτερινή εργασία, για εργασία Σαββάτων, Κυριακών, Αργιών, δεν τους παρέχονται στοιχειώδη μέσα ατομικής προστασίας, ενώ αναγκάζονται να αγοράζουν οι ίδιες πολλά από τα καθαριστικά και να καθαρίζουν περισσότερα λεωφορεία, από όσα προβλέπει η σύμβαση. Επιπρόσθετα, οι απειλές, ο εκφοβισμός, και η εκδικητική συμπεριφορά είναι καθημερινή πρακτική. Συνεχείς είναι οι απειλές για απόλυση, μονομερή και αιφνίδια χορήγηση άδειας και ρεπό (που δεν πληρώνονται), απόκρυψη του εβδομαδιαίου προγράμματος εργασίας και ρεπό, κ.α.

Τον Φεβρουάριο του 2015, οι καθαρίστριες στο αμαξοστάσιο του Ελληνικού, έπειτα από απεργιακές κινητοποιήσεις μία εβδομάδας, κατάφεραν να πάρουν μέρος των χρωστούμενων δεδουλευμένων. Το παράδειγμα τους ακολούθησαν και οι εργαζόμενες σε άλλα τέσσερα αμαξοστάσια. Κατάφεραν να τους καταβληθεί το δώρο του Πάσχα έπειτα από διήμερη απεργία, στις 25-26 Απρίλη. Συμμετείχαν στην τριήμερη γενική απεργία και κατόπιν προχώρησαν σε νέα 5ήμερη απεργία (11-16 Μάη). Στις 20/5 φάνηκε ότι ο αγώνας δικαιώθηκε και ότι ο εργολάβος θα επέστρεφε τα χρήματα της εργολαβίας στην ΟΣΥ, για να πληρωθούν απευθείας από την τελευταία, όμως αποδείχτηκε ότι τα είχε υποθηκευμένα σε τράπεζα για δάνειο και συνεπώς δεν μπορούσαν να καταβληθούν. Οι εργαζόμενες από τις 27/5 έχουν προχωρήσει σε επίσχεση εργασίας. Ο αγώνας, πλέον, έχει εξαπλωθεί σε 6 από τα 7 συνολικά αμαξοστάσια.

Οι εργαζόμενοι/ες παλεύουν για: Άμεση ανάκληση της απόλυσης μίας συνάδελφου τους. Άμεση εξόφληση όλων των δεδουλευμένων τους, μισθών, δώρων και επιδομάτων. Άμεση διακοπή των εκφοβιστικών ενεργειών της εργοδοσίας απέναντί τους. Τήρηση της εθνικής γενικής συλλογικής σύμβασης εργασίας, της εργατικής νομοθεσίας και όλων των κανόνων υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους εργασίας.

29ο Συνέδριο ΕΚΑ Προχωράει η κρίση και ο εκφυλισμός

Στις 22 Μαΐου ξεκίνησε το 29^ο συνέδριο του Εργατικού Κέντρου Αθήνας (ΕΚΑ), σε μια περίοδο που κυοφορεί μεγάλες εξελίξεις. Οι εργαζόμενοι δέχονται μια κολοσσιαία επίθεση στον πυρήνα των δικαιωμάτων τους (ασφαλιστικό, εργασιακό, φορολογικό, δραματικός περιορισμός δημοκρατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων κ.ά.). Στην τετραετία από το τελευταίο συνέδριο, συνέβησαν μεγάλες αλλαγές: δραματική μείωση μισθών, αύξηση ανεργίας, άνοδος ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία, το μεγαλειώδες και ταξικό ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, προδοσία και μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, υπογραφή του 3ου Μνημονίου κ.ά. Αυτά θα απαιτούσαν έναν σοβαρό απολογισμό, χάραξη μιας στρατηγικής και τακτικής. Αντίθετα, αποτυπώθηκε ξανά η βαθιά κρίση του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος, στα όρια της διάλυσης, η παρακμή και ο εκφυλισμός των «παραδοσιακών» και μη συνδικαλιστικών γραφειοκρατικών δυνάμεων, που μετατρέπουν το ΕΚΑ σε όργανο μακριά και πολλές φορές ενάντια στα προβλήματα και τις ανάγκες της εργατικής τάξης.

Το ΔΣ του ΕΚΑ απαρτίζεται από τις δυνάμεις: ΔΑΣ (ΠΑΜΕ/ΚΚΕ), ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ), Νέα Πορεία (διάσπαση της ΔΑΚΕ), ΕΜΕΙΣ, (διάσπαση της ΠΑΣΚΕ), ΜΕΤΑ (με τρεις διασπάσεις) και ΑΤΕ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ). Στο συνέδριο συμμετείχαν 1.147 σύνεδροι, 20% λιγότεροι από το προηγούμενο. Σημαντική πτώση, που οφείλεται στην χρεοκοπία της οικονομίας, τη συρρίκνωση της παραγωγικής βάσης, τα λουκέτα, τις απολύσεις, την ανεργία κ.λπ. Αλλά και στις γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες όλων των αποχρώσεων, που έχουν μετατρέψει το ΕΚΑ σε κομματικό «χωράφι» (διαμέσου της εκκαθάρισης συνδικάτων/σωματείων που δεν ελέγχουν) ή απλά αδιαφορούν να οργανώσουν τους εργαζόμενους.

Στην έναρξη του Συνεδρίου, οι ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, Νέα Πορεία μαζί με την Ενωτική Αγωνιστική Κίνηση (ΜΕΤΑ και τμήμα του ΕΜΕΙΣ) αποχώρησαν, μη μπαίνοντας στον κόπο να τοποθετηθούν, μη φέρνοντας καν τους αντιπροσώπους τους. Με ευθύνη όλων των παρατάξεων (πλην της ΑΤΕ) η απερχόμενη διοίκηση (ΠΑΣΚΕ πρόεδρος, ΣΥΡΙΖΑ γραμματέας) δεν παρουσίασε απολογισμό πεπραγμένων, απαξίωσε κάθε διαδικασία, προσπάθησε να μη γίνει καμία πολιτική συζήτηση. Η «συζήτηση» ξεκίνησε απευθείας με την επικύρωση των εγγεγραμμένων σωματείων και αντιπροσώπων, όπου ξεδιπλώθηκε ένα όργιο αντιδημοκρατικών διαδικασιών και κομματικών «κομπρεμί».

Με πρωτοβουλία της ΔΑΣ, εντελώς πραξικοπηματικά και με διαδικασίες που αντιβαίνουν σε κάθε ίχνος εργατικής δημοκρατίας, απορρίφθηκαν αιτήσεις για εγγραφή αρκετών σωματείων (ενιαίο Σωματείο Vodafone-Wind-Victus, ΦΑΜΑΡ κ.ά.). Αντίστοιχα κόπηκαν αντιπρόσωποι πάνω από είκοσι σωματείων. Οι προφάσεις διάφορες (π.χ. πρόβλεψη επιστολικής ψήφου στο καταστατικό σωματείων), που πολλές αντιβαίνουν και το ίδιο το καταστατικό του ΕΚΑ.

Σε κάθε περίπτωση, είναι μια στάση βαθιά υποκριτική. Δεν μπορούν οι υπεύθυνοι για τα χάλια του συνδικαλιστικού κινήματος να εμφανίζονται ως αρχάγγελοι της καθαρής του, υπέρμαχοι της ενεργούς συμμετοχής των εργαζομένων! Στην πραγματικότητα, γύρω απ' αυτό το «παιχνίδι», κάθε φράξια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας προσπαθεί να αναπαράγει/διευρύνει τα «κουκιά» της όσο το δυνατόν περισσότερο: σωματεία φαντάσματα ή στην καλύτερη σφραγίδες, που στήνονται με διαδικασίες εξπρές μόνο για να εκλέξουν συνέδρους – εκλεγμένοι «συνδικαλιστές» των ίδιων παρατάξεων που

παζαρεύουν με την εργοδοσία στις πλάτες των εργαζομένων, για την ικανοποίηση δικών τους συμφερόντων κ.ο.κ.

Η διασπαστική και άκρα σταλινική πολιτική της ΔΑΣ έχει πρακτικά επιβληθεί στο ΔΣ του ΕΚΑ, μετατρέποντάς το σε εκτελεστικό όργανο του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ. Χαρακτηριστικά, στα «κομμένα» σωματεία και αντιπροσώπους υπάρχουν περιπτώσεις νέες και μαχητικές, που έχουν παίξει ενεργό ρόλο στην οργάνωση εργαζομένων σε «μαύρους» κλάδους/χώρους (πχ. Icar), αλλά είναι «ανταγωνιστικά» στο ΠΑΜΕ.

Η ΔΑΚΕ έφερε προς νομιμοποίηση γνωστό χρυσαυγίτικο «σωματείο» (σεκιούριτι), που ενώ απορρίφθηκε με μεγάλη πλειοψηφία από το Συνέδριο, γράφτηκε τελικά αφού προσέφυγε στα δικαστήρια. Η αστική δικαιοσύνη για άλλη μια φορά έδειξε το ταξικό της πρόσωπο! Επιβάλλει εξοντωτικές ποινές σε σωματεία και αγωνιστές, ενώ δίνει συνδικαλιστικό βήμα στους φασίστες.

Οι «παραδοσιακές» γραφειοκρατικές παρατάξεις ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ, ΕΜΕΙΣ, ΝΕΑ ΠΟΡΕΙΑ αλλά και το ΜΕΤΑ, μη έχοντας συσχετισμούς να «παρακάμψουν» τη ΔΑΣ, είτε συχνά συμπράττουν/υπερψηφίζουν ανοιχτά μαζί της, προσπαθώντας να επιβιώσουν πολιτικά, είτε αποχωρούν διαμαρτυρόμενοι.

Στη στάση της ΑΤΕ εκδηλώθηκε για μια ακόμη φορά ένας ακολουθητισμός προς το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, καθώς συμφωνούσε/υπερψηφίζε αρκετές προτάσεις, εξετάζοντας τα ζητήματα περισσότερο τυπικά και μονομερώς (πχ. αν όντως πληρούνται ή όχι κάποιες διαδικαστικές προϋποθέσεις εγγραφής σωματείων/αναγνώρισης αντιπροσώπων) και όχι βλέποντας την ουσία: ότι δηλαδή –για δυνάμεις που αυτοπροσδιορίζονται ως «αντικαπιταλιστικές»– θα έπρεπε, το λιγότερο, να κρατηθούν έμπρακτες, διακριτές αποστάσεις από τη διαχείριση που κάνει το ΚΚΕ, με οποιοδήποτε πρόσημα, για να φέρει το ΕΚΑ απόλυτα στα μέτρα του.

Οι εκλογές για την ανάδειξη νέου ΔΣ έγιναν στις 28 & 29 Μαΐου.

Αποτελέσματα (σε παρένθεση αυτά του προηγούμενου συνεδρίου):

Ψήφισαν 1.147 (1.422)
Έγκυρα 1.415 / Άκυρα 5 / Λευκά 2
ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) 315 ψήφοι, 9 έδρες (από 399-9 έδρες)
ΕΑΚ (προερχόμενοι από ΜΕΤΑ & ΕΜΕΙΣ) 269 ψήφοι, 7 έδρες
ΠΑΣΚΕ 198 ψήφοι, 5 έδρες (221-5)
ΔΑΚΕ 124 ψήφοι, 2 έδρες (156-3)
Νέα Πορεία (διάσπαση ΔΑΚΕ) 92 ψήφοι, 3 έδρες (187-4)
ΕΜΕΙΣ 68 ψήφοι, 2 έδρες
ΑΤΕ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) 52 ψήφοι, 2 έδρες (71-2)
Ρεσάλτο στη γαλέρα (ΜΕΤΑ + συνεργαζόμενοι) 17 ψήφοι, 0 έδρες
ΑΡΙΠΕ 12 ψήφοι, 0 έδρες

*Στο προηγούμενο Συνέδριο η ΠΑΣΚΕ Συνεργ. είχε 160-3 έδρες και η Αυτόνομη Παρέμβαση 216 -5 έδρες

Από την δράση μας

Τηλεπικοινωνίες

Ενιαίο Σωματείο Εργαζομένων VODAFONE-WIND-VICTUS

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

ενάντια στους γραφειοκράτες της
Διοίκησης του ΕΚΑ

Στις 8-10 Μάρτη 2016 πραγματοποιήσαμε τις ετήσιες αρχαιρεσίες μας και λίγες μέρες μετά καταθέσαμε όλα τα προβλεπόμενα δικαιολογητικά εγγραφής στο ΕΚΑ. Μετά από δύο μήνες (το καταστατικό του ΕΚΑ ορίζει ενημέρωση εντός μήνα) με πρόταση της ΔΑΣ (παρατάξη του ΚΚΕ) και σύμφωνη γνώμη των ΠΑΣΚΕ (ΠΑΣΟΚ), ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΜΕΤΑ (προερχόμενοι από ΣΥΡΙΖΑ/ΛΑΕ), ΕΜΕΙΣ (διάσπαση ΠΑΣΚΕ) και Νέας Πορείας (διάσπαση ΔΑΚΕ), **αρνήθηκαν την εγγραφή μας**.

Οι ίδιες συνδικαλιστικές ηγεσίες που φέρουν κύρια την ευθύνη για την κρίση του εργατικού κινήματος. Που ενώ κατέβαιναν προς ψήφιση δύο πολύ σκληρά νομοσχέδια (φοροεπιδρομή, κατασχέσεις, «κόφτης») δεν έκαναν την παραμικρή προσπάθεια οργάνωσης της αντίστασης. Αυτές αποκλείουν πραξικοπηματικά ένα Σωματείο που **δεν έλειψε από καμία Γενική Απεργία και έχει οργανώσει δικές του απεργίες** (τις περισσότερες φορές με περιφρούρηση), για την υπεράσπιση των θέσεων εργασίας, συλλογικών συμβάσεων, εργασιακών σχέσεων – και συμμετείχε σε όλες τις απεργιακές διαδηλώσεις, κινητοποιήσεις κ.ά.

Όπως μας είπαν, μετά από επίμονη απαίτηση να τοποθετηθούν, «το προηγούμενο Συνέδριο του ΕΚΑ αποφάσισε να μην εγγραφονται στο ΕΚΑ σωματεία, που στο καταστατικό τους προβλέπουν τη δυνατότητα συμμετοχής στις αρχαιρεσίες τους με επιστολική ψήφο».

Καταγγέλλουμε τη Διοίκηση του ΕΚΑ, γιατί έτσι κάνει κουρελόχαρτο το ίδιο το καταστατικό του (δεν προβλέπει πουθενά αποκλεισμό σωματείου λόγω μερικών επιστολικών ψήφων), καταστρατηγεί την βασική υποχρέωση για τη συνένωση των Πρωτοβάθμιων Σωματείων.

Το Σωματείο μας «απειλεί» με τη λογική ενός μαχητικού συνδικαλισμού ένα ΕΚΑ απολιθωμένο, ακόλουθο της αναξίπιστης και ανεκδιήγητης ΓΣΕΕ. Πατί δεν είναι διατεθειμένο να κλείσει τα μάτια και τα αυτιά, να κουκουλώσει τα εγκλήματά τους! **Πατί δεν παζάρεψε το στοιχειώδες**, την εγγραφή του στο ΕΚΑ, δίνοντας ανταλλάγματα ποιον θα ψηφίσει στο α' ή β' όργανο. Η απόρριψη της εγγραφής του Σωματείου μας είναι **ΚΥΝΙΚΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ** ενός μαζικού, μαχητικού πρωτοβάθμιου Σωματείου, **επειδή δεν ελέγχεται ούτε χειραγωγείται από καμία από τις παρατάξεις της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας**. Ειδικά από τη ΔΑΣ (ΠΑΜΕ) είναι προφανές το σχέδιο διάσωσης/προώθησης του απόλυτα ελεγχόμενου ΣΕΤΗΠ διαμέσου της εκκαθάρισης κάθε διαφορετικής συνδικαλιστικής φωνής στον κλάδο των τηλεπικοινωνιών. Αυτή είναι η αλήθεια, που οι φτηνές προφάσεις δεν μπορούν να κρύψουν.

Η απόρριψη της εγγραφής μας είναι **χτύπημα σε βάρος της εργατικής δημοκρατίας, του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος**. Σαν τέτοιο το καταγγέλλουμε στο σύνολο των εργαζομένων και τους καλούμε να παλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις – για να ξαναπάρουμε στα χέρια μας τα όργανα του κινήματος, να τους δώσουμε ζωή και δύναμη, να τα ξανακάνουμε όπλα για νικηφόρους αγώνες, όχι μέσα συναίνεσης και υποταγής, εργαλεία συναλλαγής που τα κατάντησαν οι γραφειοκράτες!

Το Δ.Σ.

(βλ. ολόκληρη την καταγγελία στην ιστοσελίδα του σωματείου www.eniaioswmateio.gr)

Φοιτητικές εκλογές: αποτελέσματα και συμπεράσματα

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές διεξήχθησαν σε κλίμα σύγχυσης για το εργατικό κίνημα, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία – ειδικά μετά το δημοψήφισμα, την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ με την υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου και την επίθεση να συνεχίζεται ασταμάτητη (ασφαλιστικό, φορολογικό, νέα βάρβαρα μέτρα). Επιπλέον, το φοιτητικό κίνημα δεν έδωσε κανένα μεγάλο αγώνα την περασμένη χρονιά – και συνολικά η συμμετοχή στις συνελεύσεις και κινητοποιήσεις ήταν αρκετά μειωμένη.

Η αποχή αυξήθηκε: ψήφισαν περίπου 15.000 λιγότεροι από το 2015 σε ΑΕΙ και ΤΕΙ. Ο συνολικός αριθμός ψηφισάντων έφτασε τους 74.000. Συσσωρευτικά από το 2008 η συμμετοχή έχει πέσει πάνω από 50%. Αυτό βέβαια οφείλεται και στη μείωση του ενεργού φοιτητικού πληθυσμού λόγω της οικονομικής κρίσης. Η σημαντική επιπλέον αύξηση της αποχής φέτος (μετά και από την αποχή στις βουλευτικές εκλογές του Σεπτεμβρίου) δημιουργεί έντονο προβληματισμό. Πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι, ότι δεν είναι λύση η λογική της αποχής, της αποπολιτικοποίησης και της

αποστασιοποίησης. Πρέπει να παλέψουμε για την ενεργοποίηση των φοιτητικών συλλόγων ως πραγματικών οργάνων των φοιτητών και των αγώνων τους.

Η φθορά των αστικών/μνημονιακών δυνάμεων ΔΑΠ και ΠΑΣΠ συνεχίζεται: πληρώνουν σε ψήφους το μεγάλο τίμημα της αποχής. Παρόλα αυτά, λόγω της πτώσης της συμμετοχής και τους μηχανισμούς που διατηρούν σε μεγάλες σχολές (ΠΑΜΑΚ, ΠΑΠΕΙ, ΑΣΟΕΕ κ.ά.) αυξάνουν τα ποσοστά τους σε αθροιστικά λίγο πάνω από 50% στα ΑΕΙ.

Η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ παραμένει πρώτη, χάνοντας πάνω από 3.000 ψήφους. Οι εσωτερικές διαφορές και διαγραφές (διάλυση ΟΝΝΕΔ από Μητσοτάκη) οδήγησαν στην ξεχωριστή καταγραφή δύο διαφορετικών ΔΑΠ, με τη διάσπαση να παίρνει το ¼ των ψήφων στα ΑΕΙ και πάνω από τους μισούς στα ΤΕΙ. Η ξεχωριστή καταγραφή δείχνει τον θρυμματισμό και κρίση στο εσωτερικό τους. Μια νέα ισχυρή άνοδος των αγώνων του φοιτητικού κινήματος θα σάρωνε μια και καλή αυτά τα νεοφιλελεύθερα κατακάθια.

Η ΠΑΣΠ καταφέρνει να κρατήσει τις ψήφους της, χάρη στην πραγματοποίηση

των εκλογών φέτος στην ΑΣΟΕΕ (25% των συνολικών της ψήφων). Η οργανωτική της διάλυση συνεχίζεται, αφού καταγράφεται σε λιγότερους συλλόγους από το 2015.

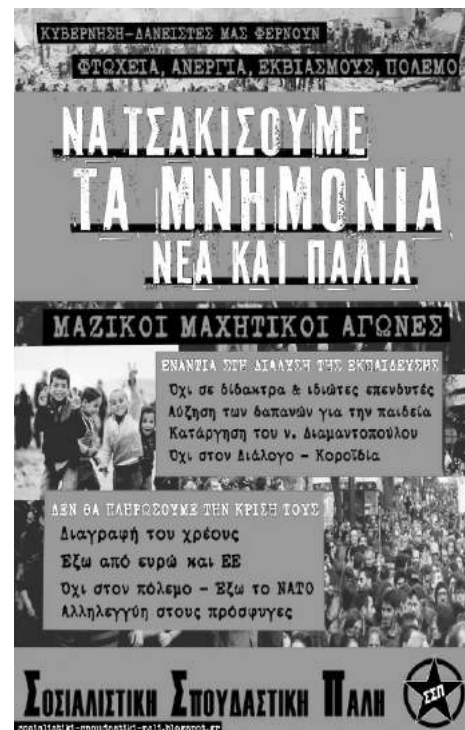
Η ΠΚΣ διατηρεί τη δεύτερη θέση, με σημαντική μείωση σε ψήφους (1.600). Πληρώνει τη γενικότερη διασπαστική στάση του ΚΚΕ απέναντι στους αγώνες, αλλά και την προδοτική στάση του στο δημοψήφισμα.

Η εκλογική συνεργασία ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ και ΑΡΔΙΝ (Αριστερή Ανατρεπτική Συνεργασία) σημειώνει αρκετά μεγάλη πτώση σε σχέση με το άθροισμα αυτών των δυνάμεων πέρυσι. Το 2015 αθροιστικά πήραν 13.571 ψήφους (21,52%), ενώ φέτος με όποιο όνομα και αν κατέβηκαν πήραν αθροιστικά 8.346 (15,93%) – απώλεια πάνω από 5.000 ψήφους. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν ξεπερνούν σε ψήφους ούτε το περσινό αποτέλεσμα μόνο των ΕΑΑΚ (8.392 ψήφοι). Η ρεφορμιστική μετατόπιση των ΕΑΑΚ και γενικά της (πάλαι ποτέ) «άκρας αριστεράς» συνεχίζεται. Η ένταξη μεγάλου κομματιού των ΕΑΑΚ στη ΛΑΕ, σε συνδυασμό με την κοινή εκλογική κάθοδο με ΑΡΕΝ και ΑΡΔΙΝ κάνει τις καθαρά ρεφορμιστικές δυνάμεις μεγάλη πλειοψηφία στον νέο «σχηματισμό». Αποτελεί ένα ακόμα βήμα προς τον ρεφορμισμό, αφού στο όνομα της ενότητας επιβάλλεται η υποβάθμιση του έστω και λειψού «αντικαπιταλιστικού» προγράμματος τους. Πλέον χρησιμοποιούν συνθήματα «μετωπικής αριστεράς», αντί για επαναστατικής ή αντικαπιταλιστικής, αντικαθιστώντας παράλληλα την εξωκοινοβουλευτική πάλη με την κοινοβουλευτική.

Η θλιβερή κυβερνητική παράταξη του ΣΥΡΙΖΑ, «BLOCO» καταγράφει 486 (0,93%) ψήφους στα ΑΕΙ, δείχνοντας την αποστροφή της νεολαίας προς τον ΣΥΡΙΖΑ.

Στα ΤΕΙ, η μικρή δύναμη ως ανυπαρξία αγωνιστικών και αριστερών δυνάμεων, οι πελατειακές σχέσεις, οι τεράστιοι μηχανισμοί των ΔΑΠ και ΠΑΣΠ και τα όργανα νοθείας τους επιτρέπουν να διατηρούν σημαντικές δυνάμεις (αθροιστικά περίπου 70%), παρόλο που και εκεί πέφτουν σταθερά σε ψήφους. Τη δυσaréσκεια προς αυτές τις παρατάξεις καρπώνεται κυρίως η ΠΚΣ (περίπου 20%). Τα ΕΑΑΚ υποχωρούν σημαντικά σε ψήφους και ποσοστά, παρά τη σύμπραξη με ΑΡΕΝ και ΑΡΔΙΝ.

Στις φετινές φοιτητικές εκλογές παρουσιάστηκαν για ακόμη μια φορά επιθέσεις ομάδων του αναρχικού χώρου, κυρίως ενάντια στη ΔΑΠ, με αποτέλεσμα να ακυρωθούν οι εκλογές σε Πάντειο και Πολιτικό ΕΚΠΑ. Αυτές οι επιθέσεις είναι ξένες προς το κίνημα. Ουσιαστικό χτύπημα μπορεί να γίνει αντιμετωπίζοντας και διαλύοντας την πολιτική τους μέσα από την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε αγωνιστική κατεύθυνση – όχι με λογικές «βεντέτας», αδιαφορώντας ή και χλευάζοντας το επίπεδο συνείδησης του κινήματος. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι η τυφλή βία, όπου στρέφεται ένα όχι αμελητέο κομμάτι της νεολαίας, έχει ρίζες στις ίδιες τις αδυναμίες του φοιτητικού κινήματος, κυρίως των επαναστατικών δυνάμεων να έλξουν νέους αγωνιστές. Ο βρώμκος ρόλος και οι πρακτικές της ΔΑΠ, βέβαια, δεν μπορούν να μπαίνουν στο ίδιο τσουβάλι με οποιαδήποτε φυσική επίθεση εναντίον της. Ακόμα, οι κοινές αποφάσεις

(σε αρκετές σχολές) από ΠΚΣ και ΕΑΑΚ μαζί με τη ΔΑΠ, για εκλογικές διαδικασίες «κλειστές» ή σε χώρο εκτός σχολής (π.χ. ΑΣΟΕΕ), δεν είναι μόνο υπόκληση στην αστική νομιμότητα, αλλά και μια στεβλή λογική για την προστασία των εκλογικών διαδικασιών.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) καταγράφεται φέτος σε 19 συλλόγους σε 5 πόλεις συγκεντρώνοντας 184 ψήφους. Σημειώνει μάλιστα κάποια πολύ καλά αποτελέσματα σε επιμέρους σχολές. Κερδίζει σε έναν σύλλογο (Πληροφορική ΑΠΘ) την πρώτη θέση και την πλειοψηφία των εδρών του ΔΣ, με ποσοστό 62% ενώ σε δύο ακόμα συλλόγους παίρνει τη δεύτερη θέση με υψηλά ποσοστά. Συνολικά η ΣΣΠ καταλαμβάνει 12 έδρες στα νέα Διοικητικά συμβούλια. Χαίρετίσουμε και ευχαριστούμε όλους τους συναδέλφους που μας στήριξαν με τη συμμετοχή τους στα ψηφοδέλτια και την ψήφο τους.

Όλη την προεκλογική περίοδο, η ΣΣΠ ανέδειξε τη σημασία της προετοιμασίας του φοιτητικού κινήματος μέσα από κινητοποιήσεις ενάντια στα μνημόνια, τα δίδακτρα και την υποχρηματοδότηση, το αντι-ασφαλιστικό έκτρωμα, μέσα από την αυτοοργάνωση και ριζοσπαστικοποίηση των φοιτητών. Προωθήσαμε την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, αλλά και την πολιτική που πρέπει να ακολουθήσει το κίνημα στο προσφυγικό, μην ξεχνώντας ότι εντάσσεται στην πάλη ενάντια στα μνημόνια και τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους. Μπροστά στην τεράστια επίθεση που δεχόμαστε, με την κυβέρνηση Τσίπρα πλήρως υποταγμένη και συνολικά τους μνημονιακούς να προετοιμάζουν μεγαλύτερες επιθέσεις, τον δρόμο δείχνει η γαλλική νεολαία, που με μαχητικές κινητοποιήσεις, συμπαρασύρει ολόκληρη τη γαλλική κοινωνία. Αυτός ο ρόλος αναλογεί και στο φοιτητικό κίνημα σήμερα, να γίνει ο πυροδότης μιας γενικευμένης εξέγερσης ενάντια στην μνημονιακή χούντα και την αντιδραστική ΕΕ.

Γνωρίζουμε ότι έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας, πιστεύουμε όμως ότι το πρόγραμμα, η πολιτική και η πρακτική μας περιέχουν όλες τις απαραίτητες προϋποθέσεις για τη νίκη. Θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να ριζώσουμε ακόμα περισσότερο στις σχολές που παρεμβαίνουμε και να ξεκινήσουμε παρέμβαση σε νέες σχολές και πόλεις. Η ΣΣΠ δεν κάνει συμβόλαιο με τη νίκη, αλλά με τον αγώνα.

ΑΕΙ σε 192 συλλόγους

(Τα περσινά αποτελέσματα σε 196 συλλόγους)

Παράταξη	Ψήφοι	%
ΔΑΠ	20442(23825)	39 (37,77)
ΠΚΣ	10308(12169)	19,67(19,30)
ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ	8346	15,93
ΠΑΣΠ	6921(7050)	13,20(11,18)
BLOCO	486	0,93
ΑΓ. ΚΙΝΗΣΕΙΣ	475(603)	0,91(0,96)
ΣΣΠ	177(186)	0,34(0,30)
ΔΙΑΦΟΡΑ	4012(4292)	7,66(6,86)
ΛΕΥΚΑ	1237(1363)	2,36(2,16)
ΑΚΥΡΑ	1932(2313)	--
ΕΓΚΥΡΑ	52404(63063)	--

ΤΕΙ

(Σε 59 συλλόγους χωρίς το ΤΕΙ Θεσσαλονίκης)

Παράταξη	Ψήφοι	%
ΔΑΠ	6720	45,52
ΠΚΣ	3429	22,80
ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ	292	1,96
ΠΑΣΠ	3058	20,40
BLOCO	75	0,50
ΑΓ. ΚΙΝΗΣΕΙΣ	85	0,57
ΣΣΠ	7	0,05
ΔΙΑΦΟΡΑ	998	6,70
ΛΕΥΚΑ	217	1,46
ΑΚΥΡΑ	620	--
ΕΓΚΥΡΑ	14914	--

Η εφαρμογή του 3ου Μνημονίου στην εκπαίδευση ξεκίνησε

Σε σαρωτικές αλλαγές έχει ήδη προχωρήσει το υπουργείο Παιδείας, με ξεκάθαρο στόχο την εξοικονόμηση πόρων και όχι μια καλύτερη Παιδεία, όπως διατυμπανίζει με κάθε τρόπο.

α) Εκατοντάδες νηπιαγωγεία κλείνουν ή υποβιβάζονται αφού, για να λειτουργήσουν, τα τμήματα θα πρέπει να έχουν τουλάχιστον 14 νήπια, από 7 που ίσχυε μέχρι σήμερα (ενδεικτικά από τα 1.466 διθέσια νηπιαγωγεία της χώρας, στα 744 κλείνει άμεσα το ένα τμήμα).

β) Περίπου 6.500 λιγότεροι θα είναι οι εκπαιδευτικοί στα Δημοτικά Σχολεία για την επόμενη χρονιά με τον «Ενιαίο Τύπο Ολοήμερου Σχολείου» λόγω περικοπών που επιφέρει στην Πρωινή Ζώνη, στις ώρες του Ολοήμερου, στις ώρες των ειδικοτήτων και στον αριθμό των τμημάτων, αφού για τη δημιουργία τμήματος ολοήμερου προγράμματος απαιτείται ελάχιστος αριθμός 14 μαθητών των οποίων και οι δύο γονείς θα πρέπει να εργάζονται.

γ) Θα υπάρχουν λιγότερα τμήματα ένταξης και ειδικά σχολεία την επόμενη χρονιά, με αντίστοιχες περικοπές εκπαιδευτικών στην παράλληλη στήριξη.

δ) Θα πραγματοποιηθεί «εξοικονόμηση» εκπαιδευτικών ειδικοτήτων Φυσικών Επιστημών και Πληροφορικής με την αύξηση του διδακτικού ωραρίου κατά τρεις ώρες των υπευθύνων εργαστηρίων, αφού αφαιρείται από το διδακτικό ωράριο η προετοιμασία των εργαστηριακών μαθημάτων και δίνεται στους εκπαιδευτικούς σαν εξωδιδακτική απασχόληση.

ε) Νέα δομή αποκτούν τα ΕΠΑΛ από τη νέα σχολική χρονιά με «Μεταλυκειακό 4ο έτος – τάξη μαθητείας». Αυτό θα είναι μεν εθελοντικό, όπως λέει το Υπουργείο, αλλά θα είναι απαραίτητο για τη συμμετοχή σε εξετάσεις πιστοποίησης προσόντων, απόκτησης Πτυχίου Επαγγελματικής Ειδικότητας Εκπαίδευσης και Κατάρτισης επιπέδου 5. «Λύνεται» επομένως με αυτόν τον τρόπο και η έλλειψη βοηθητικού προσωπικού στα νοσοκομεία, την τοπική αυτοδιοίκηση κ.ά. Θα στέλνουμε τους μαθητές μας να δουλεύουν τζάμπα!

Αυτά είναι μόνο η αρχή. Ενόψει της μνημονιακής δέσμευσης για παράδοση εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης πριν το καλοκαίρι, διεξάγεται υποτίθεται από τα τέλη Δεκεμβρίου «Εθνικός και Κοινωνικός Διάλογος για την Παιδεία». Όλοι οι συμμετέχοντες στον «διάλογο» ανακοινώνουν τα πορίσματά τους και στην ουσία προαναγγέλλουν την μεταρρύθμιση την οποία, στις κατευθύνσεις τουλάχιστον, έχει ήδη αποφασίσει το υπουργείο Παιδείας, μετά από διάλογο με τον ΟΟΣΑ και την ΕΕ.

Τα βασικά σημεία είναι:

Αυτονομία: Η έννοια της αυτονομίας (παιδαγωγική, διοικητική, οικονομική) της σχολικής μονάδας αποτελεί βασική αρχή της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης, κεντρική πολιτική επιλογή και πρόταση του ΟΟΣΑ στην έκθεση για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα ήδη από το 2011. Σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ, «το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα είναι από τα πιο συγκεντρωτικά στην Ευρώπη. Οι περισσότερες χώρες της Ευρώπης και οι χώρες με τις υψηλότερες αποδόσεις PISA έχουν αποκεντρώσει την ευθύνη και τη λογοδοσία για τη μάθηση των παιδιών στο επίπεδο της σχολικής μονάδας». Εδώ προωθείται το διαφοροποιημένο σχολείο, αποκεντρωμένο διοικητικά, το οποίο θα πρέπει να βρίσκει μέσα και πόρους για να λειτουργεί. Μιλάμε για ένα σχολείο απόλυτα εξαρτημένο από τις οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες της περιοχής του. Ο εκπαιδευτικός σε ένα τέτοιο σχολείο θα χάσει εντελώς

τον ρόλο του. Για να εξασφαλίσει τη θέση του, η οποία θα εξαρτάται από τη βιωσιμότητα του σχολείου, θα τρέχει για «δράσεις», θα κάνει δημόσιες σχέσεις για να βρίσκει μαθητές και χορηγούς, κ.ο.κ.

Αξιολόγηση: Οι προτάσεις για αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας έρχονται από το παρελθόν. Είναι συνέχεια της πρότασης Διαμαντοπούλου και Αρβανιτόπουλου και έχουν το ίδιο σκεπτικό. Σύμφωνα με την εισήγηση του προέδρου της επιτροπής του «Εθνικού Διαλόγου», Α. Λιάκου, η αξιολόγηση «είναι κάτι το οποίο χρειάζεται στην ελληνική εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της για τη βελτίωσή της». Η εισήγηση αναφέρει επίσης ότι «το σύστημα αξιολόγησης-αποτίμησης του εκπαιδευτικού έργου δεν μπορεί να διαμορφωθεί άσχετα από το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα, αφού μαζί με τον προσδιορισμό των στόχων του εκπαιδευτικού συστήματος καθορίζονται και περιγράφονται λεπτομερώς οι δείκτες αξιολόγησης». Είναι φανερό ότι η σχολική μονάδα και οι εκπαιδευτικοί θα αξιολογούνται με βάση το κατά πόσο υλοποιούν τους στόχους του εκπαιδευτικού συστήματος, οι οποίοι δεν είναι άλλοι από τους μνημονιακούς στόχους στην εκπαίδευση.

Εκπαίδευση/Μετεκπαίδευση Εκπαιδευτικών: Σε συνέχεια των δύο βασικών σχετικών νόμων (ν. 3848/2010 της Διαμαντοπούλου και ν. 4186/2013 του Αρβανιτόπουλου), προτείνεται να θεσμοθετηθεί το «πιστοποιητικό παιδαγωγικής και διδακτικής επάρκειας» σαν εξειδίκευση, μετά τη λήψη του βασικού τίτλου σπουδών για υποψηφίους εκπαιδευτικούς, ενώ η πρακτική διδακτική άσκηση σε αυθεντικές συνθήκες τάξης θεωρείται βασική προϋπόθεση επιτυχίας του προγράμματος. Συστηματική και διαρκής πρέπει να είναι η επιμόρφωση των ήδη διορισμένων εκπαιδευτικών. Μια μεγάλη αγορά εκπαιδευτικών προγραμμάτων έχει ήδη ανοίξει ανάλογα με τις απαιτήσεις και την οικονομική δυνατότητα του καθενός (Ετήσιο Πρόγραμμα Παιδαγωγικής Κατάρτισης στην

Α.Σ.ΠΑΙ.Τ.Ε. με 600 ευρώ, Πιστοποιητικό Παιδαγωγικής και Διδακτικής Επάρκειας στο Ε.Κ.Π.Α. με 900 ευρώ για ένα χρόνο, ειδικά σεμινάρια που διοργανώνονται από μεγάλους φροντιστηριακούς ομίλους για την εκπαίδευση και την κατάρτιση νέων εκπαιδευτικών ανά μάθημα για 20-40 ώρες με 150-350 ευρώ).

Πρόταση για νέο Λύκειο: Αναδιοργάνωση της Μέσης Εκπαίδευσης σε τετραετές Γυμνάσιο και διετές Λύκειο, πλήρως αποσυνδεδεμένο από τις εισαγωγικές εξετάσεις για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η ολοκλήρωση των σπουδών στο Λύκειο θα πιστοποιείται με το Εθνικό Απολυτήριο. Για να αποκτήσει ο μαθητής το Εθνικό Απολυτήριο θα πρέπει να ανταποκριθεί θετικά σε δύο μόνο υποχρεωτικά μαθήματα (Αγγλικά και Ελληνική Γλώσσα-Λογοτεχνία) και τέσσερα επιλεγόμενα. Θα πρέπει επίσης να ολοκληρώσει με επιτυχία: α) Πρόγραμμα Φυσικής Αγωγής, β) Πρόγραμμα Κοινωνικής Εργασίας (προτείνεται η προσφορά εργασίας σε δομές της τοπικής αυτοδιοίκησης, συμμετοχή σε εκπαιδευτικά προγράμματα ειδικής αγωγής ή προσφυγικών ομάδων, βοήθεια σε κατ' οίκον προγράμματα για ηλικιωμένους, τραυματίες κ.λπ.) και γ) Εκτεταμένο Δοκίμιο, σε κάποιο θέμα της επιλογής τους, με τη βοήθεια επιμορφωμένου καθηγητή του σχολείου.

Η ουσία του νέου Λυκείου πέρα από τον υποχρεωτικό εθελοντισμό (απλήρωτη δουλειά των μαθητών μας που είναι και ανήλικοι) είναι ότι για να δημιουργηθούν τμήματα με επιλογές μαθημάτων, θα πρέπει τα σχολεία να είναι πολυπληθέστερα των ήδη υπαρχόντων και αυτά μπορούν να προκύψουν μόνο μετά από συγχωνεύσεις.

Καμία παιδαγωγική και μορφωτική ανάγκη των μαθητών δεν ικανοποιείται με αυτά τα μέτρα. Οι μόνοι που ικανοποιούνται είναι οι δανειστές για τις περικοπές δαπανών στην εκπαίδευση.

■ *Ισαβέλλα Ζαγκλαβάρα*
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Γ' βάρθμια εκπαίδευση Μνημονιακές αλλαγές στον τρόπο εισαγωγής

Είναι γεγονός ότι η περίοδος που διανύουμε είναι μια συνεχόμενη επίθεση σε όποιο δικαίωμα ή όποια κατάκτηση μάς έχει απομείνει, οδηγώντας στην πλήρη φτωχοποίηση και εξαθλίωση της κοινωνίας. Μέσα σε όλα αυτά, η άθλια συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (πιο μνημονιακή και από τους μνημονιακούς) θέλει να αποτελειώσει και την εκπαίδευση, εφαρμόζοντας πλήρως τις ακραία νεοφιλελεύθερες πολιτικές του 3ου Μνημονίου.

Πιο συγκεκριμένα, όσον αφορά την εκπαίδευση και τις εξετάσεις για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια, ο υπ. Παιδείας Ν. Φίλης κατεβάζει τις εξής προτάσεις:

Καταρχάς, για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα μετρά ένα Εθνικό Απολυτήριο και όχι οι Πανελλήνιες, ενώ θα εισαχθεί ο συντελεστής βαρύτητας των επιλογών του υποψηφίου, που θα επιβραβεύει τις 10 πρώτες επιλογές υποψηφίων. Να πως το διευκρινίζει η έκθεση: «Αν ένας φοιτητής επιλέξει μόνο ένα τμήμα ΑΕΙ/ΤΕΙ, θα επιβραβεύεται με τον μέγιστο συντελεστή βαρύτητας (100%) για την επιλογή του και αποκτά ισχυρό προβάδισμα έναντι όλων των άλλων. Αν επιλέξει δύο τμήματα, τότε οι συντελεστές διαφοροποιούνται σε 65% για την πρώτη επιλογή του και 35% για τη δεύτερη, αν επιλέξει τρία τμήματα τότε επιμερίζεται σε 55% για την πρώτη επιλογή, 30% για τη δεύτερη και 15% για την τρίτη. Ο συντελεστής βαρύτητας συνεχίζει να δίνει φθίνουσες τιμές ακόμη και για τον φοιτητή που θέλει να περιλάβει 10 επιλογές τμημάτων, μετά τις οποίες γίνεται μηδενικός».

Επομένως, ανάμεσα σε δύο υποψηφίους που έχουν ένα τμήμα ως πρώτη επιλογή, θα ισχύει: ο συντελεστής της πρώτης επιλογής εκείνου που δηλώνει λιγότερες επιλογές θα είναι μεγαλύτερος από εκείνον που δηλώνει περισσότερες επιλογές. Αυτό στην πραγματικότητα υποδηλώνει πως αν κάποιος δεν είναι σίγουρος για το τί θέλει να βάλει σαν πρώτη επιλογή ή δεύτερη, τρίτη κ.λπ. και δεν περιορίζεται μόνο σε 5, 6 αλλά 10 και παραπάνω,

θα έχει λιγότερες πιθανότητες να περάσει στις πρώτες του επιλογές.

Δεύτερον, θέλοντας να αποσυνδέσουν πλήρως το Γενικό Λύκειο από τις Πανελλήνιες, συνδέοντας τα πάντα με την «αγορά», προτείνουν για την εισαγωγή σε τμήματα υψηλής ζήτησης, πέρα από τις εξετάσεις, να μπουν και κριτήρια με βάση την πιστοποιημένη γλωσσομάθεια, τις γνώσεις Ηλεκτρονικού Υπολογιστή, κ.ά. Επιπρόσθετα, τα κριτήρια θα μπορούν να συμπεριλαμβάνουν και εργασίες/εξετάσεις του κατά «πόσο είσαι καλός πολίτης»(!), ακαδημαϊκής αντίληψης ή ακαδημαϊκής απόδοσης τύπου PISA (πρόγραμμα αξιολόγησης μαθητών). Όσον αφορά τμήματα που δεν έχουν υψηλό βαθμό ζήτησης, οι εισαγόμενοι θα επιλέγονται με συγκεκριμένα κριτήρια και χωρίς οποιουδήποτε τύπου εξετάσεις.

Βέβαια, πίσω απ' όλες αυτές τις «πρωτοποριακές» καινοτομίες, κρύβεται η επιθυμία των δανειστών και της κυβέρνησης να αυτονομήσουν το Λύκειο, ώστε και να είναι δύσκολη η εισαγωγή σε αυτό, αλλά κυρίως για να λειτουργήσει ως κυματοθραύστης της προσοπάθειας των νέων να περάσουν σε ΑΕΙ/ΤΕΙ. Με άλλα λόγια, θέλουν να καταργήσουν ή να περιορίσουν στο μέγιστο βαθμό το δικαίωμα στην εκπαίδευση, απελευθερώνοντας λεφτά για την αποπληρωμή του χρέους.

Έτσι, η εκπαίδευση ως κοινωνικό αγαθό καταργείται και μπαίνει, μαζί με όλα τα κοινωνικά αγαθά και δομές, στο τσουβάλι των ιδιωτικοποιήσεων και της εμπορευματοποίησης. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως αυτό δεν αφορά μόνο τους εκπαιδευτικούς, τα σχολεία και τους μαθητές ή τους γονείς, αλλά όλους τους εργαζόμενους και την κοινωνία. Και όλοι μαζί πρέπει να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας, για να σωθεί η δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, να καταργηθούν τα μνημόνια στην πράξη, να μην αφήσουμε τίποτα στα χέρια των εγχώριων αλλά και των ευρωπαϊών καπιταλιστών-αρπακτικών, που το μόνο που θέλουν είναι η πλήρης αφαιμάξη της κοινωνίας.

Απόφαση Γιούρογκρουπ 24 Μάη Ταπεινωτική και ολέθρια για τους εργαζόμενους

■ Σταύρος Σκεύος

Στο Γιούρογκρουπ της 24^{ης} Μάη, οι δανειστές εμφανίστηκαν «πεινασμένοι», ζητώντας (προτού δώσουν τη δόση των 10,3 δις) να δοθούν επιπλέον στους «γύπες» τα στεγαστικά και επιχειρηματικά δάνεια με εγγύηση του δημοσίου (συνολικά 5 δις), να πωληθεί ο ΑΔΜΗΕ και να ιδιωτικοποιηθεί πλήρως η ΔΕΗ, να μπουν «κόφτες» στις «συντάξεις» (που κατάντησαν πια προνοιακά επιδόματα), να επιστραφεί αναδρομικά το ΕΚΑΣ που δόθηκε φέτος στους συνταξιούχους, να πωληθεί μέσα στον Ιούνιο το Ελληνικό, να ενταχθούν τα διόδια της Εγνατίας Οδού (πάνω από 65 εκ. ευρώ τον χρόνο) στο Υπερταμείο Ιδιωτικοποιήσεων... Απαιτούν και βέβαια η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δίνει, δίνει, δίνει!

Και όσο δίνει, τόσο αποθρασύνονται οι δανειστές, απαιτώντας περισσότερα, ακόμα και αλλαγές στα ήδη ψηφισμένα μέτρα, για την «τυπική ολοκλήρωση» της πρώτης αξιολόγησης! Συνολικά έχουν ζητήσει περίπου 15 τέτοιες αλλαγές. Η κυβέρνηση εκφράζει τη «δυσφορία» της, αλλά είναι σίγουρο ότι και πάλι θα τους ικανοποιήσει!

Σε αντάλλαγμα, οι δανειστές υποσχέθηκαν τη 2^η δόση (όταν, αν και όπως ολοκληρωθεί το ραφινάρισμα της πρώτης «αξιολόγησης») σε δύο υποδόσεις: μία στα μέσα Ιούνη (7,5 δις) και μία τον Σεπτέμβρη (2,8 δις). Απ' αυτά τα ποσά, 8 δις θα πάνε στην αποπληρωμή χρεών που λήγουν μέσα στο 2016: από τη μια τσέπη θα βγάλουν τα λεφτά, στην άλλη τσέπη θα τα βάλουν!

Το Σεπτέμβρη ξεκινάει η δεύτερη αξιολόγηση, που περιλαμβάνει κατάργηση των εργασιακών σχέσεων (απελευθέρωση ομαδικών απολύσεων, ωράρια, συλλογικές συμβάσεις κ.ά.) και ουσιαστική απαγόρευση των απεργιών και του συνδικαλισμού. Αυτή η κατάργηση των εργατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων (της βάσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων) θα οδηγήσει στην κατάρρευση κάθε πολιτικού, δημοκρατικού δικαιώματος και ελευθερίας.

Για να συγκαλύψει αυτό το έγκλημα, η κυβέρνηση χρησιμοποιεί το φύλλο σκικής της «ελάφρυνσης του χρέους», ως αφετηρία του δικού της "success story". Πρόκειται για βρωμερά ψέματα ανθρώπων που έχουν αποτρελαθεί βουτηγμένοι στην προδοσία τους. Δεν αποφασίστηκε καμία ελάφρυνση – αλλά μόνο «τακτοποίηση» στην αποπληρωμή του χρέους μέχρι το 2018. Ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Στήριξης (και οι κυβερνήσεις της Ευρωζώνης από πίσω του) θα δανείζει, αν χρειαστεί, τις ελληνικές κυβερνήσεις ώστε να ξεπληρώνουν προς το ΔΝΤ, τα ευρωπαϊκά κράτη, τους ευρωπαίους τραπεζίτες, τους τοκογλύφους, την ΕΚΤ, όσα χρέη λήγουν μέχρι το τέλος του 2018.

«Είναι μια καλή λύση, αλλά λύνει το πρόβλημα μόνο προσωρινά», δήλωσε ο Ομπάμα. Το ΔΝΤ (δηλ. κύρια οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές) μένουν ικανοποιημένοι, γιατί τουλάχιστον μέχρι τα μέσα του 2018 ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός δεν θα κινδυνεύει να πυροδοτήσει μια παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση, ειδικά με το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό και καπιταλιστικό σύστημα εξαιρετικά ευάλωτο. Επίσης γιατί προσβλέπουν η κυβέρνηση Τσίπρα (ή όποια διάδοχή της) και η ελληνική αστική τάξη, ευγνωμονούσες θα συμμετάσχουν πρόθυμα στη συνέχιση των σχεδίων του ΝΑΤΟ για περικύκλωση της Ρωσίας (ειδικά στο Αιγαίο), επεμβάσεις σε Συρία, Λιβύη κ.ο.κ.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές μένουν επίσης ικανοποιημένοι – για τους ίδιους λόγους, αλλά και γιατί δεν κινδυνεύουν με «ατυχήματα» στην προσεχή δύσκολη διετία (βρετανικό δημοψήφισμα και ισπανικές εκλογές τον Ιούνιο, κινητοποιήσεις και εργατικοί αγώνες σε Γαλλία και Βέλγιο, εκλογές στη Γερμανία το 2017 κ.ά.). Θα είναι σίγουροι (ειδικά οι Μέρκελ και Σόμπλε) ότι μέχρι το 2018 δεν θα αποκαλυφθεί η πολιτική τους απέναντι στην ελληνική χρεοκοπία (όπως και στις άλλες): ότι δεν

ήταν τίποτε άλλο από μια προσπάθεια να σώσουν τις χρεοκοπημένες γερμανικές, γαλλικές, ιταλικές κ.ά. τράπεζες από τα δάνεια που είχαν δώσει στο ελληνικό δημόσιο – ότι στοχεύουν να βυθίσουν τη γερμανική, γαλλική, ελληνική κ.ά. εργατική τάξη στην απύθμενη βαρβαρότητα των μνημονίων και των πολέμων, για να διαχειριστούν τη δομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος (ειδικά στην Ευρωζώνη/ΕΕ).

Ταυτόχρονα, οι ευρωπαίοι δανειστές είναι ικανοποιημένοι, γιατί δεν χαρίζουν τίποτε από το ελληνικό χρέος (όπως πίεζαν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές). Απλώς υπόσχονται ότι μετά το 2018, αφού εφαρμοστεί πλήρως το 3^ο/4^ο Μνημόνιο, θα ξεκινήσουν μια «συζήτηση» γι' αυτό. Έχοντας υπόψη πώς οι ιμπεριαλιστές διαχειρίζονται χρεοκοπημένες χώρες τους τελευταίους δύο αιώνες – ειδικά με το ΔΝΤ τα τελευταία 50 χρόνια –, μπορούμε με ακρίβεια να προδιαγράψουμε ότι το 2018: α) Δεν πρόκειται να σβήσουν κανένα χρέος, δεν πρόκειται να χαρίσουν λεφτά. Αυτό αναφέρεται ρητά και στην απόφαση του Γιούρογκρουπ της 24^{ης} Μάη. β) Θα επιμηκύνουν την αποπληρωμή του χρέους, στον όποιο βαθμό χρειαστεί, όχι μόνο για να παραμένει διασωληνωμένος ο ελληνικός καπιταλισμός, αλλά για να μπορούν να τον απομυζούν χωρίς να τους μείνει στα χέρια.

Η δήθεν «ανάκαμψη» που έρχεται ή μπορεί να έρθει (σύμφωνα είτε με την κυβέρνηση και τον ΣΥΡΙΖΑ, είτε κάποια ΜΜΕ, που όλοι καλλιεργούν την γνωστή αυτή φιλομνημονιακή προπαγάνδα), αυτό είναι το πιο κακόγουστο αστείο. Πώς είναι δυνατόν, όταν η εφαρμογή του 3^{ου} Μνημονίου θα αφαιρέσει 5,4 δις; Όταν τράπεζες, δημόσιες επιχειρήσεις και περιουσία χαρίζονται στους διεθνείς τοκογλύφους, στους ντόπιους καπιταλιστές

και μαυραγορίτες; Όταν εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα θα χάσουν μισθούς, συντάξεις, εισοδήματα, σπίτια, καταθέσεις, παιδεία, υγεία, ασφάλιση, πολιτικά, δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα και ελευθερίες – όταν δηλαδή αποσυντίθεται η κοινωνία;

Το 3^ο/4^ο Μνημόνιο (και όλα τα «συμπληρωματικά» μέτρα) είναι ολέθρια και ταπεινωτικά, μια ακόμα τεράστια προδοσία των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Αλλά και μια «υπηρεσία» που μας προσφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ, να συνειδητοποιήσουμε ποιο είναι το μέλλον μας με τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό, ποιο είναι το καθήκον μας. Από τη μια οι παλιές (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΠΟΤΑΜΙ, ΛΑΟΣ, ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ κ.ά.) και νέες (ΣΥΡΙΖΑ, ΑΝΕΛ κ.ά.) μνημονιακές δυνάμεις, η ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, το κράτος τους, όλος ο συρφετός των «Μένουμε Ευρώπη», που ετοιμάζονται μαζί με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές για το μεγάλο φαγοπότι (τράπεζες, επιχειρήσεις, καταθέσεις, σπίτια, εισοδήματα εργαζομένων κ.ά.). Από την άλλη, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, που πρέπει να ξεμπερδέψουμε μαζί τους μια και καλή...

Πολυνομοσχέδιο

Ολοκληρωτική παράδοση του δημόσιου πλ

Στις 22 Μαΐου ψηφίστηκε στη Βουλή το πολυνομοσχέδιο των προαπαιτούμενων για την πρώτη αξιολόγηση και, με μορφή τροπολογίας, ο **Αυτόματος Μηχανισμός Δημοσιονομικής Προσαρμογής («κόφτης»)**. Το πολυνομοσχέδιο 7.500 σελίδων κατατέθηκε στη Βουλή την Τετάρτη 18 Μαΐου και (αφού βέβαια δεν διαβάστηκε) ψηφίστηκε με τη γνωστή πια διαδικασία του «επείγοντος», από τους βουλευτές της συγκυβέρνησης, με μία παραίτηση (Κατριβάνου).

Το πολυνομοσχέδιο έρχεται να συμπληρώσει τους δύο πρώτους νόμους για το ασφαλιστικό και το φορολογικό, που ψηφίστηκαν στη Βουλή το Σαββατοκύριακο 7-8 Μαΐου, και να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των δανειστών. Αυτοί οι τελευταίοι, στο μεταξύ, «ανακάλυψαν» ότι το 3ο μνημόνιο δεν αρκεί και απαιτήσαν ένα 4ο Μνημόνιο, δηλαδή επιπρόσθετα μέτρα ύψους 3,5 δις καθώς το ΔΝΤ «ανακάλυψε» ότι το πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% για το 2018 δεν θα επιτευχθεί. Έτσι, πάνω στα μέτρα του 3ου Μνημονίου, ύψους 5,4 δις (στην πράξη, μαζί με ιδιωτικοποιήσεις, αλλαγή εργασιακών, κόκκινα δάνεια κ.ά. θα φτάσουν πάνω από 20 δις) προστίθεται και το 4ο μνημόνιο (άλλα 3,5 δις) και ο «κόφτης».

Στο πολυνομοσχέδιο περιλαμβάνονται:

α) Μέτρα που αυξάνουν την έμμεση φορολογία, που είναι και η πιο άδικη, ύψους 1,8 δις ετησίως. Για το 2016 θα εισπραχθούν 363 εκ. ευρώ και θα προέλθουν από την αύξηση του ΦΠΑ από το 23% στο 24% σε βασικά αγαθά

και υπηρεσίες (όπως τρόφιμα, εστίαση, ένδυση και υπόδηση, εισιτήρια σε μέσα μαζικής μεταφοράς, κόμιστρα ταξί κ.ά.), από την αύξηση του Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης στο πετρέλαιο θέρμανσης (από 230 ευρώ το χιλιόλιτρο σε 280 ευρώ), υγραέριο, φυσικό αέριο και κηροζίνη, από την αύξηση του φόρου στα τυχερά παίγνια, των τελών ταξινόμησης αυτοκινήτων, από την κατάργηση της έκπτωσης 50% στα αλκοολούχα και στα Δωδεκάνησα και την αύξηση του ΕΦΚ στην μύρα. Για το 2017, θα εισπραχθούν 1,072 δις, με εφαρμογή επιπλέον νέων φόρων στο ηλεκτρονικό τσιγάρο, στον καφέ, στη συνδρομητική τηλεόραση, τη σταθερή τηλεφωνία και στο Ίντερνετ, με αύξηση του ΕΦΚ σε βενζίνη (8-10 λεπτά το λίτρο), στο πετρέλαιο κίνησης και υγραέριο. Τέλος, για το 2018 θα εισπραχθούν 405 εκ. Ευρώ, μεταξύ άλλων και από την επιβολή φόρου διανυκτέρευσης.

β) Αυξάνεται ο ΕΝΦΙΑ (που ο ΣΥΡΙΖΑ θα καταργούσε), με νέους αυξημένους συντελεστές, με μείωση από 300.000 στις 200.000 ευρώ του αφορολόγητου ορίου για την επιβολή συμπληρωματικού ΕΝΦΙΑ στα ακίνητα.

γ) Απελευθερώνεται η πώληση «κόκκινων» και εξυπηρετούμενων δανείων από τις τράπεζες σε «επενδυτές». Από την πώληση εξαιρούνται, μέχρι τον Δεκέμβριο του 2017, τα δάνεια με υποθήκη την πρώτη κατοικία, αντικειμενικής αξίας 140.000 ευρώ. Από τον Ιανουάριο του 2018, όλα τα δάνεια, και της πρώτης κατοικίας κάτω των 140.000 ευρώ, μπορούν να πωληθούν. Τώρα, οι «εταιρείες μεταβίβασης», οι «γύπες» όπως τις

Ψηφίστηκε το νέο φορομπηχτικό νομοσχέδιο Απογειώνεται η φοροληστεία

Με τους 153 ψήφους της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υπερψηφίστηκε το φορολογικό, ως μέρος του πολυνομοσχεδίου του υπουργείου Οικονομικών.

11 νέοι έμμεσοι φόροι...

Οι έμμεσοι φόροι είναι κατ' εξοχήν άδικοι και σε βάρος των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, γιατί επιβάλλονται ανεξάρτητα από περιουσία και εισόδημα. Μάλιστα, ορισμένοι από αυτούς αυξάνουν αυτόματα την τιμή άλλων βασικών αγαθών και υπηρεσιών (βλ. αύξηση καυσίμων). Ο νέος νόμος αυξάνει τους παλιούς και επιβάλλει και νέους έμμεσους φόρους, 12 συνολικά φόρους ύψους 1,8 δισ. ευρώ, που θα εφαρμοστούν σταδιακά από το 2016 έως και το 2018:

1) ΦΠΑ: Αύξηση του υψηλού συντελεστή από το 23% στο 24% ήδη από την 1η Ιουνίου, αντί της 1ης Ιουλίου που αρχικά ανακοινώθηκε, με στόχο άντληση 450 εκατ. ευρώ. Η αύξηση θα επιβαρύνει βασικά αγαθά και υπηρεσίες: είδη διατροφής, εστίασης, ένδυσης και υπόδησης, εισιτήρια μέσων μεταφοράς, κόμιστρα των ταξί κ.ά. Πέρυσι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είχε προχωρήσει σε μαζικές μετατάξεις προϊόντων και υπηρεσιών από τους χαμηλότερους συντελεστές στους υψηλότερους.

2) ΦΠΑ στα νησιά: Καταργείται ο μειωμένος συντελεστής ΦΠΑ στα εξής νησιά: Σύρος, Θάσος, Άνδρος, Τήνος, Κάρπαθος, Μήλος, Σκύρος, Αλόνησος και Σίφνος. Αποτέλεσμα η αύξηση του συντελεστή ΦΠΑ στο 24% από 16%. Ακόμη, προβλέπεται από 1η Ιουνίου, κατάργηση της έκπτωσης 50% που ισχύει στον ειδικό φόρο κατανάλωσης των αλκοολούχων ποτών στα Δωδεκάνησα.

3) Καύσιμα: Από την 1η Ιουνίου 2016 αύξηση του

ειδικού φόρου κατανάλωσης περίπου κατά 5 λεπτά το λίτρο στη βενζίνη, κατά 10 λεπτά στο λίτρο στο πετρέλαιο κίνησης, και κατά 6 λεπτά στο πετρέλαιο θέρμανσης. Μαζί με την αύξηση του ΦΠΑ οι ανατιμήσεις στις βενζίνες αναμένονται στο ύψος των 12 λεπτών ανά λίτρο.

4) Τέλη ταξινόμησης αυτοκινήτων: Αναμένεται, από 1ης Ιουνίου, αύξηση στα τέλη ταξινόμησης από 4% έως και 32%, μόνο με βάση τις αγοραίες αξίες τους, χωρίς να λαμβάνεται υπόψη ο κυβισμός, όπως ισχύει σήμερα.

5) Καφές. Επιβολή, από την 1η Ιανουαρίου του 2017, ειδικού φόρου 2 έως 4 ευρώ κατά την εισαγωγή του προϊόντος, με αποτέλεσμα αύξηση στη λιανική τιμή κατά 20%.

6) Αλκοολούχα: Διπλασιάζεται από 1η Ιουνίου του 2016 ο ειδικός φόρος κατανάλωσης στην μπίρα, στα 1.275 ευρώ το χιλιόλιτρο από 650 ευρώ σήμερα.

7) Καπνικά προϊόντα: Ο αναλογικός φόρος αυξάνεται από 1ης Ιανουαρίου του 2017, στο 26% από 20%, με στόχο την «απόδοση» περίπου 100 εκατ. ευρώ. Αυτό σημαίνει **αύξηση** του πακέτου τσιγάρων έως και 50 λεπτά και των στριφτών κατά 26 λεπτά ανά 20 γραμμάρια καπνού. Επίσης από 1ης Ιανουαρίου του 2017, επιβάλλεται ειδικός φόρος κατανάλωσης στο ηλεκτρονικό τσιγάρο, που στη λιανική τιμή θα φέρει αύξηση 1 ευρώ.

8) Συνδρομητική τηλεόραση. Θα επιβληθεί, από 1ης Ιανουαρίου του 2016, ειδικό τέλος 10% σε κάθε μηνιαίο λογαριασμό κάθε σύνδεσης σε συνδρομητική τηλεόραση και υπολογίζεται ως ποσοστό 10% επί του συνολικού μηνιαίου λογαριασμού.

9) Σταθερή τηλεφωνία. Από την 1η Ιανουαρίου 2017 επιβάλλεται ειδικό τέλος 5% σε κάθε μηνιαίο λογαριασμό κάθε σύνδεσης σταθερής τηλεφωνίας.

ούτου στους δανειστές & Μνημόνιο Διαρκείας

ονόμαζε και ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν απαιτείται να έχουν έδρα στην Ελλάδα, όπως προέβλεπε ο προηγούμενος νόμος, θα μπορούν να προέρχονται και από τρίτες χώρες. Προβλέπονται μια σειρά από φοροαπαλλαγές για τα κέρδη όλων των εμπλεκόμενων. Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα χάσουν τα σπίτια τους πολλοί εργαζόμενοι και φτωχοί.

δ) Ίδρυση ενός Υπερταμείου, του **Ελληνικού Ταμείου Ιδιωτικοποιήσεων και Επενδύσεων**. Το ταμείο αυτό δεν θα ανήκει στο δημόσιο ή στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, αλλά θα λειτουργεί με κανόνες «ιδιωτικής οικονομίας». Στο νέο αυτό ταμείο εκχωρείται όλη η περιουσία του ελληνικού δημοσίου, για 99 χρόνια! Πιο συγκεκριμένα, θα περιληφθούν στην κατοχή του νέου ταμείου το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (δηλαδή οι τράπεζες), η ακίνητη εθνική περιουσία της ΕΤΑΔ (όλα τα ακίνητα, οικόπεδα, παραλίες, βουνά κ.ά.), όλες οι ΔΕΚΟ και το ΤΑΙΠΕΔ. Το υπερταμείο θα ασχολείται με τη διαχείριση και πώληση όλης της περιουσίας του και τα έσοδα θα πηγαίνουν τα μισά στην εξυπηρέτηση του χρέους και τα υπόλοιπα θα «αξιοποιούνται» για να αυξήσουν περαιτέρω την αξία των επιχειρήσεων ή ακινήτων που ήδη κατέχει το ταμείο.

Το ΔΣ του υπερταμείου, που θα διοριστεί τον Ιούνιο, θα είναι πενταμελές και από τα πέντε μέλη του τα τρία θα ορίζονται από τον υπουργό Οικονομικών, μετά από έγκριση όμως της Κομισιόν και του ESM. Τα άλλα δύο, ένας εκ των οποίων και ο πρόεδρος του Ταμείου, θα ορίζονται από την Κομισιόν και τον ESM. Όλες οι αποφάσεις θα λαμβάνονται με τη σύμφωνη γνώμη τουλάχιστον των

τεσσάρων, ενώ ως ελεγκτής του ταμείου θα ορίζεται από τον υπουργό Οικονομικών εταιρεία διεθνούς φήμης. Όλα τα μέλη θα έχουν **πλήρη ασυλία** από κάθε δίωξη, μήνυση κ.ά. Το υπερταμείο, μαζί με το ασφυκτικό χρονοδιάγραμμα του 3ου Μνημονίου για ιδιωτικοποιήσεις, αποτελεί πλήρη παράδοση των πάντων στους δανειστές. Αυτό το πρωτοφανές για τα δεδομένα της εποχής μας, εφαρμόζονταν και στις παλιότερες χρεοκοπίες της χώρας.

ε) Νομοθετείται ο «κόφτης» που θα λειτουργήσει από το 2018, αν δεν επιτευχθεί το πρωτογενές πλεόνασμα 3,5%! Ένα 10% των πιστώσεων του προϋπολογισμού της γενικής κυβέρνησης και των ετήσιων προϋπολογισμών όλων των φορέων της θα κρατιέται σαν «κάβα», μέχρι τις 30 Ιουνίου κάθε έτους. Από αυτό θα «κόβονται» τα απαραίτητα ποσά αν υπάρχει απόκλιση, σύμφωνα με την επικύρωση των δημοσιονομικών αποτελεσμάτων του προηγούμενου έτους από τη Eurostat. «Κόβονται» τα πάντα, με απλά Προεδρικά Διατάγματα: μισθοί, συντάξεις, δαπάνες για παιδεία κ.ά., εκτός από τις αξιώσεις των ιδιωτών από το κράτος, τις δαπάνες της νέας εντελώς ανεξάρτητης Γενικής Γραμματείας Εσόδων, τις δημόσιες επενδύσεις, τις δαπάνες για υγεία και μερικά επιδόματα. Δεν θα χρειάζεται ούτε καν η νομοθέτηση από τη Βουλή, οι περικοπές θα γίνονται αυτόματα. Τα υπέρογκα πρωτογενή πλεονάσματα θα προκύπτουν από την σφαγή των δικαιωμάτων των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ότι κι αν λέει η κυβέρνηση, δεν μπορεί να κρύψει το γεγονός ότι με αυτόν **θεσμοθετείται η άγρια νεοφιλελεύθερη πολιτική των μνημονίων στον αιώνα τον άπαντα!**

10) Ξενοδοχεία – Ενοικιαζόμενα δωμάτια: Θα επιβληθεί, από 1ης Ιανουαρίου του 2018, φόρος διαμονής ανά διανυκτέρευση και ανά δωμάτιο, από 0,50 ευρώ έως 4 ευρώ για τα ξενοδοχεία, και από 0,25 ευρώ έως 1 ευρώ για τα ενοικιαζόμενα δωμάτια.

11) Αλλαγές στο φόρο πολυτελείας και επενδύσεων: Επανακαθορίζονται τα είδη στα οποία επιβάλλεται φόρος πολυτελείας από την 1η Ιουνίου 2016. Ακόμη, αυξάνεται η φορολόγηση ενεργητικού για εταιρείες επενδύσεων, αμοιβαία κεφάλαια και ΑΕΕΑΠ.

... και ο ΕΝΦΙΑ

Εκτός από τους έμμεσους φόρους επιβάλλεται αύξηση του ΕΝΦΙΑ (ο ΣΥΡΙΖΑ θα τον καταργούσε!), με στόχο την κάλυψη των απωλειών από τη μείωση των αντικειμενικών τιμών των ακινήτων. Συγκεκριμένα:

- Αυξάνονται οι συντελεστές για τον υπολογισμό του κύριου φόρου φυσικών και νομικών προσώπων επί των οικοπέδων, με διπλασιασμό των υφιστάμενων έως τώρα κλιμακίων από 12 σε 25 και αύξηση έως 25% για τα ακίνητα μεγάλης αξίας.

- Ο συμπληρωματικός φόρος στα φυσικά πρόσωπα θα αφορά εφεξής ακίνητη περιουσία άνω των 200.000 ευρώ (από 300.000 ευρώ που ήταν έως τώρα), ενώ ως πρώτος συντελεστής θα ισχύει το 0,1% για ακίνητη περιουσία από 200.001 έως και 250.000 ευρώ (όταν μέχρι σήμερα αφορούσε ακίνητη περιουσία από 300.000 έως 400.000 ευρώ).

- Στα νομικά πρόσωπα και στις νομικές οντότητες αυξάνεται ο συντελεστής του συμπληρωματικού ΕΝΦΙΑ από το 5 τοις χιλίοις, στο 5,5 τοις χιλίοις, ενώ για τα νομικά πρόσωπα δημοσίου και ιδιωτικού δικαίου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα, καθώς και τις Ανώνυμες Εταιρείες Επενδύσεων σε Ακίνητη Περιουσία, ο συντελεστής αυξάνεται σε 3,5 τοις χιλίοις, από 2,5 τοις χιλίοις.

- Έρχεται «χαράτσι» και στα ιδιοχρησιμοποιούμενα ακίνητα για την παραγωγή ή την άσκηση κάθε είδους επιχειρηματικής δραστηριότητας, τα οποία παύουν να απαλλάσσονται από τον συμπληρωματικό ΕΝΦΙΑ και πλέον φορολογούνται με 1 τοις χιλίοις, ενώ στον συμπληρωματικό φόρο εντάσσονται πλέον και τα αγροτεμάχια.

Άγρια φορομπηξία χωρίς τέλος

Ο πολιτικός κυνισμός του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει όρια. Μέσα στις επόμενες εβδομάδες δυο νέα φορολογικού χαρακτήρα νομοσχέδια πρόκειται να πάρουν το δρόμο για τη Βουλή. Μόλις ολοκληρωθεί η πρώτη αξιολόγηση, το υπουργείο Οικονομικών πρόκειται να φέρει στη Βουλή το νομοσχέδιο για την ενίσχυση της χρήσης του πλαστικού χρήματος καθώς και το νομοσχέδιο για τα καπνικά προϊόντα. Θέλουν να γονατίσουν τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, να λεηλατήσουν το πενιχρό εισόδημά τους, την όποια περιουσία τους. Να μας βάλουν να πληρώσουμε όλοι εμείς, οι από κάτω, για την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε να ολοκληρώσουν το έγκλημα των παλιών μνημονιακών. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι επικίνδυνη και πρέπει να την ρίξουμε το συντομότερο με τους αγώνες μας.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

ΝΕΟΜΝΗΜΟΝΙΑΚΗ ΤΑΦΟΠΛΑΚΑ στην Κοινωνική Ασφάλιση

Στις 8 Μαΐου 2016, η νεομνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ψήφισε τον ν. 4387/2016, ή αλλιώς τον αντιασφαλιστικό νόμο Κατρούγκαλου (είναι ο αντιασφαλιστικός νόμος του 3ου Μνημονίου). Η λεγόμενη «κυβέρνηση της Αριστεράς», με τη ψήφιση αυτού του νόμου, θα καταγραφεί σαν η πρώτη κυβέρνηση που έβαλε ταφόπλακα στο σύστημα της Κοινωνικής Ασφάλισης (Κ.Α.) που είχε οικοδομηθεί στη χώρα μας. Ο ν. 4387 (με τον τίτλο: «Ενιαίο Σύστημα Κοινωνικής Ασφάλειας, Μεταρρύθμιση ασφαλιστικού-συνταξιοδοτικού συστήματος»), ολοκληρώνει στα πλαίσια των Μνημονίων, την θεσμική και νομική κατάργηση της Κ.Α. στη χώρα μας. Ο αντιασφαλιστικός ν.3863/2010, των Λοβέρδου - Κουτρούμάνη, θεσμοθετούσε για πρώτη φορά, στα πλαίσια του 1ου Μνημονίου, την υποταγή της Κ.Α. και της κοινωνικής προστασίας, στα δημοσιονομικά κριτήρια ή στα κριτήρια βιωσιμότητας –ο νόμος Κατρούγκαλου ολοκληρώνει αυτό το έγκλημα. Με τη δημοσίευση του νόμου αυτού, στις 12/5/2016, ημερομηνία έναρξης ισχύος των διαφόρων διατάξεών του, η Κ.Α. και η κοινωνική προστασία, χάνουν κάθε έννοια κοινωνικού (αλληλέγγυου, συλλογικού κ.α.) χαρακτήρα που είχαν. Δηλαδή, καταργείται κάθε έννοια του κοινωνικού κουμπάρ –του κοινού ταμείου– για την κοινωνική προστασία των αδυνάτων. Πέρα από τις επιμέρους αλλαγές που φέρνει αυτός ο νόμος για τις παροχές και τις προϋποθέσεις, για τις εισφορές, για τις συντάξεις, την υγεία, την πρόνοια και για τα διάφορα ταμεία (μισθωτών ιδιωτικού ή δημόσιου τομέα, αγροτών, ελεύθερων επαγγελματιών, δικηγόρων, μηχανικών κ.α.), τις οποίες έχουμε δει αναλυτικά στα τέσσερα προηγούμενα φύλλα της Εργατι-

κής Πάλης, έχει μια τεράστια σημασία να κατανοήσουμε τις βαθιές, ριζικές και καθολικές αλλαγές που φέρνει αυτός ο νόμος.

Το κράτος πλέον δεν θα έχει την υποχρέωση να εξασφαλίζει αξιοπρεπείς παροχές ή παροχές για αξιοπρεπή διαβίωση, αλλά θα έχει την υποχρέωση να εξασφαλίζει τη βιωσιμότητα του συστήματος! Η κύρια ανταποδοτική σύνταξη αρχικά, και στη συνέχεια όλες οι άλλες παροχές σύνταξης, υγείας κ.α., θα καθορίζονται μόνο από τις ατομικές εισφορές του ασφαλισμένου. Καταργείται ο θεσμός των κατώτατων ορίων των συντάξεων, ο οποίος προστάτευε τις συντάξεις από το να μην πέσουν κάτω από ένα στοιχειώδες επίπεδο. Το κράτος δεν θα εγγυάται παρά μόνο τις ασφαλιστικές παροχές, δηλαδή μόνο αυτές που αναλογούν σε ασφαλιστικές ατομικές εισφορές (ανταποδοτική κύρια σύνταξη, υγεία) και πάντα υπό την προϋπόθεση της βιωσιμότητας του συστήματος. Οι προνοιακές παροχές (ΕΚΑΣ, επιδόματα φτώχειας, ειδικών αναγκών, η λεγόμενη εθνική σύνταξη κ.λπ.), δεν θα είναι εγγυημένες από το κράτος, εφόσον δεν θα αντιστοιχούν σε ασφαλιστικές εισφορές. Δηλαδή, δεν θα δίνονται σε όλους, ούτε θα δίνεται ολόκληρη η όποια παροχή και, το κυριότερο, το κράτος ανά πάσα στιγμή θα μπορεί να καθορίζει ή να αλλάζει τις προϋποθέσεις χορήγησης (ατομικό ή οικογενειακό εισόδημα, περιουσιακά στοιχεία, φορολογητέο εισόδημα κ.λπ.). Επίσης, το κράτος θα μπορεί να μειώνει ή να καταργεί την όποια παροχή, όπως και με το ΕΚΑΣ, το οποίο μετά το 2019 καταργείται.

Τα παραπάνω –οι προϋποθέσεις και οι παροχές σε σύνταξη, υγεία και πρόνοια– θα προσαρμόζονται και θα αναπροσαρμόζονται συνεχώς, υπό τη δαμόκλειο σπάθη της

βιωσιμότητας και πολύ σύντομα θα οδηγήσουν στις εξής κύριες, δραματικές αλλαγές:

1) Η κύρια σύνταξη θα ταυτιστεί με την ανταποδοτική σύνταξη και θα είναι η μοναδική σύνταξη, μιας και όλες οι άλλες παροχές, η εθνική, η επικουρική ή το εφάπαξ, θα καταργηθούν. Όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, αυτή η «ανταποδοτική» κύρια σύνταξη θα μπορεί πλέον να ξεπέφτει ακόμη και σε μερικές ή και ελάχιστες δεκάδες ευρώ.

2) Θα γίνει άμεσα επανυπολογισμός όλων των συντάξεων (που ήδη χορηγούνται) με βάση τους νέους, άθλιους κανόνες και αργά ή γρήγορα, θα οδηγηθούμε στην καρατόμηση των ήδη χορηγούμενων συντάξεων.

3) Αυτό το ανταποδοτικό μοντέλο θα το γενικεύσουν και στις παροχές για υγεία, και μάλιστα αυτό θα το κάνουν με απλές υπουργικές αποφάσεις! Έτσι, θα μπει ατομικό πλαφόν (ανάλογα με τις ατομικές εισφορές ή τα έτη ασφάλισης κ.λπ.) στο πόσα φάρμακα, πόσες εξετάσεις ή και θεραπείες δικαιούσαι, ανά μήνα ή έτος, όπως ακριβώς προσπάθησαν με τα πρώτα δύο Μνημόνια ή με το προηγούμενο Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα.

4) Γενικότερα, η πρόνοια, δηλαδή η κοινωνική προστασία ανέργων, ανασφάλιστων, άστεγων κ.λπ. (κοινωνικό τιμολόγιο, πάσο για συγκοινωνίες, φοροαπαλλαγές κ.α.), θα καταρτηθούν ή θα καταργηθούν υπό τη δαμόκλειο σπάθη της βιωσιμότητας, των αέναων Μνημονίων και του αγριάνθρωπου νεοφιλελευθερισμού.

Είναι φανερό ότι αν αυτό το ασφαλιστικό τερατούργημα εφαρμοστεί, τότε οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, οι συνταξιούχοι, οι ασφαλισμένοι και οι ανασφάλιστοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, δηλαδή η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας,

απειλούνται άμεσα με μια ιστορικής κλίμακας ήττα. Στόχος τους είναι από την μια μεριά η μετατροπή της εργατικής τάξης σε δουλοπάροικο, η οικονομική και κοινωνική ερήμωση, το βούλιαγμα ευρύτατων λαϊκών στρωμάτων, της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, σε μια θάλασσα φτώχειας και εξαθλίωσης, και από την άλλη, η κηδεμονία των ιμπεριαλιστών και των διεθνών κερδοσκόπων, ο πλουτισμός των επιχειρηματιών. Όμως όλα αυτά δεν προμηνύουν τίποτε άλλο από τεραστίων διαστάσεων κοινωνικές συγκρούσεις, οι οποίες είναι μπροστά μας.

Χρέος δικό μας, του καθενός και της καθεμιάς, που καταλαβαίνουμε ή διαισθανόμαστε τα παραπάνω, είναι η ενίσχυση των αντιστάσεων και αντιδράσεων, η ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος, και η οικοδόμηση μιας πολιτικής δύναμης ικανής να συγκρουστεί ιδεολογικά, πολιτικά και πρακτικά με τη σαπίλα, τη παρακμή, τη κρίση και τη κοινωνική καταστροφή των Μνημονίων, του νεοφιλελευθερισμού και της καπιταλιστικής οικονομίας.

6-7-8 ΜΑΗ: ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΑΝΤΙ-ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

Δεν μπορεί να υπάρξει αμφιβολία ότι το κίνημα δεν κατάφερε να κινητοποιηθεί μαζικά ενάντια στη ψήφιση του ασφαλιστικού νομοσχεδίου. Οι διαδηλώσεις της 48ωρης γενικής απεργίας, Παρασκευή 6 και Σάββατο 7 Μαΐου, ήταν άμαξες, με πολύ μικρή συμμετοχή. Η πτώση των αγώνων μετά το 2012 και η μνημονιακή μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ, με την ψήφιση του 3ου μνημονίου, είναι κάποιοι λόγοι που λειτούργησαν ανασταλτικά στις διαθέσεις των εργαζομένων. Η κυβέρνηση, για να μπορέσει να ψηφίσει το νομοσχέδιο, έπρεπε να προχωρήσει ουσιαστικά σε ένα πραξικόπημα. Δεν πρέπει να παραβλέψουμε ορισμένους παράγοντες, για να κατανοήσουμε ορθά το κλίμα των ημερών και για να μην οδηγηθούμε σε λάθος συμπεράσματα, που αναπαράγονται στην Άκρα Αριστερά. Δηλαδή, αφενός ότι το κίνημα έχει τσακιστεί και έχει δεχτεί της μνημονιακές πολιτικές, αφετέρου ότι λόγω κάποιων αγώνων, που βρίσκονται σε εξέλιξη, υπάρχει μια συνολική άνοδος του κινήματος! **Η κατάσταση, που υπήρχε στο τρίήμερο των κινητοποιήσεων, είναι πιο σύνθετη και θα την συνοψίσουμε ως εξής:**

1) Με την ψήφιση του ασφαλιστικού, του φορολογικού, του κόφτη των 3,6 δις και του ξεπουλήματος των κόκκινων δανείων, η κυβέρνηση έχει γίνει η πιο αντιδραστική από

όσες έχουν εμφανιστεί στην μεταπολιτευτική και μετά. Μπορεί να πήρε μια μικρή παράταση, αλλά είναι σίγουρο ότι εκπνέει.

2) Η 48ωρη γενική απεργία οργανώθηκε τέτοιο τρόπο, ώστε να καμφθούν οι αντιστάσεις των εργαζομένων. Είναι χαρακτηριστικό ότι ανακοινώθηκε τελευταία στιγμή, κατόπιν συνεννόησης της κυβέρνησης με τις ηγεσίες του Ε.Κ.Α. και της Γ.Σ.Ε.Ε. Το αποτέλεσμα είναι να μην είναι δυνατόν να εκφραστούν οι διαθέσεις των εργαζομένων, όσον αφορά την συμμετοχή τους στην ίδια την απεργία. Το Σάββατο, ο δημόσιος τομέας δεν εργαζόταν, ενώ ακόμα και την Παρασκευή τα σχολεία ήταν κλειστά. Πρέπει να επισημάνουμε, όμως, ότι η προκήρυξη των απεργιών, έστω και με αυτόν τον τρόπο, είναι αποτέλεσμα μιας πίεσης από τα κάτω και σημάδι ότι το αντί-μνημονιακό αίσθημα διατηρείται. Συμπληρωματικά, λόγω των κινητοποιήσεων στα μέσα ενημέρωσης και μεταφοράς, που δυσκόλεψαν την μετακίνηση και την ενημέρωση για την απεργία, δεν μπορούμε από τη συμμετοχή των εργατικών μαζών στο τρίήμερο να βγάλουμε ένα 'καθαρό', ενδεικτικό, συμπέρασμα. Για όλους αυτούς του λόγους, δεν εμφανίστηκαν κάποια σημάδια εξέγερσης, που απαιτεί η πολιτική κατάσταση, υπήρχαν, όμως, στοιχεία αντίστασης στο τρίήμερο, με πιο καθαρό δείγμα την συμμετοχή της νεολαίας την Κυριακή (περίπου 10.000 διαδηλωτές) και την κατάσταση που δημιουργήθηκε.

3) Η κατάσταση των οργανωμένων δυνάμεων μέσα στο κίνημα φάνηκε όπως πραγματικά είναι, το τρίήμερο αυτό. Για την αριστερά (Κ.Κ.Ε. και Λ.Α.Ε.) όλοι απέκτησαν μια εικόνα (κινητοποιήσαν ελάχιστο κόσμο) και φάνηκαν τα προβλήματα που υπάρχουν. Χειροτερεύει η κατάσταση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καθώς, από ό, τι φαίνεται, οι δυο κύριες δυνάμεις της (Σ.Ε.Κ-Ν.Α.Ρ) επιδίωξαν να μην βρεθούν πουθενά στο δρόμο. Το οργανωμένο κίνημα, παρά τις συνθήκες που έγινε η απεργία, έδειξε ορισμένα μικρά αντανάκλαστικά (κάποιες ομοσπονδίες, όπως του Ο.Σ.Ε., στα λιμάνια και άλλες κήρυξαν απεργία), που είχε κάποια συμμετοχή. Από εκεί και πέρα, το μισό-οργανωμένο και ανοργάνωτο κομμάτι του εργατικού κινήματος δεν είχε μεγάλη συμμετοχή, εκτός από το απόγευμα της Κυριακής, που διέφερε από τις προηγούμενες μέρες (περίπου 10.000 διαδηλωτές).

Η οργάνωση μας είχε σημαντική συμμετοχή στις κινητοποιήσεις (ίσως το μεγαλύτερο μπλοκ από τις οργανώσεις της Άκρας Αριστεράς), με οργανωμένο και δυναμικό μπλοκ που δεν έσπασε στην επίθεση της αστυνομίας την Κυριακή. Επίσης, στην προγραμματισμένη κινητοποίηση για τον εορτασμό στις Πρωτομαγιάς, δηλαδή την Κυριακή το πρωί, ίσως ήμασταν η μόνη οργάνωση που ανέδειξε την σημασία της.

Ο Τσίπρας επαναφέρει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης

Με αστυνομική καταστολή αντιμετώπισε η κυβέρνηση την κορύφωση του απεργιακού τριήμερου, το απόγευμα της Κυριακής 8 Μα-

ΐου, έξω από τη Βουλή. Τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους, κάνοντας χρήση δακρυγόνων, τα οποία πετούσαν μέσα στο πλήθος, χτυπώντας και τραυματίζοντας πολλά άτομα. Τουλάχιστον τρία άτομα πήγαν στο νοσοκομείο με τραύματα από τις βολές των δακρυγόνων και με αναπνευστικά προβλήματα, κυρίως από το μπλοκ της ΛΑΕ.

Αργότερα, με τη λογική των συλλήψεων στο σωρό, συνελήφθησαν 14 άτομα, τα οποία πέρασαν εισαγγελέα την Δευτέρα 9/5 και ενώ αρχικά αντιμετώπιζαν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα, στη συνέχεια οι κατηγορίες αναβαθμίστηκαν. Πλέον, οι 7 αντιμετωπίζουν κακούργημα τύπου κατηγορίες, για κατοχή εκρηκτικών υλικών και επίθεση κατά αστυνομικών. Οι υπόλοιποι εφτά για πλημμελήματα. Όλοι κατηγορούνται για διατάραξη κοινής ειρήνης, απόπειρα πρόκλησης επικίνδυνης σωματικής βλάβης και άρνηση δακτυλοσκόπησης. Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση μαζί με τις 'ανεξάρτητες' δικαστικές αρχές στήνουν μια σκευωρία ενάντια σε αγωνιστές του κινήματος. Η κυβέρνηση για να παραμείνει στην εξουσία επαναφέρει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης με μεθόδους που θα ζήλευε και ο Σαμαράς, καθώς στήνει σκευωρίες που μπορούν να καταδικάσουν αγωνιστές για 200 τουλάχιστον χρόνια.

Το κίνημα πρέπει να απαντήσει άμεσα, να παραδειγματιστεί από την εργατική εξέγερση της Γαλλίας, για να επιβάλλουμε την αθώωση των αγωνιστών και με μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων να επιβάλλουμε λύσεις για τις ανάγκες του συνόλου και όχι μιας χούφτας επιχειρηματιών.

■ Ευάγγελος Κιτσώνης

ΛΑΕ – Προγραμματικές θέσεις: Εμπρός στον δρόμο του ΣΥΡΙΖΑ

Δημοσιεύτηκαν οι θέσεις και προγραμματικές κατευθύνσεις της Λαϊκής Ενότητας ενόψει του ιδρυτικού συνεδρίου της (24–26 Ιουνίου).

Η ταυτότητα της ΛΑΕ

Η ΛΑΕ επιχειρεί να εμφανιστεί ως «νέος, μετωπικός πολιτικός φορέας, γεννημένος [...] αμέσως μετά τη μεγάλη νίκη του ΟΧΙ στη μάχη του δημοψηφίσματος [...] με τη σύμπραξη ανυπότακτων δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς» (*Προίμιο*, σ. 2). Έτσι, τα πρώην στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ επιχειρούν να συγκαλύψουν την πολιτική τους καταγωγή, την επί σειρά ετών υποστήριξη του αδιέξοδου προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ, τη συνευθύνη τους για την αποτυχία–προδοσία του, το ότι ως την ύστατη στιγμή (ακόμη και μετά την επαίσχυντη–προδοτική συμφωνία στο Eurogroup στις 20 Φλεβάρη 2015) παρέμεναν στην κυβέρνηση, κάποιοι ως υπουργοί, ελπίζοντας... να την μεταρρυθμίσουν. Καμία αυτοκριτική – αντίθετα: «η ισχυρή αντίσταση της Αριστεράς Πλατφόρμας [...] κρατούσε ανοιχτό [...] το ενδεχόμενο της αλλαγής πορείας και της ρήξης με το ευρωσύστημα» (θέση 2.18).

Η αποτυχία της ΛΑΕ στις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2015 θεωρείται «συγκυριακή» (θέση 2.24), ενώ στην πραγματικότητα οφείλεται στο μετριопαθέστατο πολιτικό προφίλ της καμπάνιας της, ίδιας λογικής με του «παλιού» ΣΥΡΙΖΑ.

Το ιδεολογικό–προγραμματικό κομψούζιο της ΛΑΕ αποτυπώνεται στις αναφορές που περιλαμβάνουν, μεταξύ άλλων, τη γαλλική επανάσταση του 1789, το 1821, την Παρισινή Κομμούνα, την Οκτωβριανή Επανάσταση, το ΕΑΜ και την «Αντιφασιστική Νίκη»(!), την Κινέζικη Επανάσταση αλλά και το Πολυτεχνείο! (θέση 3.3). Είναι φυσικά αδύνατο να βρεθεί σ' αυτά κάποιος κοινός παρονομαστής, ενώ πολλά από αυτά τα γεγονότα–επαναστάσεις ήταν αποτέλεσμα εκ διαμέτρου αντίθετων πολιτικών (π.χ. επαναστατικός μπλοσεβικισμός – ταξική συνεργασία ΕΑΜ).

Η κριτική της ΛΑΕ στον ΣΥΡΙΖΑ

Η μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ αποδίδεται στην «στρατηγική αποφυγής της σύγκρουσης με τις ντόπιες καθεστωτικές δυνάμεις και της

παραμονής πάση θυσία σε ΟΝΕ/ΕΕ» (θέση 2.19). Αυτό είναι σωστό – αλλά με τη σειρά της αυτή η στρατηγική οφείλεται στην επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ να μην συγκρουστεί με το καπιταλιστικό σύστημα και το αστικό κράτος. Τα ίδια ισχύουν δυστυχώς για τη ΛΑΕ, που αλλού (θέση 2.23) παραδέχεται ότι δεν θέτει ως «άμεσο στόχο την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού». Όπως και για τον ΣΥΡΙΖΑ, για τη ΛΑΕ ο σοσιαλισμός παραμένει απροσδιόριστο όνειρο, που τοποθετείται κάπου μεταξύ σταλινισμού και σοσιαλδημοκρατίας (θέση 3.16).

Διαταξικό «Αντιμνημονιακό Μέτωπο» και «Αριστερή Κυβέρνηση»

Στόχος της ΛΑΕ παραμένει ένα αντιμνημονιακό κοινωνικό μέτωπο και μια αριστερή κυβέρνηση, που θα έρθει στην εξουσία με τη βοήθεια κινητοποιήσεων. Χαρακτηριστικά αναφέρεται η «κλιμάκωση των κοινωνικών αγώνων στο όριο [...] ενός πραγματικού λαϊκού ξεσηκωμού [...] που θα δημιουργήσει προϋποθέσεις για την ανάδειξη μιας αριστερής κυβέρνησης [...] κρίσιμο βήμα σε μια συνολική διαδικασία ανατροπής» (θέση 3.7). Ελλείψει επαναστατικής/σοσιαλιστικής προοπτικής, η «αριστερή κυβέρνηση» είναι στην πραγματικότητα ο τελικός στόχος της ΛΑΕ.

Η κοινωνική συμμαχία που θα υποστηρίξει την «αριστερή κυβέρνηση» είναι ένα «μέτωπο κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων της εργατικής τάξης και συνολικά των εργαζομένων με τους φτωχούς και μεσαίους αγρότες, τα μικρομεσαία [...] στρώματα της πόλης, ιδίως αυτά που επλήγησαν από τα μνημόνια» και κομμάτια της διανόησης (θέση 3.9). Επί της ουσίας επαναλαμβάνεται η ΣΥΡΙΖΑϊκή αντίληψη: μια διαταξική συμμαχία εργατών και μικρών αστών, με βασικό κριτήριο όχι τα συμφέροντα της εργατικής τάξης αλλά τον αντιμνημονιακό αυτοπροσδιορισμό. Το ύπουλο κριτήριο του «πλήγματος από τα μνημόνια» θεωρητικά μπορεί να συμπεριλάβει έως και το 95% της αστικής τάξης (μικρές επιχειρήσεις που κλείνουν, παρουσιάζουν ζημίες κ.ο.κ.). Οι φανφάρες περί «ηγεμονικού ρόλου» των εργαζομένων (θέση 3.12) είναι άνευ ουσίας, αφού το πρόγραμμα της ΛΑΕ δεν περιλαμβάνει, όπως θα δούμε, αντικαπιταλιστικά μέτρα. Ακόμη

και η «Συντακτική Εθνοσυνέλευση» (θέση 3.13) δεν θα αλλάξει το οικονομικό–πολιτικό καθεστώς αλλά θα εισάγει «νέες μορφές [...] περιορισμού της καπιταλιστικής ασυδοσίας και νέες δυνατότητες εργατικού ελέγχου» – κυρίως όμως απλή αναλογική, ενδυνάμωση των δημοψηφισμάτων, αναβάθμιση της Βουλής (!) και άλλες «φιλολαϊκές» καπιταλιστικές αυταπάτες (θέση 4.20).

Απατηλή «φιλολαϊκή διέξοδος» από Ευρώ και Κρίση

Ο «οδικός χάρτης» της «μεγάλης λαϊκής ανατροπής» (θέση 4.1) περιλαμβάνει ανατροπή των μνημονίων, έξοδο από την ευρωζώνη (όχι απαραίτητα από την ΕΕ – γι' αυτό θα γίνει δημοψήφισμα εφόσον υπάρξουν εκβιασμοί – θέση 4.10) και διαγραφή του χρέους. Η ΛΑΕ ζητά την απαγόρευση μόνο των ομαδικών και «ανατιολόγητων» απολύσεων (θέση 4.3) – και κανείς αναρωτιέται σε τι θα συνίσταται ο «εργατικός έλεγχος» που εναγγελίζεται, όταν οι εργαζόμενοι θα μπορούν να απολύονται κατά βούληση, «ατομικά» και «αιτιολογημένα», όπως συμβαίνει σήμερα. Στο ίδιο σημείο, η «ταχεία απονομή δικαιοσύνης στις εργατικές διαφορές» προκαλεί γέλια, όταν είναι γνωστή η μεροληψία της αστικής δικαιοσύνης υπέρ των εργοδοτών και οι μυριάδες καταδικές εργατών και συνδικαλιστών.

Στο χρέος (όπου ο ΣΥΡΙΖΑ έσπασε τα μούτρα του), η ΛΑΕ τολμά ακόμη και σήμερα να μιλάει για «δικδίκηση διαγραφής του χρέους» (θέση 4.6, έμφαση δική μας), επικαλούμενη... το σύνταγμα, το διεθνές δίκαιο, τον ΟΗΕ! Η δοκιμασιμένη, αποτυχημένη αυτή συνταγή γαρνίρεται με ολίγες... γερμανικές αποζημιώσεις για να τονωθεί το πατριωτικό αίσθημα του αντιμνημονιακού μετώπου.

Η έξοδος από την ευρωζώνη και η εθνικοποίηση των τραπεζών (θέσεις 4.8–4.9), δίχως άλλα αντικαπιταλιστικά μέτρα (πέραν των ακυρώσεων των ιδιωτικοποιήσεων) θα βάλουν σύμφωνα με τη ΛΑΕ την ελληνική οικονομία σε τροχιά ανάπτυξης. Εδώ ακολουθεί, έξω από το ευρώ, τη ΣΥΡΙΖΑϊκή λογική της «φιλολαϊκής» καπιταλιστικής ανάπτυξης, βασισμένης σε μια «μικτή» οικονομία, με ορισμένες εθνικοποιημένες επιχειρήσεις περικυκλωμένες από μια θάλασσα καπιταλιστικών

επιχειρήσεων, τις οποίες μάλιστα το κράτος θα πρέπει να στηρίζει. Αυτό βαφτίζεται «παραγωγικός μετασχηματισμός» (θέση 4.12) και κανείς αναρωτιέται πού θα βρεθούν τα κεφάλαια για τη «διαμόρφωση νέων δημοσίων επιχειρήσεων» χωρίς να πειραχθεί ούτε μια... δραχμή από τις επιχειρήσεις και καταθέσεις των αστών.

Στο κομβικό ζήτημα του αστικού κράτους/στρατού/αστυνομίας, η ΛΑΕ (στα χνάρια του ΣΥΡΙΖΑ) προτείνει –μεταξύ άλλων– τη διάλυση μόνο των ειδικών κατασταλτικών δυνάμεων και «κάθαρση από φασιστικούς/νεοφασιστικούς θύλακες». Αυτά θα γίνουν από την «αριστερή κυβέρνηση», όχι από την εργατική τάξη, δίχως συγκρούσεις. Η γνωστή ρεφορμιστική αυταπάτη ότι η ανάληψη της διακυβέρνησης μέσω εκλογών μεταφράζεται σε έλεγχο του κρατικού μηχανισμού – που έχει στοιχίσει ποτάμια αίματος και αμέτρητες δικτατορίες.

Από τις κύριες αιτίες αποτυχίας του ΣΥΡΙΖΑ ήταν η απουσία ενός σχεδίου αγώνων. Η ΛΑΕ, παρά τις μεγαλόστομες διακηρύξεις («αποτελεσματικές αγωνιστικές κινητοποιήσεις», «συγκρότηση αντιστάσεων και οικοδόμηση κινημάτων» κ.λπ. – θέση 5.3) δεν παρουσιάζει κι εδώ συγκεκριμένες προτάσεις. Έχει άλλωστε δώσει δείγματα γραφής: πολιτική «αγάπης» προς το ΚΚΕ, ακολουθητισμός (με ή χωρίς αποστάσεις) απέναντι στη γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ–ΑΔΕΔΥ, απλή παρουσία στα γεγονότα χωρίς σχέδιο μαχητικών αγώνων.

Η ΛΑΕ δείχνει ανίκανη να διδαχθεί κάτι από τα αδιέξοδα/μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ. Η πρότασή της είναι ο γνωστός «τρίτος δρόμος» προς τον σοσιαλισμό – που έχει ιστορικά αποδειχθεί αδύνατος, οδηγώντας σε προδοσίες και ολέθριες ήττες το εργατικό κίνημα. Η σωστή θέση για έξοδο από το ευρώ δεν αποτελεί λύση αφεαυτή, αν δεν αποτελέσει κομμάτι ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος, με στόχο την εργατική εξουσία. Ενώ η προσχώρηση στη ΛΑΕ σημαντικών δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν αλλάζει τη φύση της – αλλά αποδεικνύει πόσο ευάλωτα είναι κομμάτια της «άκρας αριστεράς» στον κοινοβουλευτικό κρετινισμό/ρεφορμισμό.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Στις 22 Μαΐου πραγματοποιήθηκε ο β' γύρος των προεδρικών εκλογών στην Αυστρία. Νικητής και πρόεδρος της Αυστρίας για τα επόμενα 6 χρόνια, αναδείχθηκε ο πρώην ηγέτης των Πράσινων, Αλεξάντερ βαν ντερ Μπέλεν, με 50,3%. Δεύτερος, με ελάχιστη διαφορά, ο ακροδεξιός εθνικιστής Νόρμπερτ Χόφερ, με 49,65%. Οι εκλογές πόλωσαν το κλίμα και συγκέντρωσαν διεθνές ενδιαφέρον, καθώς για πρώτη φορά μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ενδέχονταν να εκλεγεί στην ηγεσία δυτικοευρωπαϊκής χώρας ένας ακροδεξιός φασίστας.

Από το 1945, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPO) και το Λαϊκό Κόμμα (OVP) κυριαρχούσαν εναλλασσόμενα στην εξουσία, ενώ από το 2006 συγκροτούσαν κυβερνήσεις συνασπισμού. Αν και η Αυστρία παρουσιάζεται σαν οικονομικά σταθερή και εργασιακός παράδεισος σε σχέση με άλλες χώρες της ΕΕ, η οικονομία της βρίσκεται σε βαθιά κρίση. Το χρέος αυξάνεται σταθερά και η ανάπτυξη είναι ασθενική, πολύ κάτω από τον μέσο όρο της Ευρωζώνης. Η οικονομία στηρίζεται στις εξαγωγές, που όμως παρουσιάζουν συνεχόμενη πτώση.

Τα δύο κόμματα, για να διασφαλίσουν τα συμφέροντα και κέρδη των καπιταλιστών, εφάρμοσαν σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική και εξαπέλυσαν μετωπική επίθεση στα δικαιώματα και κατακτήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας, που εντάθηκε με το ξέσπασμα της παγκόσμιας κρίσης το 2009. Κατηγόρησαν

Εκλογές στην Αυστρία

τα συνδικάτα ότι κρατούν υψηλό το εργατικό κόστος, με αποτέλεσμα... να μην είναι ανταγωνιστικά τα αυστριακά προϊόντα. Υπέδειξαν ως αιτία του αυξανόμενου χρέους τις υψηλές κοινωνικές δαπάνες, τα επιδόματα και την χρηματοδότηση των ασφαλιστικών ταμείων από το κράτος. Εφάρμοσαν σειρά μέτρων λιτότητας, περικόπτοντας μισθούς, συντάξεις, κοινωνικές παροχές, οδηγώντας κομμάτια των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων στη φτώχεια και εξαθλίωση. Περιέκοψαν τις δαπάνες για υγεία και εκπαίδευση, αύξησαν σημαντικά τη φορολογία σε καταναλωτικά είδη και ακίνητη περιουσία. Επιπλέον, η πολιτική τους πήρε ακροδεξιά χαρακτηριστικά, εγκρίνοντας νόμο για την επιβολή «Κράτους Έκτακτης Ανάγκης» κατά περίπτωση, ενώ έκλεισαν τα σύνορα για τους μετανάστες και σήκωσαν φράχτη στα σύνορα με Ιταλία και Σλοβενία.

Όπως ήταν αναμενόμενο, όχι μόνο δεν λύθηκε η κρίση, αλλά επιδεινώθηκε σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών, που γύρισαν την πλάτη τους στα δύο κόμματα, αηδιασμένοι και απογοητευμένοι. Τόσο οι Σοσιαλδημοκράτες όσο και το Λαϊκό Κόμμα δεν κατόρθωσαν να πάρουν πάνω από 11% ο καθένας στον α' γύρο και για πρώτη φορά αποκλείστηκαν από τον β' γύρο!

Στην αρχή της προεκλογικής καμπάνιας,

ο Χόφερ ήταν σχετικά άγνωστος, ενώ το πολιτικό πρόγραμμα που παρουσίασε ήταν ακροδεξιό και νεοφιλελεύθερο. Αν και είχε μια αντιΕΕ ρητορική, στηρίζε τις περικοπές των κοινωνικών δαπανών και τις ιδιωτικοποιήσεις. Το ακροδεξιό, εθνικιστικό «Κόμμα των Ελευθέρων» που τον στηρίζει, έχει ναζιστικές καταβολές. Είναι ρατσιστικό και ισλαμοφοβικό, εκφράζει εξτρεμιστικές ιδέες (Άρια φυλή), έχει σχέσεις με ναζιστικά μορφώματα (όπως η Γερμανική Εθνικιστική Σπουδαστική Ένωση) και συγκεντρώνει στους κόλπους του ακόμα και ναζί του Β' ΠΠ. Κατάφερε όμως να ανέβει γρήγορα στις δημοσκοπήσεις, εκμεταλλευόμενος την οικονομική κρίση, την άνοδο της ανεργίας, τον φόβο για μεγάλη εισροή μεταναστών και την απογοήτευση των εργαζομένων για το πολιτικό κατεστημένο – και την αμφισβήτηση για την ΕΕ. Στον α' γύρο βγήκε πρώτος, με 36,4%, ανατρέποντας το σκληρό όπως ήταν διαμορφωμένο από το 1945.

Ο Μπέλεν κατόρθωσε, κυριολεκτικά στο νήμα, να πάρει την προεδρία, με μια μικρή διαφορά 30.000 ψήφων (μετά την καταμέτρηση και των επιστολικών ψήφων). Συγκέντρωσε τις ψήφους όλων εκείνων που απέναντι στην ακροδεξιά προτίμησαν το «μικρότερο κακό». Αν και προσπάθησε να παρουσιαστεί προεκλογικά σαν εναλλακτική λύση, στη ρητορική

του δεν απέφυγε τις αοριστολογίες και γενικόλογες. Δεν τοποθετήθηκε ξεκάθαρα σε σειρά ζητημάτων, αλλά τόνισε ότι η εκλογή του θα εξασφαλίσει την «ευρωπαϊκή πορεία της χώρας». Δεν κατάφερε να πείσει ότι αποτελεί μια πραγματική εναλλακτική για τα εργατικά στρώματα, που ψήφισαν σε μεγάλο βαθμό τον Χόφερ.

Η άνοδος της ακροδεξιάς στην Αυστρία, όπως και σε όλη την Ευρώπη, είναι αποτέλεσμα αφενός της φασίζουσας νεοφιλελεύθερης πολιτικής της ΕΕ ενάντια στους εργαζόμενους και τους φτωχούς, με αποτέλεσμα οι ακροδεξιοί και οι φασίστες να μην φαντάζονταν σαν ένα απόλυτο κακό. Αφετέρου, και κυρίως, είναι αποτέλεσμα της μετατροπής της σοσιαλδημοκρατίας σε νεοφιλελεύθερο κανίβαλο, της νεοφιλελεύθερης προσαρμογής της υπόλοιπης ρεφορμιστικής αριστεράς, της διάλυσης της επαναστατικής αριστεράς και, ακόμη χειρότερα, της πεισματικής επιμονής τους στη διατήρηση της ΕΕ. Η άνοδος της ακροδεξιάς έχει όμως και όρια, καθώς είναι πολύ δύσκολο ακόμα να ανέβει στην εξουσία στις σημαντικές χώρες και πολύ περισσότερο να μείνει εκεί. Αυτό προϋποθέτει την ολοκληρωτική ήττα της εργατικής τάξης – και όχι μόνο απέχουμε πολύ απ' αυτό, αλλά μάλλον είμαστε σε μια συγκυρία που εύκολα μπορούν να αλλάξουν οι αγωνιστικές διαθέσεις των μαζών, ακόμη και στην Αυστρία.

■ Μαρία Δραγούτα

ΓΑΛΛΙΑ

Σκληρή ταξική αναμέτρηση με πανευρωπαϊκό ενδιαφέρον

Η άθλια κυβέρνηση Σοσιαλιστών (ΣΚ) του Ολάντ προσπαθεί με κάθε μέσο να λυγίσει την αντίσταση νεολαίας και εργαζομένων στη Γαλλία, να επιβάλλει δια της βίας τον «νόμο Κομρί», που αλλάζει/καταργεί τον πυρήνα των εργατικών δικαιωμάτων. Οι μικροαλλαγές, που έκανε στον νόμο, ήταν προσχηματικές και απλώς μια προσπάθεια διαίρεσης του κινήματος. Η ουσία παραμένει: παράκαμψη του Κώδικα Εργασίας (καθορίζει τον βασικό κατώτατο μισθό και βασικά εργατικά δικαιώματα) και των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας. Δίνει τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις για ατομικές συμβάσεις εργασίας, ατομική συμφωνία για μισθό και ωράριο ως 12 ώρες τη μέρα, ως 44 ώρες τη βδομάδα για 12 εβδομάδες. Καταργεί την πληρωμή των υπερωριών και τις «ανταμείβει» με ρεπό! Απελευθερώνει τις μαζικές απολύσεις και τις εξαρτά από τον... τζίρο και τις παραγγελίες της Επιχείρησης! Δίνει τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις να προσλάβουν νέους, με όποιες ελαστικές εργασιακές σχέσεις επιθυμούν.

Η εξέγερση της μαθητικής και φοιτητικής νεολαίας πυροδότησε αγώνες της εργατικής τάξης, που αντιλήφθηκε πως ο νόμος δεν είναι μόνο για τους νέους (τα παιδιά της) αλλά κερκόπορτα για την «κινεζοποίηση» της. Η κατανόηση της κατάστασης, η συσσωρευμένη οργή από τα αντεργατικά μέτρα των τελευταίων 4 χρόνων, άρχισε να εκφράζεται με σκληρές απεργίες, για την ώρα στον πυρήνα των συνδικαλιστικά οργανωμένων.

Κυβερνητικός αντιδημοκρατικός κατήφορος

Η γαλλική κοινωνία απορρίπτει τον νόμο σε ποσοστό 70%. 8 στους 10 πιστεύουν πως επίκειται κοινωνική έκρηξη. Ο Ολάντ παίρνει ένα εξευτελιστικό 12% στις δημοσκοπήσεις (ο λιγότερο δημοφιλής πρόεδρος στα χρονικά). Η κοινωνική απόρριψη και η αναμονή για προεδρικές και βουλευτικές εκλογές το 2017, οδήγησε 28 βουλευτές του ΣΚ να δηλώσουν την αντίθεσή τους στον νόμο. Αυτό σήμαινε πως δεν περνούσε στο Κοινοβούλιο, αφού οι Δεξιοί δεν τον ψηφίζουν (για να πέσει η κυβέρνηση, όχι γιατί διαφωνούν). Αντίθετα, κατηγορούν την κυβέρνηση για... μεταρρυθμιστική ατολμία! Έτσι, ο Ολάντ κατέφυγε πάλι σε άρθρο του Συντάγματος για να περάσει τον νόμο με έκτακτη διαδικασία, με «πραξικοπηματικό» προεδρικό διάταγμα. Αυτή η διαδικασία παρακάμπτει τη σύζηση/ψηφοφορία στη Βουλή. Δίνει τη δυνατότητα μόνο για πρόταση μομφής. Αυτή όντως έγινε από την Αντιπολίτευση, αλλά δεν πήρε τις απαιτούμενες ψήφους, μιας και οι 28 «διαφωνούντες» του ΣΚ δεν ήθελαν να ρίξουν την κυβέρνηση. Έτσι ο νόμος πέρασε απ' τη Βουλή και πάει προς έγκριση στη Γερουσία (μέσα Ιούνιο).

Η κυβέρνηση παρουσίασε κάποιες ανούσιες αλλαγές, που όμως έδωσαν την ευκαιρία στη CFDT (συνδικαλιστική συννομοσπονδία που πρόκειται στο ΣΚ) να αποσυρθεί απ' το συντονιστικό των συνδικαλιστικών ενώσεων, φανερά αντίθετη πλέον στις κινητοποιήσεις. Όπου ελέγχε περισσότερο (π.χ. τραίνα) κάνει ό,τι μπορεί για να διαρέσει/απογοητεύσει τους εργαζόμενους, να απομαζικοποιήσει τον αγώνα. Σημαντικό τμήμα της βάσης διαφωνεί μ' αυτή την στάση.

Παρόμοια διάσπαση επιχειρήθηκε στη νεολαία. Όλες όμως οι συνδικαλιστικές οργανώσεις φοιτητών και μαθητών αρνήθηκαν το «καρότο» και δήλωσαν πως συνεχίζουν με μόνο αίτημα την πλήρη απόσυρση του νόμου. Αυτό ήταν πολύ σημαντικό, φέρνοντας πιο αποφασιστική είσοδο στον αγώνα των εργατικών συννομοσπονδιών.

Επίσης, η κυβέρνηση επιτίθεται με λύσσα μέσω των ΜΜΕ, των εκπρόσωπων της αστικής τάξης και βέβαια των δυνάμεων καταστολής. Ισχυροί υποστηρικτές της κυβέρνησης έχουν κάνει «κατάληψη» στα κανάλια, όπως ο γάλλος κεντρικός τραπεζίτης Ικολό (πρώην στέλεχος του χρηματοπιστωτικού κολοσσού BNP Paribas), που καλεί τον Ολάντ να μην κάνει καμία υποχώρηση. Η ο εκπρόσωπος της πολυεθνικής πετρελαϊκής TOTAL, που απειλεί με απόσυρση επενδύσεων απ' τη Γαλλία, αν δεν σταματήσουν τα απεργιακά μπλόκα. Πάνω απ' όλα χρησιμοποιείται η απειλή της τρομοκρατίας ενόψει του EURO 2016 (Ευρωπαϊκό Κύπελλο Ποδοσφαίρου) που ξεκινά στη Γαλλία στα μέσα Ιούνιο. Με αυτό αφορμή, συνεχίζεται και βαθαινει το καθεστώς έκτακτης ανάγκης, όχι μόνο με βίαιο σπάσιμο

των απεργιακών φρουρών (δουλιστήρια, λιμάνια) αλλά και με πρωτοφανείς εντολές (στα μέσα Μάη) για απαγόρευση της κυκλοφορίας στη πόλη Ρεν και απαγόρευση κάθε κινητοποίησης στη Ναντ. Με ανοιχτή χρήση εξωκοινοβουλευτικών διαδικασιών και τη βία αστυνομίας/στρατού, ο Ολάντ και η γαλλική αστική τάξη επιχειρούν να περάσουν τη δουλοποίηση του γαλλικού προλεταριάτου. Η «αντιτρομοκρατική εκστρατεία» ήταν πρόβα τζενεράλε για το χτύπημα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Η «δημοκρατική» Γαλλία και η ΕΕ, το κεφάλαιο πανευρωπαϊκά, θα χρησιμοποιήσει κάθε μέσο για να περάσει την αντεργατική πολιτική του, μην υπολογίζοντας το πολιτικό κόστος και ψάχνοντας μορφές διακυβέρνησης μακριά από τις ψευδεπίγραφες «δημοκρατίες» που γνωρίσαμε τις τελευταίες δεκαετίες.

Το Κίνημα

Το προεδρικό διάταγμα αναζωπύρωσε τις κινητοποιήσεις, τις έκανε πιο συγκρουσιακές. Σε πολλές πόλεις οι διαδηλώσεις είναι μεγάλες και μαχητικές. Όμως δεν κορυφώνονται, μια και στο Παρίσι οι διαδηλώσεις δεν ξεπερνούν τις τελευταίες εβδομάδες τις 70 χιλιάδες. Αυτό που έκανε τη διαφορά είναι οι περιφρουρημένες απεργίες μεγάλων εργατικών ομοσπονδιών. Λιμάνια, ενέργεια (δουλιστήρια, εργοστάσια πυρηνικής ενέργειας), σιδηρόδρομοι –μεταφορές. Το συντονιστικό των συνδικαλιστικών οργανώσεων (CGT (ΚΚΤ), FO, Solidaires, FSO) συνεχίζει να καλεί σε κινητοποιήσεις. Έδειξε τα δόντια του με τον αποκλεισμό σε 5 από τα 8 δουλιστήρια της Γαλλίας, δημιουργώντας ελλείψεις σε καύσιμα και ανάγκη για χρήση των στρατηγικών κρατικών αποθεμάτων. Με την απεργία στους πυρηνικούς σταθμούς. Με το κλείσιμο μεγάλων λιμανιών (Χάβρη, Μασσαλία). Όμως δεν αποφασίζει Γενική Απεργία ή απεργίες διαρκείας σ' αυτούς τους κλάδους, που θα συμπαρασύρουν το σύνολο των εργαζομένων. Οι προϋποθέσεις υπάρχουν, μιας κι η βάση των εργαζομένων στις συνελεύσεις ψηφίζει απεργία. Όμως, είναι αμφίβολο αν η ηγεσία κυρίως της CGT (ΚΚΤ) θα τολμήσει μια κεντρική σύγκρουση. Η αστυνομική βία, η κυβερνητική ωμότητα, η επίκληση της τρομοκρατίας και της «τάξης» πέζουν τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Όμως, αποτελούν και αδυναμίες μιας πολιτικά απαξιωμένης κυβέρνησης, χωρίς κοινωνική αποδοχή, που δύσκολα θα διαχειριστεί ένα κίνημα ταυτόχρονα με το EURO 2016 και δεν έχει άλλο στήριγμα πέρα απ' τη Δεξιά και την αστυνομία. Είναι φανερό πως μια Γενική Απεργία είναι εφικτή, με πολλές πιθανότητες νίκης. Είναι θέμα αποφασιστικότητας και καθαρής γραμμής αγώνα. Και μάλλον επαφίεται στη βάση των εργαζομένων να την επιβάλουν. Η συνέχιση και νίκη του αγώνα στη Γαλλία, θα είναι κομβική για όλη την Ευρώπη, όπως το CPE (σύμφωνο πρώτης απασχόλησης) και η καταψήφιση του Ευρωσυντάγματος.

Σ' αυτή την προοπτική, αγωνιστές της βάσης ενισχύουν τους «Ξάγρυπνους» στις πλατείες, ομάδες αντικαπιταλιστικών συνδικαλιστών καλλιεργούν και εκεί την πρόταση της Γενικής Απεργίας. Έτσι, στη νεολαία, στους εργαζόμενους, στις πλατείες υπάρχουν φωτιές αναμμένες, που πρέπει να ενωθούν και να συγχρονιστούν για να φωτίσουν ξανά τον δρόμο του εργατικού κινήματος σε όλη την Ευρώπη και στην Ελλάδα, του ανυποχώρητου αγώνα ενάντια σε νέους και παλιούς μνημονιακούς.

A.Φ.

στον κόσμο...

ΧΙΛΗ

Στις 21 Μάη, και κατά την διάρκεια της ετήσιας ομιλίας της προέδρου της χώρας Μισέλ Μπατσελέτ στο Εθνικό Κογκρέσο στην πρωτεύουσα Σαντιάγκο, πραγματοποιήθηκε στο Βαλπαραΐσο (μεγάλη πόλη μερικά χιλιόμετρα βόρεια της πρωτεύουσας) αντικυβερνητική διαδήλωση. Οι διαδηλωτές διαμαρτυρήθηκαν για την διαφθορά, την αστυνομική βία και τη μη ικανοποίηση του πάγιου αιτήματός τους για δημόσια και δωρεάν παιδεία, ενώ συγκρούστηκαν με την αστυνομία και έστησαν οδοφράγματα. Στις 24 Μάη, στο Σαντιάγκο, φοιτητές μεταμφιεσμένοι σε τουρίστες κατάφεραν να εισέλθουν στο προεδρικό μέγαρο, όπου ξεδίπλωσαν ένα πανό με το σύνθημα: «Μάθετέ το, η επίθεσή μας ξεκινάει σήμερα». Η πρόεδρος της χώρας, η οποία εξελέγη με υποσχέσεις για δημόσια δωρεάν ανώτατη εκπαίδευση για όλους και αυξήσεις στους μισθούς των εκπαιδευτικών, προχωράει με αργούς ρυθμούς ορισμένες μεταρρυθμίσεις που δεν ικανοποιούν το κίνημα, το οποίο δίνει σκληρές μάχες από το 2011. Η ιδιωτική ανώτατη εκπαίδευση είναι κληρονομιά της στυγνής δικτατορίας του Πινοσέτ και το φοιτητικό κίνημα επανεμφανίζεται δυναμικά, καθώς έχουν προαναγγελθεί κινητοποιήσεις από τις ενώσεις μαθητών-φοιτητών για τις επόμενες μέρες.

ΒΕΛΓΙΟ

Την ώρα που διεξάγονταν το Eurogroup, την Τρίτη 24 Μάη, και νέα σκληρά μέτρα αποφασίζονταν ενάντια στους εργαζόμενους της Ελλάδας και της Ευρώπης, περισσότεροι από 60.000 διαδηλωτές πραγματοποιούσαν πορεία στις Βρυξέλλες ενάντια στην λιτότητα. Τα συνδικάτα με κεντρικό σύνθημα «Φτάνει Πια», εναντιώνονται στην κατάργηση της κοινωνικής πρόνοιας, τις περικοπές του προϋπολογισμού, το πάγωμα των μισθών, την αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης στα 67 χρόνια και το ξεχαρβάλωμα των εργασιακών σχέσεων. Οι παραπάνω άξονες πάλης αρχίζουν να προσλαμβάνουν πανευρωπαϊκό χαρακτήρα, όσο βαθαινει η κρίση και προχωρά η νεοφιλελεύθερη επίθεση στο σύνολο της Ε.Ε., ενώ μεγάλη σημασία έχει ότι σπάει το καθεστώς έκτακτης ανάγκης και στο Βέλγιο, μετά την Γαλλία. Η διαδήλωση συγκρούστηκε με τις δυνάμεις καταστολής και έγιναν συλλήψεις ενώ υπήρξαν τραυματίες και από τις δύο πλευρές. Μάλιστα, στο νοσοκομείο μεταφέρθηκε ο ανώτατος διοικητής της αστυνομίας καθώς σωριάστηκε από γροθιά εργαζόμενου, την ώρα που προσπαθούσε να ψεκάσει με σπρέι πιπεριού τους διαδηλωτές.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Εκατοντάδες πολίτες διαδήλωσαν στο Πόρκσαϊρ της Μεγάλης Βρετανίας, στις 23 Μάη, ενάντια στην απόφαση του δημοτικού συμβουλίου να επιτρέψει την εξαγωγή σχιστολιθικού φυσικού αερίου και πετρελαίου μέσω της διαδικασίας fracking. Η διαδικασία αυτή περιλαμβάνει την έγχυση μεγάλων ποσοτήτων νερού και χημικών προκειμένου να σπάσει ο βράχος και να απελευθερωθεί το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο, καταστρέφοντας τεράστιες ποσότητες υδάτων, προκαλώντας ζημιά στον υδροφόρο ορίζοντα, πλημμύρες, προκαλώντας κλιμακας σεισμούς. Οι αρχές της περιοχής ανήφθησαν την θέληση των κατοίκων, αν και σε επίσημη διαβούλευση το 92,2% τάχθηκε ενάντια στην εξόρυξη.

ΙΑΠΩΝΙΑ

Στο Τόκιο, στις 3 Μάη, διαδήλωσαν 50.000 ενάντια στον милитарισμό του προέδρου Άμπε και τα σχέδιά του για αλλαγή του άρθρου 9 του συντάγματος, που επιτρέπει την διενέργεια πολέμου μόνο για λόγους αυτοάμυνας. Ο Άμπε επιθυμεί η χρήση της γιαπωνέζικης στρατιωτικής δύναμης να επιτρέπεται, ακόμη κι όταν πραγματοποιείται επίθεση σε έναν εταίρο της Ιαπωνίας, κι αυτό γιατί θέλει να προσδέσει τον ασθμαίνοντα ιαπωνικό καπιταλισμό στο άρμα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι διαδηλωτές φώναζαν «Τέρμα οι πόλεμοι» και «Κάτω ο Άμπε». Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν και στην Οκινάουα, με αίτημα να φύγουν οι αμερικανικές βάσεις από το νησί, με αφορμή τον βιασμό και την δολοφονία νεαρής γυναίκας από αμερικανό πρώην πεζοναύτη. Διαδηλώσεις έχουν προγραμματιστεί και για την ημέρα επίσκεψης του Ομπάμα στην Ιαπωνία στα τέλη του Μαΐου.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Δημοψήφισμα για την παραμονή στην ΕΕ

Μετά τις δημοτικές εκλογές στις 5 Μάη, φούντωσε απότομα η διαμάχη για την παραμονή ή όχι της Βρετανίας στην ΕΕ, που πρόκειται να αποφασιστεί στο δημοψήφισμα της 23ης Ιούνη. Πάντως, αν κρίνει κανείς από τις μέχρι τώρα δημοσκοπήσεις που δίνουν εδώ και μήνες ισοπαλία, το σχέδιο του Κάμερον να τιθασεύσει μια και καλή τις αντιευρωπαϊκές φωνές στο κόμμα του και γενικότερα στη Βρετανία, πραγματοποιώντας μια ανέφελη πορεία προς ένα δημοψήφισμα με σίγουρη γι' αυτόν έκβαση, φαίνεται ότι δεν ευοδώνεται. Τα πράγματα είναι δύσκολα για όσους υποστηρίζουν την παραμονή και ήδη όλοι οι υποστηρικτές της παραμονής έχουν αρχίσει να ανησυχούν και να εκβιάζουν απροκάλυπτα.

Στο εσωτερικό της βρετανικής αστικής τάξης φαίνεται ότι κυριαρχεί η παραμονή στην ΕΕ. Οι βιομήχανοι υποστηρίζουν σε γενικές γραμμές το ΝΑΙ και την παραμονή στην ΕΕ. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι διευθυντές των 50 μεγάλων πολυεθνικών της Ευρώπης, η αυτοαποκαλούμενη Στρογγυλή Τράπεζα των Βιομηχάνων της Ευρώπης (όπου συμπεριλαμβάνονται και αρκετές μεγάλες πολυεθνικές της Βρετανίας: Vodafone, όμιλος Rolls-Royce, Airbus, Rio Tinto Group, British Petroleum, Shell, IAG) όχι μόνο τάσσονται υπέρ της παραμονής αλλά έχουν συντάξει και μια επιστολή προς τους εργαζόμενους τους, καλώντας τους να ψηφίσουν υπέρ του ΝΑΙ. Οι χρηματιστές του Σίτι, οι κατεξοχήν πολέμιοι της ΕΕ, έχοντας εξασφαλίσει την αυτονομία τους απέναντι στην ολοκλήρωση της ΕΕ,

δεν φαίνεται να υποστηρίζουν παθιασμένα την έξοδο, αλλά μάλλον στέκονται ουδέτεροι ή ευμενώς διακείμενοι προς το ΟΧΙ. Μόνο ατομικές περιπτώσεις «εθνικών» επιχειρηματιών που θίγονται από τον ανταγωνισμό της ΕΕ, ή οι αγορές τους είναι εκτός ΕΕ, φαίνεται να επιθυμούν την έξοδο.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τα πέντε μεγάλα κόμματα να υποστηρίζουν το ΝΑΙ, δηλαδή την παραμονή στην ΕΕ. Βέβαια, το πιο διχασμένο κόμμα είναι το Συντηρητικό του Κάμερον. Εκατό βουλευτές και μερικοί υπουργοί της κυβέρνησης είναι φανατικοί υποστηρικτές της εξόδου ενώ ο πρώην δήμαρχος του Λονδίνου, ο Μπόρις Τζόνσον, είναι επικεφαλής του αντι-ΕΕ μετώπου, προφανώς και για λόγους προσωπικών φιλοδοξιών. Το Εργατικό Κόμμα, και παρά την παλαιότερη αντι-ΕΕ στάση του νεοεκλεγέντα ηγέτη του Γκόρμπιν, είναι στην συντριπτική του πλειοψηφία υπέρ της παραμονής της ΕΕ. Το τρίτο κόμμα, το Εθνικό Κόμμα Σκωτίας (που ήταν υπέρ της ανεξαρτησίας της Σκωτίας στο περσινό δημοψήφισμα) είναι κι αυτό υπέρ της ΕΕ, όπως και το Φιλελεύθερο Κόμμα και το κόμμα των Πρασίνων.

Πέρα από την μειοψηφία του Συντηρητικού κόμματος και τον Μπόρις Τζόνσον, κατά της παραμονής στην ΕΕ τάσσεται επίσης και ο ξενοφοβικός Φάρατζ του UKIP.

Όσον αναφορά την λεγόμενη αριστερά της Βρετανίας, είναι κι αυτή με την σειρά της διχασμένη. Από τη μια, υπέρ της παραμονής τάσσεται η πλατφόρμα Another Europe is possible, η οποία αποτελείται από την Αριστερή Ενότητα (Left Unity), την Σοσιαλιστική

Αντίσταση (Socialist Resistance — «τμήμα» της 4ης Διεθνούς) και τους Πράσινους. Από την άλλη, υπέρ της εξόδου, δηλαδή υπέρ του ΟΧΙ, τάσσεται η καμπάνια «Lexit» — από τον συνδυασμό των λέξεων «αριστερά» (Left) και «έξοδος» (exit) — όπου συμμετέχουν το Κομμουνιστικό Κόμμα Βρετανίας, το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (SWP — το αντίστοιχο του ΣΕΚ στην χώρα μας), ο γνωστός αγωνιστής Ταρίκ Αλί, κ.α. Υπέρ της εξόδου τάσσεται και το CWI (η αντίστοιχη οργάνωση του ελληνικού «Ξεκινήματος»).

Οι υποστηρικτές της παραμονής στην ΕΕ έχουν αρχίσει να χρησιμοποιούν πλέον και τις γνωστές εκφοβιστικές τακτικές αλλά και τους ξένους συμμάχους, όπως ακριβώς και στην περίπτωση του πρόσφατου ελληνικού δημοψηφίσματος του Ιουνίου. Ήδη ο Ομπάμα, ο Σόμπλε, η Μέρκελ, ο Γιούνγκερ, η Λαγκάρντ, κ.α., υποστήριξαν σθεναρά την παραμονή στην ΕΕ, ενώ ο Κάμερον δεν δίστασε να ισχυριστεί ότι αν η Βρετανία φύγει από την ΕΕ, τότε θα... ξεσπάσει ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος.

Όσοι από την αριστερά είναι υπέρ της παραμονής χρησιμοποιούν επιχειρήματα που βρίσκονται στα όρια της παλαβομάρας — από τη μια αναγνωρίζουν ότι η ΕΕ είναι νεοφιλελεύθερη (μάλιστα ορισμένοι φθάνουν στο σημείο να υποστηρίζουν γενικά και μια έξοδο) αλλά από την άλλη θέλουν την παραμονή (ή τουλάχιστον όχι την έξοδο τώρα) γιατί η ΕΕ προστατεύει τα εργατικά δικαιώματα των βρετανών εργατών και κυρίως τους μετανάστες στην Βρετανία!

Το αριστερό μέτωπο υπέρ της εξόδου εί-

ναί αρκετά αδύναμο και μάλλον δεν χρησιμοποιεί και τα πιο σωστά επιχειρήματα.

Λόγω όλων αυτών η βρετανική εργατική τάξη φαίνεται να βρίσκεται σε σύγχυση. Από την μια γνωρίζει ή διαισθάνεται ότι η ΕΕ αποτελεί μια καταστροφή για τα δικαιώματά της, κι αυτό το είδε επανειλημμένα στην περίπτωση της Ελλάδας, Πορτογαλίας, κ.α., ότι δεν εξασφαλίζει την ειρήνη αλλά πυροδοτεί πολέμους και επεμβάσεις, ότι ούτε μια φορά δεν προστάτησε τα συμφέροντά της, κ.α., και γι' αυτό έχει μια αποστροφή, ή τουλάχιστον αποστασιοποίηση από την ΕΕ. Από την άλλη, υπέρ της εξόδου τάσσεται ουσιαστικά μόνο ο Συντηρητικός Μπόρις Τζόνσον και ο Φάρατζ, ενώ το αριστερό μέτωπο υπέρ της εξόδου είναι αρκετά μικρό. Το αποτέλεσμα είναι στις δημοσκοπήσεις να εμφανίζεται διχασμένη. Όπως και να 'χει πάντως, η ίδια η διενέργεια του δημοψηφίσματος, το ήδη υψηλό ποσοστό υπέρ της εξόδου (ακόμη κι αν δεν υπερισχύσει) θα αποτελέσουν ένα ισχυρό πλήγμα στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση αλλά και στην ίδια την βρετανική πολιτική σκηνή.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

ΙΣΠΑΝΙΑ: Ενωμένοι μπορούμε;

Στις εκλογές του Δεκεμβρίου του 2015, το Λαϊκό Κόμμα (P.P.) του πρωθυπουργού Μαριάνο Ραχόι είχε καταλάβει την πρώτη θέση με ποσοστό 28,72% και 123 έδρες, το Σοσιαλιστικό Κόμμα (Σ.Κ.) (P.S.O.E.) την δεύτερη θέση με ποσοστό 22,01% και 90 έδρες, οι Ποδέμος (Podemos) την τρίτη θέση με ποσοστό 20,66% και 69 έδρες, οι Πολίτες (Ciudadanos) την τέταρτη θέση με 13,93% και 40 έδρες και η Ενωμένη Αριστερά (E.A.) (Izquierda Unida) τη πέμπτη θέση με ποσοστό 3,67% και 2 έδρες. Παρά τον μαρθαίνιο διαπραγματεύσεων, δεν κατέστη εφικτός ο σχηματισμός κυβέρνησης πλειοψηφίας. Κανένας δεν ήθελε να στηρίξει το Λαϊκό Κόμμα, ενώ η συμφωνία του Σ.Κ. με τους δεξιούς Πολίτες δεν συγκέντρωσε την απαιτούμενη πλειοψηφία των 176 εδρών. Έτσι, προκηρύχθηκαν νέες γενικές εκλογές για τις 26 Ιουνίου.

Με κεντρικό ερώτημα τον σχηματισμό κυβέρνησης, αναμένεται αυξημένη εκλογική πίεση στα μικρότερα ψηφοδέλτια. Και αν στο στρατόπεδο της δεξιάς την ηγεμονία την έχει ξεκάθαρα το Λαϊκό Κόμμα (παρά την μεγάλη μείωση των δυνάμεών του), στο στρατόπεδο της αριστεράς (εντός και εκτός εισαγωγικών) η τράπουλα έχει ανακατευτεί με την πτώση του Σ.Κ. και την εμφάνιση του Ποδέμος. Στην προσπάθεια, λοιπόν, να διεκδικήσουν την ηγεμονία σε αυτό το χώρο η Ε.Α. της Ισπανίας και οι Ποδέμος προχώρησαν σε μια εκλογική συμμαχία κάτω από τον τίτλο Ενωμένοι Μπορούμε (Unida Podemos). «Ενωμένοι

μπορούμε!» φώναζαν μπροστά στις κάμερες στην Πουέρτα δελ Σολ στη Μαδρίτη, ο Πάμπλο Ιγκλέσιας (επικεφαλής του Ποδέμος) και ο Αλμπέρτο Ικαρθόν (συντονιστής της Ε.Α.), επιχειρώντας μια συμβολική αναφορά στο κίνημα των πλατειών, μέσα από το οποίο συγκροτήθηκε το Ποδέμος.

Σύμφωνα με το έγγραφο που δημοσιεύτηκε, τα δύο κόμματα συμφώνησαν να κατέλθουν στις εκλογές ως εκλογικός συνασπισμός, να διεξαγάγουν κοινή προεκλογική εκστρατεία, στην οποία, όμως, κάθε πολιτικός σχηματισμός θα μπορεί να οργανώσει τις δικές του εκδηλώσεις, και να διατηρήσει τα σύμβολά του. Επιπλέον, η συμφωνία εξασφαλίζει στην Ε.Α. έναν από κάθε έξι βουλευτές που θα κερδίσει ο συνασπισμός και τουλάχιστον τέσσερις εκπροσώπους στη Γερουσία.

Τόσο ο Ικαρθόν, όσο και ο Ιγκλέσιας θέτουν κύριο στόχο να υπερκεράσουν εκλογικά το Σ.Κ., το οποίο χαρακτηρίζουν «σύμμαχο», έχοντας κατά νου μια μελλοντική κυβερνητική συμφωνία, αλλά με την πρωτοκαθεδρία της συμμαχίας Ποδέμος και Ε.Α.

Η συμμαχία παρουσίασε και ένα πρόγραμμα, με τίτλο «Αλλάζουμε την Ισπανία: 50 βήματα για να κυβερνήσουμε μαζί». Θυμίζει κάτι από το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης του ΣΥΡΙΖΑ και προβλέπει: τερματισμό της λιτότητας και αύξηση των δημοσίων δαπανών κατά 15 δις. ευρώ κατ' έτος, ελάχιστο κοινωνικό εισόδημα προς όλους τους πολίτες, τη δημιουργία μια δημοσίας τράπεζας, την κατάργηση των κα-

τασχεύσεων και εξώσεων πρώτης κατοικίας, την αύξηση των δημοσίων δαπανών για Υγεία και Παιδεία στα προ κρίσης επίπεδα. Υπάρχει, επίσης, πρόταση για τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος, σχετικά με την ανεξαρτησία ή μη της Καταλονίας. Δεσμεύεται, επιπλέον, ότι θα διατηρήσει τα επίπεδα του δημόσιου ελλείμματος στα σημερινά χαμηλά επίπεδα. Για να συμβεί αυτό, στοιχηματίζει στην αύξηση των δημοσίων εσόδων κατά 30 δις ευρώ κατ' έτος. Από που θα βρεθούν αυτά τα λεφτά; Τίποτα πρωτότυπο δεν υπάρχει ούτε εδώ: από την καταπολέμηση της διαφθοράς και της φοροδιαφυγής και τη διευρύνση της φορολογικής βάσης, όσους, δηλαδή, δεν πλήρωσαν ακόμη για τη κρίση, από την ανάπτυξη της οικονομίας κ.λπ. Δηλαδή, η γνωστή αερολογία.

Στο πρόγραμμα δεν γίνεται καμία αναφορά σε διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την κατάργηση της μοναρχίας, όπως και καμία αναφορά για έξοδο από το ΝΑΤΟ, τα οποία παραμένουν θέσεις της Ε.Α. Όπως γίνεται κατανοητό, ο τίτλος του προγράμματος είναι ψευδεπίγραφος, αφού ελάχιστη σχέση έχει το πρόγραμμα με την αλλαγή της Ισπανίας και μάλλον εξαντλείται στο «βήματα για να κυβερνήσουμε μαζί».

Η συμφωνία εγκρίθηκε εύκολα και από τα δύο κόμματα. Στην Ε.Α., η οποία αποτελεί μετωπικό σχήμα, οι μεγαλύτερες αντιδράσεις προήλθαν από τον πρώην συντονιστή και βουλευτή Γιμαράεθ. Ο Γιμαράεθ δήλωσε ότι η συμφωνία «υποτιμά και υποβαθμίζει» την Ε.Α. Ωστόσο, ο Γιμαράεθ δεν είχε τη στήριξη ούτε του κόμματός του

Ανοικτή Αριστερά (συνιστώσα της Ε.Α.), η οποία σε ανακοίνωσή της υποστηρίζει ότι «είναι καλύτερη μια κακή συμφωνία από το διαζύγιο των αριστερών δυνάμεων». Τελικά, στα δύο εσωτερικά δημοψηφίσματα που οργανώθηκαν στην Ε.Α. η συμφωνία υπερψηφίστηκε με συντριπτικά ποσοστά, 85,3% και 87,8%, αν και η συμμετοχή των μελών, μάλλον, δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλη. Στο Ποδέμος επίσης υπήρχαν διαφωνίες. Ο νούμερο δύο των Ποδέμος, Ερεχόν, θεωρεί ότι η προσέγγιση «με τους κομμουνιστές» απομακρύνει τους Ποδέμος από ευρύτερα εκλογικά ακροατήρια. Ένα άλλο κομμάτι των Ποδέμος διαφώνησε με τις διαδικασίες κορυφής, μέσα από τις οποίες κλείστηκε η συμφωνία, και με την απουσία συζήτησης και συμμετοχής της βάσης. Ωστόσο, η συμφωνία εγκρίθηκε συντριπτικά, κατά 98%, από τα μέλη του κόμματος, με συμμετοχή ρεκόρ 150.000 μελών.

■ Χρήστος Νομίδης

Βενεζουέλα Η «Μπολιβαριανή Επανάσταση» σε θανάσιμο κίνδυνο

Από το 1998, σε μια διαδικασία που ονομάστηκε «Μπολιβαριανή Επανάσταση» (από τον Μπολίβαρ, ηγέτη του αγώνα της Λατινικής Αμερικής για ανεξαρτησία από την ισπανική αποικιοκρατία), οι κυβερνήσεις του Ούγκο Τσάβες χρησιμοποίησαν τον πλούτο της Βενεζουέλας, που επί αιώνες λεηλατούνταν από τους ιμπεριαλιστές και το ντόπιο κεφάλαιο, για τη χρηματοδότηση του κοινωνικού κράτους και την καταπολέμηση της φτώχειας, βελτιώνοντας δραστικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η κρατική εταιρία πετρελαίων και άλλοι σημαντικοί τομείς εθνικοποιήθηκαν και υπήρξαν εμπειρίες λειτουργίας εργοστασίων με εργατικό έλεγχο.

Παράλληλα, ο Τσάβες προχώρησε σε επιδότηση της ισοτιμίας του εθνικού νομίσματος με το δολάριο και άλλα ισχυρά νομίσματα (ώστε να περιορίζεται η φυγή κεφαλαίων αλλά και να εισάγονται σε λογικές τιμές τρόφιμα, φάρμακα, πρώτες ύλες και μηχανήματα) και σε επιβολή ελέγχου στις τιμές, ιδιαίτερα των ειδών πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, που πωλούνταν μάλιστα σε επιδοτούμενες, χαμηλές τιμές από κρατικά σούπερ μάρκετ. Εδώ όμως άρχισαν να φαίνονται οι αντιφάσεις και τα όρια μιας πολιτικής που απέφευγε ή δίσταζε να πάρει ακόμα πιο ριζοσπαστικά μέτρα, που να θίγουν τα «ιερά και όσια» του καπιταλισμού. Καθώς δεν επιβλήθηκε κρατικό μονοπώλιο στο εξωτερικό εμπόριο, οι καπιταλιστές που το έλεγχαν χρησιμοποιούσαν το επιδοτούμενο από το κράτος συνάλλαγμα, αφενός τροφοδοτώντας μια μαύρη αγορά, αφετέρου εκτοξεύοντας την αξία των εισαγωγών. Επιπλέον, παρά τις εκτεταμένες κρατικές παρεμβάσεις, το γεγονός ότι η παραγωγή αλλά

και το χονδρικό εμπόριο βρίσκονται υπό τον έλεγχο των καπιταλιστών τούς επιτρέπει να προκαλούν τεχνητές ελλείψεις στα προϊόντα με ελεγχόμενη από το κράτος τιμή, αναγκάζοντας τις φτωχές λαϊκές μάζες να στήνονται στις ουρές για ώρες ή να αγοράζουν είδη πρώτης ανάγκης σε εξωφρενικές τιμές στη μαύρη αγορά.

Όσο οι διεθνείς τιμές του πετρελαίου (που αποφέρει το μεγαλύτερο μέρος του εθνικού εισοδήματος της Βενεζουέλας) παρέμεναν σε υψηλά επίπεδα, τα προβλήματα διατηρούνταν σε ανεκτά επίπεδα και οι κυβερνήσεις του Τσάβες (και του Νικολάσ Μαδούρο, που τον διαδέχτηκε μετά το θάνατό του το 2013) μπορούσαν να συνεχίσουν τη φιλολαϊκή πολιτική τους. Αυτή τους εξασφάλιζε πλατιά λαϊκή υποστήριξη, χάρη στην οποία μπόρεσαν να επικρατήσουν σε όλες ανεξαιρέτως τις εκλογικές αναμετρήσεις μέσα σε διάστημα 17 χρόνων και κυρίως να αποκρούσουν τις λυσσοσπασμένες προσπάθειες υπονόμευσης από τους ιμπεριαλιστές και τη ντόπια ολιγαρχία – με αποκορύφωμα το πραξικόπημα του 2002. Ωστόσο, ήδη πριν τον θάνατο του Τσάβες υπήρχε στα ηγετικά κλιμάκια απαράδεκτη επανάπαυση και ουσιαστικό σταμάτημα της «μπολιβαριανής» επαναστατικής διαδικασίας, καθώς (παρά τους βερμπαλισμούς για τον «σοσιαλισμό του 21ου αιώνα») όλα τα κρίσιμα ζητήματα, κυρίως βέβαια τα θέματα ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής και της πολιτικής εξουσίας, είχαν βγει εκτός ατζέντας. Έτσι, η όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης και κυρίως η κάθετη πτώση των τιμών του πετρελαίου επέφεραν σκληρά πλήγματα στην οικονομία της Βενεζουέλας. Η παραγωγή και το ΑΕΠ μειώνονταν με γρήγορους ρυθμούς, το δημόσιο έλλειμμα και χρέος αυξάνονται κατακόρυφα, ο πληθωρι-

σμός (έχει φτάσει στο 700%), η μαύρη αγορά και οι ελλείψεις βασικών αγαθών «χτυπάνε κόκκινο». Τη χαριστική βολή ήρθε να δώσει η ξηρασία που πλήττει τη χώρα για πολλούς μήνες, με αποτέλεσμα τη διακοπή της λειτουργίας υδροηλεκτρικών εργοστασίων και τραγική ανεπάρκεια ενεργειακών πόρων, που ανάγκασε τον Μαδούρο να διακόπτει τη λειτουργία παραγωγικών μονάδων, δημόσιων υπηρεσιών, ακόμα και των σχολείων, για αρκετές μέρες κάθε εβδομάδα!

Όπως είναι φυσικό, όλα αυτά, σε συνδυασμό με την ανεπάρκεια του Μαδούρο, έχουν κλονίσει το ηθικό και την εμπιστοσύνη των μαζών, οδηγώντας μεταξύ άλλων στη συντριπτική ήττα του «μπολιβαριανού» συνασπισμού από τις αντιδραστικές δυνάμεις της αντιπολίτευσης στις βουλευτικές εκλογές του περασμένου Δεκέμβρη. Ενθαρρυμένο το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, επιδιώκει την άμεση ανατροπή του Μαδούρο, έχοντας συλλέξει εκατομμύρια υπογραφές ώστε να πραγματοποιηθεί δημοψήφισμα για την απομάκρυνσή του από την προεδρία. Φυσικά, δεν περιορίζονται σε «ειρηνικές» και «συνταγματικές» μεθόδους, αλλά παράλληλα εξαπολύουν βίαιες ταραχές, εντείνουν το οικονομικό σαμποτάζ, καλούν τον στρατό να επέμβει, ενώ οι ιμπεριαλιστές, πέρα από την ωμή προπαγάνδα των ελεγχόμενων ΜΜΕ, προετοιμάζονται για επέμβαση (ειδικές δυνάμεις των ΗΠΑ έχουν μεταφερθεί σε βάση στην Ονδούρα, ενώ συ-

γκεντρώνεται στόλος στα ανοιχτά των ακτών της Βενεζουέλας).

Ο Μαδούρο προσπάθησε να αντιδράσει κηρύσσοντας τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και συγκεντρώνοντας έκτακτες εξουσίες στο πρόσωπό του. Στα πλαίσια αυτά, εκτοξεύει συχνά-πυκνά απειλές για εκτεταμένες εθνικοποιήσεις και απαλλοτριώσεις, ενάντια στο σαμποτάζ των καπιταλιστών, ιστορία όμως που έχει αρχίσει να θυμίζει το παραμύθι του βοσκού με τον λύκο. Στην πραγματικότητα, ο Μαδούρο προσπαθεί να διαπραγματευτεί με τους ισχυρότερους καπιταλιστές της Βενεζουέλας ώστε να εξασφαλίσει την ανοχή τους, έστω για κάποιο διάστημα, κάνοντας μεγάλες υποχωρήσεις σε θέματα άρσης κάθε περιορισμού για την «ελεύθερη αγορά». Η πιο χαρακτηριστική κίνηση για τις προθέσεις του Μαδούρο ήταν η αντικατάσταση του υπουργού Οικονομικών Σάλας, που θεωρείται «ριζοσπαστικός» από τους καπιταλιστές, με τον νεοφιλελεύθερο επιχειρηματία Πέρες Άμπαντ. Ο Άμπαντ έσπευσε να καθησυχάσει το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο ότι δεν υπάρχει περίπτωση εθνικοποιήσεων, ακόμα και για επιχειρήσεις που κλείνουν ή σταματούν την παραγωγή, και ότι η Βενεζουέλα θα είναι απόλυτα «συνεπής» στην αποπληρωμή του χρέους της.

Βραζιλία Από τον “πραγματισμό” στο “λευκό πραξικόπημα”

Στη Λατινική Αμερική, η μια χώρα μετά την άλλη γνωρίζει τις συνέπειες αφενός της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης αφετέρου ενός κύματος λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένων «λευκών πραξικοπημάτων» με στόχο το ξήλωμα των λεγόμενων «προοδευτικών κυβερνήσεων». Μετά τις περιπτώσεις της Ονδούρας και της Παραγουάης, έρχεται η στιγμή της Βραζιλίας να αντιμετωπίσει μια τέτοια κατάσταση. Ο «πραγματισμός» του Εργατικού Κόμματος απέναντι στην αστική τάξη και το μεγάλο κεφάλαιο και το ξεθώριασμα του προοδευτικού προφίλ των πρώτων διακυβερνήσεών του στα μάτια των λαϊκών μαζών, δημιουργεί ευνοϊκές προϋποθέσεις για μια αντεπίθεση της φιλοαμερικάνικης Δεξιάς και των νεοφιλελεύθερων οικονομικών ελίτ.

Βγαίνοντας νικήτρια με μικρή διαφορά από τις εκλογές του 2014, η πρόεδρος Ρούσεφ υιοθέτησε προγραμματικές επιλογές της Δεξιάς, με σκοπό να αμβλύνει την επιθετικότητά της. Όμως όχι μόνο δεν κατάφερε να καθησυχάσει τη Δεξιά και τους υποστηρικτές της στην Ουάσιγκτον με κάποια νεοφιλελεύθερα μέτρα, αλλά βρέθηκε κάτω από τα πυρά μιας θεσμικής και δικαστικής αντεπίθεσης ενάντια στο Εργατικό Κόμμα. Η αντεπίθεση αυτή ενορχηστρώθηκε με αφορμή υπόθεση διαφθοράς στην οποία κατηγορείται πως εμπλέκεται ο πρώην πρόεδρος Λούλα ντα Σίλβα μαζί με δύο γιους του. Ο Λούλα προσήχθη για ανάκριση στα πλαίσια έρευνας για σκάνδαλα διαφθοράς του πετρελαϊκού

κολοσσού Petrobras, κατηγορούμενος για αποδοχή δωροδοκιών από μεγαλοεργολάβους κατασκευαστικών εταιρειών σε αντάλλαγμα συμβόλαια με την κρατική πετρελαϊκή εταιρεία. Η επιχείρηση με το όνομα «Πλυντήριο Αυτοκινήτου» εκτέλεσε 44 εντάλματα έρευνας και προσαγωγής για ανάκριση, μεταξύ των οποίων και του Λούλα, παρότι αφέθηκε ελεύθερος χωρίς να του απαγγελθούν κατηγορίες. Τα σκάνδαλα αυτά φυσικά δεν είναι καινούργια, αφού είχαν ξεσπάσει όταν ο Λούλα ήταν ήδη πρόεδρος και εμπλέκουν (πέρα από τη διοίκηση της εταιρείας και ηγετικά στελέχη του Εργατικού Κόμματος) και στελέχη της αντιπολίτευσης.

Στην υπόθεση προστέθηκε και η καταγγελία της αντιπολίτευσης περί παραποίησης δημοσιονομικών στοιχείων του 2014 από την Ρούσεφ, κατηγορώντας την πως με βάση αυτή την παραποίηση κέρδισε τις εκλογές το 2015. Ταυτόχρονα η αντιπολίτευση άρχισε να οργανώνει μαζικές κινητοποιήσεις, εκμεταλλευόμενη τα σκάνδαλα και τη γενική δυσάρεσκεια από τη σοβαρή κάμψη της βραζιλιάνικης οικονομίας, ζητώντας την παραίτηση της κυβέρνησης. Κινητοποιήσεις που παρόλο τον μαζικό τους χαρακτήρα κυριαρχούσε το «λευκό» νεοφιλελεύθερο στοιχείο και μικροαστικές μάζες, παρά φτωχές λαϊκές μάζες και εργαζόμενοι.

Αντιδρώντας η Ρούσεφ αποφάσισε να διορίσει προσωπάρχη της κυβέρνησης τον Λούλα, με σκοπό να συσπειρώσει τον παραπαίοντα κυβερνητικό συνασπισμό

και τις συμμαχίες με την εργατική τάξη (συνδικάτα, ομοσπονδίες, εργατικές οργανώσεις κ.λπ.). Η εμπιστοσύνη στο πρόσωπό του (απαραίτητο στοιχείο για τη διατήρηση της ενότητας του Εργατικού Κόμματος) εν μέσω αυτής της μεγάλης κρίσης όπως ήταν αναμενόμενο όξυνε περαιτέρω την αντιπαράθεση. Ομοσπονδιακό δικαστήριο της Μπραζιλία αποφάσισε την προσωρινή αναστολή του διορισμού του Λούλα, με την αιτιολογία πως ο διορισμός «θέτει σε κίνδυνο εκτροχιασμού τη δικαστική έρευνα σε βάρος του». Μάλιστα, με πρωταγωνιστές πρόσωπα του κρατικού και δικαστικού μηχανισμού, έξω από κάθε συνταγματικό όριο, εμφανίστηκαν στη δημοσιότητα υποκλοπές από πρόσφατες συνομιλίες της Ρούσεφ και του Λούλα και ένα όργιο «ερμηνειών» τους. Έχουν ξεκινήσει διαδηλώσεις και αντιδιαδηλώσεις, υπέρ και εναντίον τους, όπου υπήρξαν και συγκρούσεις ανάμεσα στα δύο μπλοκ.

Στις 29 Μαρτίου ήρθε άλλο ένα χτύπημα στην κυβέρνηση. Ο μεγαλύτερος εταίρος της, το Βραζιλιάνικο Δημοκρατικό Κίνημα, ανακοίνωσε πως αποσύρει την υποστήριξή του. Πρόκειται για κόμμα με θέσεις-κλειδιά στην κυβέρνηση (έχει την αντιπροεδρία, 6 υπουργεία και τον υψίστο αριθμό θέσεων σε Βουλή και Κογκρέσο), που η αποχώρησή του διευκολύνει την δεξιά αντιπολίτευση στο «ξήλωμα» που επιχειρεί.

Οι εργατικές οργανώσεις και το κίνη-

μα έχουν καταλάβει σε μεγάλο βαθμό τον κίνδυνο που διατρέχουν οι κατακτήσεις που έχουν κερδίσει με τους αγώνες των τελευταίων 20 χρόνων. Παρόλο που σε μεγάλο βαθμό έχουν διαψευστεί από τις πολιτικές του Εργατικού Κόμματος και παρά τη μεγάλη διαφθορά σε όλους τους τομείς της οικονομικής ζωής, ξέρουν πως μια επικράτηση του «λευκού πραξικόπηματος» θα σημάνει μεγαλύτερες ανισότητες, περισσότερη φτώχεια και εκμετάλλευση, κανένας έλεγχος για το κεφάλαιο και τους υπηρέτες του, μεγαλύτερη ένταση της καταστολής για τους «από κάτω». Στην υπεράσπιση αυτών των κατακτήσεων, στις 31 Μαρτίου, 52 χρόνια από το πραξικόπημα του 1964, οργανώθηκαν μεγάλες διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα – ενώ εργατικές οργανώσεις από όλη τη Λατινική Αμερική τοποθετούνται όλο και περισσότερο ενάντια σε άλλο ένα «λευκό πραξικόπημα» με ανυπολόγιστες συνέπειες για την εργατική τάξη.

P. B.

Παντελής Πουλιόπουλος: μια μεγάλη μορφή του επαναστατικού μαρξισμού

Επαναστάτης, διανοούμενος και κύριος θεμελιωτής του ελληνικού τροτσκισμού, ο Παντελής Πουλιόπουλος υπήρξε ο σημαντικότερος Έλληνας θεωρητικός του μαρξισμού και άφησε την πολιτική και θεωρητική του σφραγίδα στο ελληνικό εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα.

Γεννήθηκε στη Θήβα στις 10 Μαρτίου 1900. Το 1919 εγγράφηκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και τον ίδιο χρόνο έγινε μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (ΣΕΚΕ). Τον επόμενο χρόνο στρατεύτηκε και στάλθηκε στο μικρασιατικό μέτωπο. Εκεί στρατολογήθηκε σε πυρήνα του ΣΕΚΕ και ανέπτυξε αντιπολεμική δράση. Συνελήφθη από τη στρατονομία και αντιμετώπισε την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Δραπέτευσε από τις φυλακές όταν έγινε η Μικρασιατική Καταστροφή, ξεφεύγοντας έτσι από το εκτελεστικό απόσπασμα. Όταν γύρισε στην Αθήνα, μαζί με άλλους συντρόφους του συγκρότησαν την αντιπολεμική κίνηση των Παλαιών Πολεμιστών και το 1924 εκλέχθηκε πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας τους. Την ίδια χρονιά, εκλέχθηκε από το 3ο έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ μέλος της Κ.Ε., από την οποία εκλέχθηκε Γενικός Γραμματέας του κόμματος σε ηλικία μόλις 24 χρονών. Το Συνέδριο αποδέχτηκε πλήρως τους «21 όρους» της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ), για να γίνει μέλος της, και το κόμμα μετονομάστηκε από ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ. Ο Πουλιόπουλος εκπροσώπησε το κόμμα στο 5ο Συνέδριο της ΚΔ, όπου ελήφθη και η απόφαση για την περίφημη γραμμή της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας και της ΚΔ περί «ανεξάρτητης Μακεδονίας και Θράκης». Στις 25 Αυγούστου 1925, μαζί με άλλους 23 συντρόφους του, δικάστηκε με την κατηγορία ότι προωθούσε την αυτονομία της Μα-

κεδονίας και της Θράκης. Ο Πουλιόπουλος υπερασπίστηκε τις διεθνιστικές θέσεις του, για την υπεράσπιση των εθνικών μειονοτήτων και την αυτοδιάθεση των λαών, μιλώντας επί πέντε ώρες σε μια απολογία που προκάλεσε αίσθηση και η δίκη διακόπηκε. Στις 22 Φεβρουαρίου 1926 η δίκη συνεχίστηκε. Οι κατηγορίες απορρίφθηκαν, αλλά οι κατηγορούμενοι εξορίστηκαν. Ο Πουλιόπουλος εξορίστηκε στη Φολέγανδρο και αφέθηκε ελεύθερος στα τέλη Αυγούστου του 1926.

Τον Σεπτέμβριο του 1926 παραιτήθηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ, καθώς το πάνω χέρι αποκτούσε πλέον η σταλινική φράξια των Χαϊτά, Ζαχαριάδη, Σιάντου και επειδή πίστευε ότι η ποιοτική στάθμη των μελών είναι τόσο χαμηλή που δεν μπορεί να ανταποκριθεί στα καθήκοντα της εποχής. Τον Μάρτιο του 1927 τέθηκε εκτός της Κ.Ε. του ΚΚΕ και αργότερα τον ίδιο χρόνο εκτός κόμματος. Η Αριστερή Αντιπολίτευση των Πουλιόπουλου-Πατσόπουλου και η λεγόμενη Ομάδα των Κεντριστών ενώνονται και παίρνουν το όνομα «Ενωμένη Αντιπολίτευση», η οποία διαγράφεται τον Δεκέμβριο του 1928. Ο Πουλιόπουλος είναι από τους πρώτους μέσα στο ΚΚΕ που συνειδητά υιοθετεί τις θέσεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης του ΚΚΣΕ και της ΚΔ γύρω από τον Τρότσκι.

Παράλληλα με όλα αυτά, ο Πουλιόπουλος τελειώνει τη Νομική, μαθαίνει δέκα ξένες γλώσσες και διαβάει νομικά και μαρξιστικά κείμενα από το πρωτότυπο. Την περίοδο 1927-29 εκπαιδεύει μια ομάδα νεαρών δικηγόρων στις δραστηριότητες της Εργατικής Βοήθειας Ελλάδας, της οργάνωσης αλληλεγγύης των εργαζομένων, με σκοπό να τους κάνει ικανούς να υποστηρίζουν αγωνιστές της εργατικής τάξης όταν καταδιώκονται. Ως δικηγόρος υπερασπίζεται καθημερινά εργάτες απέναντι στους εργοδότες τους, διαδηλωτές που συλλαμβάνονται, σωματεία

που διαλύονται αυθαίρετα, διανοούμενους και φοιτητές που οδηγούνται στα αστυνομικά τμήματα και σέρνονται στα δικαστήρια με βαριές κατηγορίες.

Επειτα, συγκροτεί μια ενιαία ομάδα με το όνομα «Σπάρτακος», που εξέδιδε από τον Ιανουάριο του 1928 το ομώνυμο περιοδικό. Τον Μάρτιο του 1928, η Ολομέλεια της Αντιπολίτευσης τάχθηκε αλληλέγγυα με τη ρώσικη Αριστερή Αντιπολίτευση και αργότερα με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση (Δ.Α.Α.). Ο «Σπάρτακος», με πρωταγωνιστή τον Πουλιόπουλο, ευθυγραμμίστηκε με τον Τρότσκι και τη Δ.Α.Α. για την ανάγκη νέων κομμάτων και νέας Διεθνούς (της 4ης Διεθνούς), η οποία θα ιδρυθεί τελικά το 1938. Το 1934 ο Παντελής Πουλιόπουλος και ο Μιχάλης «Πάμπλο» Ράπτης δημιούργησαν την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ) και το 1937, κατόπιν ενοποίησης με την ομάδα του «Νέου Δρόμου», η οργάνωση μετονομάστηκε σε Ενιαία ΟΚΔΕ (ΕΟΚΔΕ).

Με την επιβολή της δικτατορίας Μεταξά στις 4 Αυγούστου 1936, ο Πουλιόπουλος πέρασε στην παρανομία. Το 1938 συνελήφθη και, ύστερα από αρκετούς μήνες φυλακή στην Αίγινα, στάλθηκε στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας, όπου και απομονώθηκε στο θάλαμο των ιδιαίτερα επικίνδυνων. Στη φυλακή, έγραψε τα «Τετράδια της Ακροναυπλίας», που περιλαμβάνουν τις συζητήσεις - διαφωνίες των δύο τεταρτοδιεθνιστικών οργανώσεων (ΕΟΚΔΕ - ΚΔΕΕ) για τα ζητή-

ματα του χαρακτήρα της ΕΣΣΔ, για τη στάση τους έναντι του επερχόμενου πολέμου, για τα προβλήματα του εργατικού κινήματος κ.ά. Από την Ακροναυπλία μεταφέρεται, το 1942, στο στρατόπεδο της Λάρισας. Το ηρωικό του τέλος ήρθε στις 6 Ιουνίου του 1943, όταν μαζί με άλλους 105 αγωνιστές εκτελέστηκε από τους ιταλούς φασίστες στο Νεζερό της Λάρισας, ως αντίποινα για την ανατίναξη από τον ΕΛΑΣ της σιδηροδρομικής γέφυρας του Κούρνοβου.

Ο Π. Πουλιόπουλος έζησε και πέθανε αφοσιωμένος στον αγώνα για τη χειραφέτηση της εργατικής τάξης. Μετέφρασε στα ελληνικά το Κεφάλαιο, την Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας του Μαρξ, την Προδομένη Επανάσταση του Τρότσκι, την Ιστορία του Ιστορικού Υλισμού του Μπουχάριν και διάφορα άλλα έργα. Έγραψε το εξαιρετικής σημασίας θεωρητικό έργο Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα. Συνοψίζοντας, ο Παντελής Πουλιόπουλος δεν είναι μονάχα μια ελληνική επαναστατική φυσιογνωμία. Ξεπερνά τα όρια της Ελλάδας, κατέχοντας μια θέση μεταξύ των μεγάλων μορφών του διεθνούς επαναστατικού κινήματος.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Ο Μιχάλης Ράπτης γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια το 1911 και στην ηλικία των 17 ετών ήλθε στην Ελλάδα, ως φοιτητής Πολυτεχνείου. Αμέσως εντάσσεται στους Αρχαιομαρξιστές, των οποίων η φοιτητική παράταξη ηγήθηκε στους φοιτητικούς αγώνες του 1929-30, φτάνοντας τα 200 μέλη. Αποχωρεί επικεφαλής της Κομμουνιστικής Ενωτικής Ομάδας, που συγκροτεί λίγο αργότερα (μαζί με την ομάδα του Στίνα) την Λενινιστική Αντιπολίτευση στο ΚΚΕ (ΛΑΚΚΕ). Εν τέλει, ΛΑΚΚΕ και Σπάρτακος ιδρύουν την ΟΚΔΕ το 1934. Η δικτατορία του Μεταξά τον συλλαμβάνει και τον εξορίζει, αλλά το 1937 απελευθερώνεται με τον όρο να φύγει από τη χώρα.

Καταφεύγει στην Ελβετία και τελικά στο Παρίσι. Το 1938 συμμετέχει στο ιδρυτικό συνέδριο της 4ης Διεθνούς ως εκπρόσωπος της ΕΟΚΔΕ (Ενιαία ΟΚΔΕ). Στη διάρκεια του Β' ΠΠ θα παραμείνει στο Παρίσι, όπου

20 χρόνια από τον θάνατο του Μιχάλη Ράπτη (Πάμπλο)

θα ηγηθεί των γάλλων τροτσκιστών και θα αναδειχθεί επικεφαλής της Προσωρινής Ευρωπαϊκής Γραμματείας της Διεθνούς.

Από το 1946 έως το 1960 θα διατελέσει γραμματέας της Διεθνούς Γραμματείας της 4ης Διεθνούς. Στο 2ο παγκόσμιο συνέδριό της (1948) εισηγείται το ντοκουμέντο σχετικά με την παγκόσμια κατάσταση, στο 4ο (1954) το ντοκουμέντο σχετικά με την παρέμβαση των τροτσκιστών στο μαζικό κίνημα, στο 5ο (1957) το ντοκουμέντο για την παγκόσμια κατάσταση. Στα συνέδρια αυτά, η 4η Διεθνής κατοχύρωσε τις θέσεις, που χαρακτήριζαν την ΕΣΣΔ και το «ανατολικό μπλοκ» ως γραφειοκρατικά εκφυλισμένα και παραμορφωμένα κράτη, αντιλήφθηκε την αναπτυσσόμενη κρίση του σταλινισμού (ήδη από την ρήξη Τίτο-Στάλιν το 1948) και συνέλαβε τη σημασία της ανερχόμενης αποικιακής επανάστασης, αρχής γενομένης με τη νίκη της Κινεζικής Επανάστασης. Τέλος, γενικεύτηκε η τακτική του εισοδισμού για την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων και άρχισε η προσπάθεια εξήγησης της μεταπολεμικής ανάπτυξης του καπιταλισμού.

Το 1960 καταδικάστηκε σε 15 μήνες φυλάκιση στην Ολλανδία, κατηγορούμενος για πλαστογράφηση εγγράφων, χαρτονομισμάτων και λαθρεμπόριο όπλων, μέρος της ενεργού του εμπλοκής στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα της Αλγερίας. Η Διεθνής διεξήγαγε μια πλατιά καμπάνια για την στήριξη και απελευθέρωσή του.

Μετά την αποφυλάκισή του, το 1961 θα πάει στο Μαρόκο και μετά τη νίκη της αλγερνικής επανάστασης, το 1962 θα εγκατασταθεί στην Αλγερία, όπου θα διατελέσει σύμβουλος της κυβέρνησης του Μπεν Μπελά, υπολογίζοντας ότι η αλγερνική επανάσταση θα εξελιχθεί σε σοσιαλιστική κατεύθυνση, όπως η κουβανέζικη. Εκεί, θα θέσει σε εφαρμογή ένα φιλόδοξο σχέδιο αυτοδιαχείρισης διαφόρων τομέων της οικονομικής ζωής, το οποίο διακόπηκε όταν ο Μπεν Μπέλα ανατράπηκε από πραξικόπημα το 1965.

Από το 6ο παγκόσμιο Συνέδριο (1960), ο Πάμπλο αρχίζει να απομακρύνεται από τη Διεθνή. Στο 7ο Συνέδριο (1963) ηγείται τάσης που παρουσιάζει δικά της ντοκουμέντα, που μειοψηφούν, εκπροσωπείται όμως στα εκλεγμένα όργανα. Το 1964, ήλθε η οριστική ρήξη μεταξύ της Ενιαίας Γραμματείας και του Πάμπλο, καθώς δημοσίευε περιοδικό στο όνομα ενός ανύπαρκτου Αφρικανικού Γραφείου της 4ης Διεθνούς. Έκτοτε, ηγούνταν μιας μικρής διεθνούς τάσης, που άλλαξε πολλές φορές τίτλο και αυτοδιαλύθηκε στα τέλη του '80. Κυρίως δραστηριοποιούνταν ατομικά, συνδεδεμένος ως σύμβουλος ή αποκτώντας στενές σχέσεις με τον Φιντέλ Κάστρο, τον Τσε Γκεβάρα, τον Οτέλο ντε Καβάλιο, τον Αλιέντε, τον Καντάφι και τον Μακάριο. Το 1974 εγκαταστάθηκε στην Ελλάδα, όπου και έζησε έως το τέλος της ζωής του. Συνέχισε την πολιτική του δραστηριότητα, με τη συγγραφή άρθρων σε διάφορα έντυπα και εφημερίδες.

Συνδέθηκε με το ΠΑΣΟΚ, κυρίως μέσω του Α. Παπανδρέου, με τον οποίο γνωρίζονταν από τον μεσοπόλεμο.

Παρά την απομάκρυνσή του από την 4η Διεθνή και εν μέρει από το οργανωμένο εργατικό κίνημα, παρά τις άστοχες επιλογές και τον προσωποκεντρικό χαρακτήρα της δράσης του, παρά τις τυχοδιωκτικές φιλίες και σχέσεις του με αμφιβόλου ποιότητας προσωπικότητες και κυβερνήσεις, παραμένει μια από τις μεγάλες και σπουδαίες προσωπικότητες που γέννησε το ελληνικό εργατικό κίνημα και ιδιαίτερα ο μεσοπολεμικός τροτσκισμός. Εξάλλου, μέχρι το τέλος της ζωής του, στις 17 Φεβρουαρίου 1996, συνέχισε να εμπνέεται και να διακηρύσσει το σοσιαλιστικό όραμα και την επαναστατική προοπτική, γνωρίζοντας ότι ζει σε έναν κόσμο, που «συνολικά κρινόμενος παραμένει προϊστορικός και βάρβαρος».

Στα ελληνικά κυκλοφορούν η Πολιτική μου Αυτοβιογραφία (πρώτη έκδοση 1985), Η αυτοδιαχείριση στην Αλγερία (πρώτη έκδοση 1967), μια συλλογή κειμένων με τίτλο Αυτοδιαχείριση-Σοσιαλισμός, μια συλλογή κειμένων με τίτλο Ο Τρότσκι και οι επίγονοι - και η αλληλογραφία του με τον ποιητή Νικόλα Κάλα. Τέλος, εκατοντάδες, είναι τα άρθρα στα γαλλικά και αγγλικά, που έγραψε όσο ήταν γραμματέας της 4ης Διεθνούς, πολλά εκ των οποίων είναι διαθέσιμα στο διαδίκτυο

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Το ΝΑΤΟ σφίγγει τη θηλιά γύρω απ' τη Ρωσία

■ Κώστας Δικαίος

Στα τέλη Απριλίου έγινε στο Ανόβερο πολεμικό συμβούλιο των ΗΠΑ με τους τέσσερις ισχυρότερους ευρωπαίους συμμάχους τους, όπου επιβεβαίωσαν την τακτική της περικύκλωσης της Ρωσίας, με την ενίσχυση των νατοϊκών δυνάμεων στην ανατολική Ευρώπη, περιλαμβανομένων των βαλτικών χωρών. Επιπλέον, συζητήθηκαν τα μέτωπα σε Συρία, Αφγανιστάν και Ιράκ. Η Γερμανία δήλωσε ότι εξοπλίζει και εκπαιδεύει τους Κούρδους Πεσμεργκά, ενώ θα κατασκευάσει βάση στο Ιντσιρλίκ της Τουρκίας, για να επιχειρούν τα γερμανικά αεροπλάνα Tornado. Διευθέτησαν επίσης την «εκκρεμότητα» της Λιβύης, προετοιμάζοντας νέα επέμβαση, με πρωταγωνιστές τους Ιταλούς και Βρετανούς.

Γενικά, ασκήθηκε πίεση από τις ΗΠΑ να σταλούν περισσότερα στρατεύματα στα ανοιχτά μέτωπα και ιδιαίτερα στα σύνορα με τη Ρωσία. Η αλήθεια είναι ότι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές προετοιμάζουν τη δική τους στρατιωτική ενίσχυση, τόσο με τη δημιουργία ευρωπαϊκού στρατού, αφού το ΝΑΤΟ δεν επαρκεί όπως δήλωσε ο Πουνκερ, όσο και με τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας (βλέπε συγχώνευση του ολλανδικού στρατού με τον γερμανικό υπό τη διοίκηση των τελευταίων, παρόμοιες προσπάθειες με Πολωνία και Τσεχία, αύξηση του αμυντικού προϋπολογισμού και προσπάθεια υπερκράσης συνταγματικών και νομικών κωλυμάτων). Παρόλα αυτά, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν έχουν καταλήξει, όσον αφορά τη μορφή ενός ευρωπαϊκού στρατού, αφού Γάλλοι και Βρετανοί είναι διστακτικοί στη δημιουργία μιας κοινής στρατιωτικής δύναμης υπό τον έλεγχο των Γερμανών, προτιμώντας την ενίσχυση του ΝΑΤΟ! Επιπλέον, είναι πιο συγκρατημένοι σε ό,τι αφορά τη ρήξη με την Ρωσία, αναλογιζόμενοι τα οικονομικά μειονεκτήματα (είναι ενεργειακά εξαρτημένοι από το ρωσικό φυσικό αέριο) και το τεράστιο κόστος μιας κούρσας εξοπλισμών. Βέβαια, η υποβόσκουσα ουκρανική κρίση δεν αφήνει περιθώρια για άλλη τακτική.

Στα τέλη Μαΐου έγινε η σύνοδος των Υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ που είχε σκοπό να προετοιμάσει τα τελικά σχέδια της Συμμαχίας, πριν την σύνοδο κορυφής του Ιουλίου, που θα διεξαχθεί στη Βαρσοβία, αποκτώντας έτσι συμβολικό χαρακτήρα, αφού την Πολωνία κυβερνάει πλέον η συντηρητική και ρωσόφοβη δεξιά. Η σύνοδος επικύρωσε μια σειρά από εξελίξεις, που όλες έχουν σχέση με τη σύγκρουση με τη Ρωσία.

Πρώτον, επιβεβαίωσε τη δημιουργία νέας, τρίτης, επίλεκτης ταξιαρχίας ταχείας επέμβασης, εξοπλισμένης με βαριά και μοτέρνα οπλικά συστήματα, τον τετραπλα-

σιασμό της στρατιωτικής βοήθειας των ΗΠΑ προς την Ευρώπη, την διεξαγωγή στρατιωτικών γυμνασίων κ.ά. Δεύτερον, επικύρωσε την προσχώρηση του Μαυροβουνίου στο ΝΑΤΟ ως 29ο μέλος. Μετά την Κροατία και την Σλοβενία, το ΝΑΤΟ συνεχίζει την επέκταση στα Βαλκάνια, περιοχή που η Ρωσία θεωρεί (για ιστορικούς, πολιτισμικούς, αλλά κατά βάση γεωπολιτικούς και οικονομικούς λόγους) δική της σφαίρα επιρροής. Τρίτον, χαίρεται την έναρξη λειτουργίας μέρους του αμερικανικού συστήματος αντιπυραυλικής «ασπίδας» (RPO) στην βάση Ντεσεβέλου της Ρουμανίας. Πρόκειται για βασικό τμήμα του συστήματος ανάσχεσης πυραύλων, έπειτα από την εγκατάσταση ραντάρ στην Τουρκία και την ανάπτυξη τεσσάρων αντιπυραυλικών Aegis στην ανατολική Μεσόγειο, ενώ ετοιμάζεται άλλη μια βάση στην Πολωνία, δίπλα στη Βαλτική Θάλασσα. Στόχος του RPO είναι να ανατρέψει την ισορροπία τρόμου μεταξύ των δυο ιμπεριαλισμών, φέρνοντας σε μειονεκτική θέση την Ρωσία και παραβιάζοντας την συνθήκη INF του 1987, σχετικά με την εξάλειψη των πυρηνικών όπλων μέσου βεληνεκούς. Τέταρτον, συζήτησε την επέκταση της επιχείρησης του ΝΑΤΟ στο Αιγαίο, με πρόσημα την ανάσχεση των προσφύγων, μέχρι τα παράλια της Λιβύης. Ζητούμενο είναι η εγκαθίδρυση μιας νατοϊκής δύναμης στο Αιγαίο και στις ακτές της Λιβύης, για τον έλεγχο των κινήσεων του ρωσικού στόλου από και προς τα Δαρδανέλια, για την στήριξη της επέμβασης στη Λιβύη και την εξάλειψη της απειλής του Ισλαμικού Κράτους. Παρά την προσπάθεια εξεύρεσης μιας σχετικής και μάλλον προσωρινής ισορροπίας στο Συριακό, οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν παύουν να εφοφθαλιούν τη θέση της Ρωσίας στην Μέση Ανατολή. Την ίδια στιγμή, η Τουρκία εξακολουθεί να ζητά την εφαρμογή του άρθρου 5 του ΝΑΤΟ, που υποχρεώνει όλους τους συμμάχους να βοηθήσουν τη χώρα που δέχεται επίθεση, θέλοντας να εξωθήσει το ΝΑΤΟ σε σύγκρουση με την Ρωσία, ώστε να εφαρμοστούν τα σχέδια της για έλεγχο της Συρίας και αποτροπή δημιουργίας κουρδικού κράτους.

Στα παραπάνω πρέπει να συνυπολογιστούν μερικά ακόμα γεγονότα, ώστε να γίνει αντιληπτή η συνολική προσπάθεια περικύκλωσης. Κατά πρώτον, η προσπάθεια δημιουργίας στόλου Μαύρης Θάλασσας του ΝΑΤΟ από τις Ρουμανία, Ουκρανία (δεν έχει στόλο), Βουλγαρία, Τουρκία, ΗΠΑ, Γερμανία και Ιταλία, παραβιάζοντας τη συνθήκη του Μοντρέ του 1936 (καθορίζει το καθεστώς των Δαρδανελίων και θέτει όρια στη χωρητικότητα πολεμικών πλοίων ξένων χωρών και στη διάρκεια

παραμονής τους στη Μαύρη Θάλασσα). Κατά δεύτερον, η εμφάνιση αντιτορπιλικού με τηλεκατευθυνόμενους πυραύλους στο Καλίνινγκραντ της Βαλτικής (παλιά Κενιζβέργη, που έχει περιέλθει στην Ρωσία μετά τον Β' ΠΠ). Κατά τρίτον, η αναζωπύρωση της σύγκρουσης στο Ναγκόρνο Καραμπάχ και η προσπάθεια να προσεταιριστούν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές το Αζερμπαϊτζάν, ώστε να φτιαχτούν αγωγοί που θα παρακάμπτουν τη Ρωσία μέσω Γεωργίας (υποψήφια για ένταξη στο ΝΑΤΟ) και Τουρκίας. Δηλαδή, ένα συνολικό τείχος από την Βαλτική μέχρι την Κασπία!

Η απάντηση του ρωσικού ιμπεριαλισμού είναι η επέμβαση στη Συρία (η μη εμπλοκή του σε Βαλκάνια και Λιβύη οδήγησε στην απώλεια αυτών των επιρροών), η στρατιωτική ενίσχυση της νότιας στρα-

τιωτικής περιοχής (από τη Μαύρη Θάλασσα και την Κριμαία μέχρι τη Σιβηρία), η στήριξη του θύλακα των εξεγερμένων στο Ντομπάς ενάντια στους φασίστες του Κιέβου – και ακόμα η αμφισβήτηση επαχθών συμφωνιών, όπως αυτή του Καρς το 1921, με την οποία οι Μπολσεβίκοι παραχώρησαν τμήμα της Αρμενίας στην Τουρκία (αντιστοιχεί στο 30% του εδάφους της τελευταίας). Η συμφωνία πρέπει να ανανεώνεται κάθε 25 χρόνια και καθώς αυτό το διάστημα ολοκληρώνεται μέσα στο 2016, απειλείται σαφώς η Τουρκία!

Συνοπτικά, μια κολοσιαίων διαστάσεων σύγκρουση προετοιμάζεται σε βάρος των λαών της Ευρώπης και της Ασίας, την οποία πρέπει να αποτρέψουμε, παλεύοντας ενάντια σε ΝΑΤΟ, ΕΕ και ιμπεριαλιστές.

Εκδηλώσεις της Ο.Κ.Δ.Ε. για τα 80 Χρόνια από την Εργατική Εξέγερση του Μάη του 1936

Η ΟΚΔΕ, με αφορμή την συμπλήρωση 80 χρόνων από την εργατική εξέγερση του Μάη του 1936, οργάνωσε εκδηλώσεις μνήμης στις οποίες συμμετείχαν εκατοντάδες αγωνιστές.

Πιο συγκεκριμένα, στις εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν σε τέσσερις πόλεις (12-5 σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, 13-5 στην Αλεξανδρούπολη, 21-5 στα Ιωάννινα) παρουσιάστηκαν και συζητήθηκαν:

- Οι συνθήκες και τα γεγονότα της εργατικής εξέγερσης της Θεσσαλονίκης.
 - Η φύση της εξέγερσης του Μάη, που ήταν η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας από το προλεταριάτο στην Ελλάδα.
 - Η ορθότητα της τακτικής του Ενιαίου Μετώπου και της επαναστατικής πολιτικής που προσπάθησαν να εφαρμόσουν οι τροτσκιστές, καθώς και η συμβολή τους στην εξέγερση, σε αντιπαράθεση με τον προδοτικό και καταστροφικό ρόλο του ΚΚΕ, της «θεωρίας των σταδίων» και της τακτικής των «Λαϊκών Μετώπων».
 - Οι μεγάλες ομοιότητες που παρουσιάζουν οι συνθήκες εκείνης της περιόδου με τις σημερινές (παγκόσμια οικονομική κρίση, χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού, πολιτική κρίση, όξυνση της ταξικής πάλης, αναζήτηση πραξικοπηματικών λύσεων από την άρχουσα τάξη).
 - Η μεγάλη έλλειψη της εξέγερσης του '36, που ήταν η απουσία μαζικού επαναστατικού κόμματος, πράγμα που επίσης ισχύει και στις μέρες μας.
- Οι εκδηλώσεις κορυφώθηκαν στις 14-5 στη Θεσσαλονίκη, όπου πραγματοποιήθηκε διαδήλωση, με την συμμετοχή δεκάδων συντρόφων από όλη την Ελλάδα, με τα μπλοκ της ΟΚΔΕ, της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων και της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης. Η διαδήλωση και τα συνθήματα που ακούστηκαν σ' αυτήν είχαν πολύ καλή αποδοχή από τους περαστικούς και τους κατοίκους του κέντρου της Θεσσαλονίκης. Η πορεία κατέληξε στο μνημείο του καπνεργάτη όπου κατατέθηκε στεφάνι της ΟΚΔΕ στη μνήμη των δολοφονημένων εργατών και συντρόφων μας, και τραγουδήθηκε το «Επέσατε Θύματα» και η «Διεθνής». Το απόγευμα της ίδιας ημέρας πραγματοποιήθηκε ιστορικός περίπατος, με συμμετοχή δεκάδων συντρόφων, κυρίως νέων.

Δεν έλειψε το ενδιαφέρον και για την διήμερη έκθεση φωτογραφίας στη Θεσσαλονίκη, στις 12-5 και 13-5, όπως και για την προβολή ντοκιμαντέρ που πραγματοποιήθηκε στις 15-5 στο στέκι ΙΣΚΡΑ, η οποία ακολούθηθηκε από πλούσια συζήτηση.

Στην επιτυχία των εκδηλώσεων συνετέλεσαν και ο σ. Δημήτρης Κατσορίδας, με την εισήγησή του, καθώς και ο σ. Γιάννης Κλαρινέτατζης με την «Πρωτοβουλία για ένα Κέντρο Μελετών Θεσσαλονίκης», με την οποία συνδιοργανώθηκε ο ιστορικός περίπατος.

Βιντεοσκοπημένο υλικό από τις εκδηλώσεις θα αναρτηθεί σύντομα στον ιστότοπο www.okde.gr.

